

Büşra Dönmez

İNANÇ

Deli Yangın 2

Roman

Büşra Dönmez

İnanç- Deli Yangın 2

Genel Yayın Yönetmeni: Büşra Dönmez

Editör: Dorlion Editör Atölyesi

Kapak Tasarım & Sayfa Düzeni: Dorlion Tasarım Atölyesi

1.Baskı: Ağustos 2022

Sertifika No: 33967

ISBN: 978-625-419-457-3

© Dorlion Yayınları | Ağustos 2022

© Büşra Dönmez | Ağustos 2022

Merkez Adres: İstiklal Mah. Yeşiltepe Sok. 24/ A Eskişehir

Şube Adres: Kültür Mahallesi, Liderler İş Merkezi,

Kızılırmak Cd. D:No: 63/9 06420 Çankaya/Ankara

Tel: (0312) 433 03 78 • **Gsm:** (0555) 037 73 19 • (0530) 307 10 93

İç Baskı & Cilt: Bil Ofset Basım Yayın Matbaa Hizmetleri San. Tic. Ltd. Şti.

Tesviyeci Caddesi No:7/5 İskitler- Ankara

Tel: 0312 433 03 78

Sertifika No: 46767

© Bu kitabın yayın hakkı Dorlion Yayınları'na aittir.

Dorlion Yayınları™ bir **İnsancıl Sahaf** tescilli markasıdır.

Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

web: www.dorlionyayinlari.com

e-posta: dorlionyayinlari@gmail.com

KİTAP İSTEME ADRESİ:

INSANCIL

Sipariş Hattı: 0530 307 10 93 - 0530 643 30 84

web: www.insancilkitap.com • **e-mail:** depo@insancilsahaf.com

Simurg'a varmak için geçilen vadilerin ikincisi aşktır. O öyle bir vadidir ki her kim ki o vadiye girerse ateşin ortasına düşer. Tümüyle ateş kesilir. Kor gibi alev alev yanar, coşar. Yarını düşünmez. Cihanı umursamadan ateşe verir. Ne hayrı bilir ne de şerri. Maşuk uğruna elinde ne varsa hepsini kaybetmeye hazırdır vadiye giren. Çünkü onun için önemli olan kavuşmaktır. Akıl gözüyle bakan da aşkın ne olduğunu asla anlayamaz. Bu yolu yalnızca inanmış biri geçebilir. Bin kere yanıp sönüp yeniden doğmak her gönlün harcı değildir...

İNANÇ

Deli Yangın 2

Çocukların bebefonundan gelen ağlama sesiyle uykumdan sıçırıyorum. Benim sıçramama Oğuzhan da uyanıyor.

“Başak ne oldu?” diyor.

“Seninkilerin gece çıkarması, ben bakıyorum sen uyu” diyorum bebefonun düğmesine basıp.

Kendimi yataktan kazıyıp çocukların odasına gitmek için yatak odamızdan çıkıyorum. Koridorda kayınvalidem ile karşılaşıyoruz.

“Anne ben bakıyorum, sen uyusaydın. Çok yoruluyorsun zaten gün içinde” diyorum.

“Hangisine yetişeceksin yavrum senfoni orkestrası gibiler” diyor çocukların odasına girerken.

Arkasından çocuk odasına giriyorum. Annem, Dağhan’ı kucaklıyor, ben de yatağında etini koparmışlar gibi çığlık atan Gökhan’a koşuyorum. Gökhan kucağıma aldığında boynuma sarılıp ağlamaya devam ediyor. Sırtını pıspışlayıp sakinleştirmeye çalışırken bir yandan da Deniz’e bakıyorum. Yatağında ağzında emziğiyle oturmuş; “Susturun şu geri zekâlıları” der gibi erkek kardeşlerine bakıyor. Yüzünde öyle bir ifade var ki iki buçuk değil de en az yirmi iki buçuk yaşında olduğuna bahse girebilirim. Benim küçük bilge kızım. Oğuzhan da peşimizden odaya geliyor. Gülerек kızımızın yatağına gidip Deniz’i beşiğinden alıyor.

“Kız, sen mi korkutuyorsun bunları doğruyu söyle, her gece her gece aynı terane?” diyor Deniz’i öperken.

“Vallahi ben de şüpheleniyorum Oğuzhan” diyorum gülerек.

“Ben yapmadım” diyor Deniz bebek sesiyle...

“Ben yapmadım” diyerek Deniz’in taklidini yapıyor Oğuzhan.

Deniz gülerek babaşkosuna sırtlaşıyor. Oğlanların bana düşkünlüğü bir yana kızımızın da Oğuzhan’la farklı bir ilişkisi var. Benim babamla olan ilişkiye benzetiyorum aralarındaki iletişimi. Anne olmak çok tuhaf bir şey ama üçüz annesi olmak tam bir delilik. Birine sarıldığımda diğerleri üzüyor diye hepsini kucaklamaktan fıruk oldum bu genç yaşında. Bazen üçü birden bana sarıldığında bizi primatlarla benzetiyorum. Annelerinin tepesinde oradan oraya sürüklenen yavru maymunlarıma bakıyorum sonra gülerek.

“Nasıl geri uyutacağız bu sıpaları?” diyor. Ahsen Annem.

“Kaderlerine terk etmeyi öneriyorum.” diyorum.

Oğuzhan;

“İnandın mı bu söylediğine boncuk? Beş dakika sonra ay ben dayanamıyorum bunların ağlamasına diyerek koşacaksın. Baştan bu savaşı kaybettiğimizi kabul edelim bence” diyor..

“Beni bu kadar iyi tanıma bir de her zaman haklı olma, asabımı bozuyorsun Oğuzhan” diyorum.

“Asabına kurban olduğum sana piyano yolları göründü. Hadi salona inelim yavrukurtlar” diyor.

Ahsen Annem;

“Ay! Çekemeyeceğim sizin tıngırtınızı. Alın şunu da ben yatıyorum” diyor, Dağhan’ı da Oğuzhan’ın kucağına atıp.

“Babaannelikte kaynanam gibi ol.” diye sesleniyorum arkasından.

Kahkaha sesi geliyor sözlerime karşılık. Peşinden odadan çıkıp alt kata iniyoruz. Oğuzhan, Deniz ve Dağhan ile koltuğa kuruluyor. Gökhan’ı da zorla boynumdan söküp kucağına bırakıyorum.

“Ben anniş i istiyorum.” diye mız mızlanıyor gözlerini ovalayıp.

“Ben de anniş i istiyorum ama bırakmıyorsunuz ki...” diyor Oğuzhan ben piyanonun başına otururken gözümün içine bakıp.

“Ben de babaş koyu istiyorum.” diyorum gülerek.

Çocuklar doğduğ undan beri kaçak göçek seviş en lise-lilere döndük evin içinde. Sadece bizim bebelere özgü bir şey mi, bilmiyorum. Hissediyor sıpalar ne zaman birbirimize yanaş sak. Biri ağlamaya başlایnca diğ erleri de zılgıta başladığı için yatak odamıza atom bombası dü ştü çocuklar doğduğ undan beri. Birbirine bizim kadar dü şkün bir ç ifte bu yapılmamalıydı.

Çocuklara hamileyken bestelediğim noktürnü ç alma-ya başlıyorum. Anne karnında sürekli duydukları için ne zaman bu parçanın prelüdünü duysalar mayış ıyorlar. Her ş eye rağmen uykuyu seven çocuklarımız var. Bizi uyku konusunda çok zorlamıyorlar. Ç alarken dönüp hayatımın en güzel manzarasına bakıyorum göz ucuyla. Koltukta iyice yayılmış lar. Oğuzhan da uykuya dalmak üzere. Gözlerini açık tutmaya çalışıyor ama akıp gidiyor uykuya. Onu uyurken izlemeye bayılıyorum. En dertsiz tasasız olduğı anlar uykuda olduğı anlar. Hayatın içerisindeki tasalı hali uykudayken uçup gidiyor. Gelecek kaygısı tavanda bir adama üç çocuk vermek; evet ben bir geri zekâlıyım. Çocuklarımıza güzel bir gelecek inşa etmek için koşturmaktan helak oluyor adamım. Konserler, programlar, yapımcılık, yönetmenlik, işletmecilik derken evin yolunu bulamaz hale geldi son bir yılda. Sürekli; “Bu kadarına ihtiyacımız yok Oğuzhan.” monoloğunu tekrar ediyorum ama kendi bildiğini okumak gibi efsane bir huya sahip.

“Ne oldu, çalışsın ç abalasın kendileri kazansın sıpalar diyordun çocuklar doğmadan önce” diyorum, gülüyor. Ç o-

cukları kucağına aldığı anda ayarları değişti adamın. İyi bir baba olacağını biliyordum ama bu kadarını beklemiyordum. Sayesinde her gün şoklardan şok beğeniyorum. Ortalarda “Çocuk sevmiyorum ben.” diye dolanan adamın gözü çocuklarından başka kimseyi görmüyor.

İkimiz de çocuklardan sonra çok değiştik. Anne ve baba olmak insanın dünyasının merkezini kaydırıyormuş gerçekten. Öğrencilerimi çocuklarım gibi görürdüm her zaman ama kendi çocuğunu yetiştirmek bambaşka bir şey. Çocuklar doğduğundan beri ajanstaki işleri uzaktan idare ediyorum. Alparslan Hoca ajansı bana devretmek istediğinde, Oğuzhan ile hisselerini devraldık. Burak ve Emirhan ile ajansı ve şirketi birlikte yönetiyorlar. Öğretmenliği bırakmak başlarda beni çok rahatsız etti ama çocuklarımız öğretmen yanımı tatmin ediyorlar. Ne öğretsem anında kapıyorlar. Hem benim hem de Oğuzhan’ın kelimelerle aramız iyi olduğundan çocuklarımız dünyaya safi çene olarak geldiler. Altı aylık olmadan konuşmaya başladılar. Şu anda bize laf yetiştirebiliyorlar. Az daha içimde tutsaydım doğduklarında konuşacaklardı galiba. Bazen o kadar çok konuşuyor ve soru soruyorlar ki “Susun bel!” diye bağırırken buluyoruz kendimizi. Bir de ikizlerin ve üçüzlerin geç konuşacaklarını söylerler. Hadi oradan! Dünyaya soru işaretleri dağıtarak dolaşıyorlar. 5N1K çarpı üç cüce.

“Ne, neden, nasıl, ne zaman, nerede?” soruları ile geçiyor her günüm. “K” kısmı benim. “Kurtarın beni bunlardan!”

Merdivenden gelen ayak sesleri dikkatimi dağıtıyor. Bir iki notaya daha basıp kafamı koridora doğru uzatıyorum. Kayınpederim ile göz göze geliyoruz. Şarkıyı bitirip koltuğa doğru bakıyorum. Aşklarım uyumuşlar.

“Bir saattir çalışıyorsun kızım uyumadılar mı?” diyor koltuğa doğru bakıp.

“Uyumuşlar baba, ben çalmaya daldım” diyorum oturduğum yerde koltuğa doğru dönüp.

“Kaptırıp gidiyorsun ne zaman piyanonun başına otursan” diyor gülerek.

“Ne yapayım baba, sadece çaldığım zamanlarda sakinleşip beni kendi halime bırakıyorlar” diyorum.

“Sen dua et size çekmedi uykuları.”

Koltukta uyuyan Oğuzhan’a bakıp; “Ben Oğuzhan yüzünden yıllarca uykusuz kaldım. sen de öyleydin hatırlıyorum, Bülent ile konuşurduk hep...” diyor.

Gülüyorum.

“Sen niye uyumadın baba? Yatmayacaksan birer kahve içer miyiz?” diyorum.

“Kitap okuyordum, bitirmeden rahat edemedim. Sen kahve yaparsın da içmez miyiz ama yatıp uyusaydın yavrum sabah erken uyanıyor bunlar” diyor.

“Aıştım artık uykusuzluğa. Şunları yataklarına taşıyayım geliyorum hemen. Sen istersen bahçeye çık, ben kahve-lerimizi yapıp geliyorum hemen baba.” diyorum.

“Yardım edeyim sana yavrum.” diyor.

“Yok, ben taşıyım sırayla baba. Aıştım artık üç tur atmaya.” diyorum.

“Eee iyi madem, bekliyorum.” diyor bahçe kapısına doğru giderken.

Oturduğum yerden kalkıp koltuğa gidiyorum. Hırsız tizliğiyle taşımak gerekiyor bizim sıpaları uyurken odalarına. Uzanıp milimetrik hareketlerle Deniz’i bir kolumla, Dağhan’ı diğer kolumla sarıp yavaşça kucaklıyorum. Deniz gözlerini biraz aralayıp kıpırdanıyor. Olduğum yerde donup kalıyorum. Anasının kızı, en ufak şeyde uyanıyor. Gözleri tekrar kapandığında hızlı adımlarda odalarına doğru fırlıyorum. Şeytan diyor fırlat yataklarına ama Allah’a şükür ak-

lımı peynir ekmekle yemedim. Yavaşça yataklarına bırakıp Gökhan'ı almak için odadan çıkıyorum. Her odalarından çıkışımda arkamdan yaygarayı koyuverecekler diye tedirgin oluyorum. Merdivenlerden inip Gökhan'ı da Oğuzhan'ın kucağından alıp odaya geri dönüyorum. Gökhan'ı da yatağına bırakıp üstünü örttükten sonra çocukların gece lambalarını açıp odalarının kapısını kapatıyorum. Yatak odasına gidip bebefonu alıp tekrar salona iniyorum. Koltukta uyuyan Oğuzhan'ın yanına gidiyorum. Yavaşça yanına oturup elimi yüzüne uzatıp sakallarını okşuyorum. Her dokunduğumda hâlâ içim titriyor. Çok şey değişse de bu hiç değişmeyecek. Derin uykuda. Uyandırmak istemiyorum ama burada uyursa rahat edemez. Uyandırırsam da geriye uyu-yamaz. Zaten eve geleli çok da olmadı. Sabah da erkenden işleri var. Uykusunu bölmek istemiyorum ama bölmem de lazım. Ben düşüncelerimin içinde boğulurken Oğuzhan'ın beni kucağına çekmesiyle korkudan aklım çıkıyor.

“Ya of ya! Yapma şunu dedim kırk kere sana.” diyorum o gülerken.

“Panik atak boncuğum benim.” diyor uzanıp dudağımdan öperken.

Kendimi öpüşünün sıcaklığına bırakıyorum. Kapılıp gidecekken aklıma babam geliyor.

“Oğuzhan, babam bahçede kahve bekliyor.” diyorum fısıldayarak.

“Babam ne yapıyor bahçede bu saatte?” diyor.

“Uyumamış, ben de kahve içelim dedim.” diyorum.

“Bu böyle olmayacak Başak. Biz tatile falan gidelim” diyor.

“Sen çocukları bırakıp tatile mi gideceksin? Güldürme beni Oğuzhan” diyorum kucağından kalkarken.

“Gideceğim, yeter. Karımı özledim ulan! Bu ne? Asker ocağına döndü ev” diyor.

“Kahve içiyor musun? Yatacak mısın?” diyorum mutfağa giderken.

“İçiyorum bana da yap” diyor.

Dönüp hazır ol vaziyeti alıp asker selamı vererek;

“Emredersiniz komutanım” diyorum.

Gülüyor. Koltuktan kalkıp bahçeye çıkıyor. Mutfağa girip su ısıtıcısını çalıştırıp annemi çağırmak için üst kata fırlıyorum. Uyumamıştır eminim. Misafir odasının kapısını tıkladıyorum. İçeriden televizyon sesi geliyor. Kapıdan kafamı uzatıp içeriye bakıyorum.

“Anne uyumamışsın.” diyorum gülerek.

“Uyku tutmadı kızım.” diyor Ahsen Annem.

“Kahve içiyoruz bahçede. Hadi sen de gel.” diyorum.

Televizyonu kapatıp yataktan kalkıyor.

“Uyudu mu çocuklar?” diyor odadan çıkarken.

“Uyudular ama hepimizi ayağa diktiler. Babam bahçede, Oğuzhan da uyandı. Yarın dünya kadar işi var. Uyandırma-yayım derken uyandırdım” diyorum merdivenlerden inerken.

Gülüyor. “Ne oldu anne? Neden gülüyorsun?” diyorum beraber mutfağa girerken.

“İlk tanıştığımızda, bırak Oğuzhan seni düşünsün dedim sana hep, hatırlıyor musun?” diyor.

Ben de gülüyorum.

“Fıtratımda yok ki anne. Ondan bağımsız iyi olamıyorum ben. O iyiye iyiyim o kötüye ben de dağlıyorum. Çok tuhaf, yanımda olmasa bile hissediyorum iyi olmadığını, bir şeylerin ters gittiğini” diyorum raftan fincanları alırken.

“Boşuna demiyor eskiler seven kadın hisseder diye. Oğuzhan’dan yana içim rahat sayende. İnşallah Emirhan da senin gibi bir eş bulur. O zaman gözüm arkada kalmaz” diyor.

“Emirhan ve Burak evlensinler ben ona da tavım. Evde kaldılar bak sana diyeyim” diyorum kahvelerimizi bardaklara koyarken.

“Oğuzhan evlenmez derken Emirhan evde kaldı” diyor.

Bahçeye açılan kapıdan çıkıp verandada oturan eşlerimizin yanlarına gidiyoruz. Kahve bardağını önüne bırakırken “Kahve Yemen’den mi geldi gelin hanım?” diyor babam bana takılarak.

“Kızı lafa tuttum Ata.” diyor annem.

“Gelinini benden çok seviyorsun.” diyor Oğuzhan kahve fincanına uzanırken.

“Gelin sensin, kızım o benim.” diyor annem kahvesini karıştırırken.

“Teşekkür ederim anne!” diyorum kahvemi içerken gülümseyip.

“Anne önümüzdeki hafta müsait misiniz? Başak ile baş başa bir tatil yapalım” diyor Oğuzhan.

Söylediğinde ciddi olduğunu düşünmemiştim. Yüzüne bakıyorum gülümsüyor.

“Hele şükür hatırladılar karı koca olduklarını...” diyor annem gülerek babama bakıp.

“Ben isimlerini hatırladıklarına şükrediyorum.” diyor babam.

“Dünya kadar işin var Oğuzhan, nasıl gideceğiz?” diyorum.

“Senden önemli bir işim yok, bir zahmet bensiz idare etsinler bir hafta,” diyor.

“Anne yalnız idare edebilir misin üçüyle? Annemi de çağıralım,” diyorum.

“İyi olur, gelsin Hülya da anneanneni alıp. Hem çocuklar da seviyorlar Selvi Hanım’ı” diyor.

“Kulağı duymadığı için gevezeliklerine bir tek anneannem katlanabiliyor ondan.” diyorum gülererek.

“Yapın yapın, plan yapın. Sanki gidebileceksiniz.” diyor babam dik dik yüzümüze bakıp.

“Başak çok yıprandı son zamanlarda. Çocuklar doğduğundan beri bir yere de gitmedik. Alıp götürüyüm biraz dirlensin” diyor Oğuzhan.

“Kimi kandırıyorsunuz acaba? Neyse başka çocuk yapmayın da gidin nereye gidiyorsanız.” diyor annem.

Morarıyorum sözlerini duyunca. Oğuzhan tatlı tatlı gülüyor annesinin sözlerine.

Utanıp; “Birer kahve daha içer misiniz?” diyerek mutfığa doğru koşturuyorum.

Babam arkamdan gülererek; “İçeriz gelin hanım, içeriz. Birer kahve daha içeriz,” diyor.

Bilgisayardan maillerime bakarken bir yandan da görüntülü aramadaki Demir’e laf yetiştiriyorum.

“Demir, bu rakamlar niye bu kadar yüksek oğlum? As-tarı yüzünden pahalıya gelecek bu kampanyanın. Bu kadar para ödenir mi baskıya?” diyorum.

Bilgisayarın ekranındaki rakamlar sinir bozucu derecede yüksek.

“Hocam kâğıt dövizle biliyorsunuz,” diyor.

“İç sesim dile geliyor Demir. Biliyorum herhalde. Canımı sıkıyor piyasanın durumu. İçimde tutamıyorum iç sesimi” diyorum.

“Normalde çok tutarsınız iç sesinizi içinizde zaten. Oğuzhan Abi ile Alparslan hoca sizin yerinize sabahtan akşama kadar küfrediyorlar merak etmeyin” diyor.

“Korkuyorum artık aramaya, her aradığımda azarlıyor Alparslan Hoca. Burak ile Emirhan sizi delirtmeden döneyim ufak ufak işlere.” diyorum.

“Hocam iyi edersiniz. Ya o delirecek ya ben delireceğim. Oğuz Abi bir taraftan, Burak ile Emirhan diğer taraftan, Alparslan Hoca öbür taraftan, aralarında köprü olmaktan kafayı yiyeceğim. Yaşlandıkça aksileşiyor hocam. Ben sizden korkuyordum, Alparslan Hoca tahtınızı sarsıyor gerçekten.” diyor.

“Tuğba ne yapıyor, nasıl geçiyor hamilelik?” diyorum.

“İyi hocam, ayakkabılarımı bağlayamıyorum diye söylüyor sabahdan akşama kadar ofiste” diyor gülerek.

“Konuşmasın fazla gitsin bağıcsız ayakkabı alsın. Üç tane bebek taşıdım üç gramlık canımla, karnımdan gözümün önünü göremiyordum” diyorum.

“Hocam sizdeki dirayet kimsede yok ki. Tuğba’da sizdeki dayanıklılığın gramı olsun şükür namazı kılacağım.” diyor.

“Herkesin hayatla başa çıkma şekli farklı Demir. Ben yardım istemeyi sevmem biliyorsun” diyorum.

“Hakikaten hocam, nasıl döndürüyorsunuz siz hayvan gibi evi üç çocukla?” diyor.

“Bir tık kafayı yemiş olabilirim kabul ediyorum ama evimde yabancı birini istemiyorum. Daralınca da annemler geliyor işte. Bir haftadır kayınvalidemler bizde, haftaya onlar gider benimkiler gelir. Döndürüyoruz evi. Allah’tan aile kalabalık, çok sıkılırsam çocukları Emirhan ile Burak’a kilitleyip kahve içmeye çıkıyorum. Takılıyorlar yeğenleriyle” diyorum.

“Çocuklar nasıl hocam? Özledim. Gelip görelim bir akşam Tuğba ile” diyor.

“İyiler, bak göstereyim. Gelin tabii oğlum. Unuttunuz beni iyice, gelmiyorsunuz ne zamandır” diyorum.

Aramayı telefonun arka kamerasına atıp bahçede oynayan yavrularımı gösteriyorum Demir'e.

"Allah'ım bayılıyorum ben bunlara. Hocam çok tatlılar ya. Size çok benziyorlar" diyor.

"Saçları gözleri ben, mimikleri huyları Oğuzhan. Üç tane fırlama var evde. Ben hamileyken, sen it dalaşına hazırla kendini derdi Oğuzhan. Bu kadar olamaz. Görüyor musun nasıl tepişiyorlar?" diyorum. Oğlanlar alt alta üst üste yuvarlanırken Deniz kenarda durmuş köpeğimizle evcilik oynuyor.

"Deniz farklı, onun huyu size benziyor hocam. Oturuyor baksanıza" diyor.

"Farklı değil oğlum, sinsi. O kavgayı kim çıkarttı sanıyorsun? Gidip önce birine sonra diğerine vuruyor. Onlar da birbirlerinden biliyor." diyorum.

"Hadi canım" diyor Demir kahkaha atarak.

"Canlarından bezdiriyor ikisini de" diyorum gülerек.

Evin zili çalıyor. Annemin içeriden "Ben bakıyorum Başak" dediğini duyuyorum.

"Demir biri geldi oğlum, konuşuruz sonra" diyorum kamerayı kendime çevirip.

"Tamam, ararım yarın hocam" diyor.

Telefonu kapatıp masaya bırakıyorum. Annem elinde bir buket beyaz güller balkona çıkıyor.

"Oğuzhan yollamış." diyor gülerек buketi bana uzatıp.

Buketi elinden alıp üzerindeki nota bakıyorum. "Seni seviyorum." yazıyor notta. Saza söze gerek olmadan dümdüz bir seni seviyorum. Buketteki beyaz yediveren güllerinin arasında başak dalları var. Kurdelesıyla kâğıdıyla her şeyiyle tanıdık ve sevgi dolu. Bana bu buketi ilk defa verdiği gün geliyor aklıma; bana evlenme teklif ettiği gün. Ne gündü ama!

“Oğlum bir geri zekâlı mı yoksa bu aranızda bir gelenek mi?” diyor annem.

“İkisine de evet” diyorum gülerek.

Annem de gülüyor. Fark etmiş Oğuzhan’ın sürekli aynı gülleri gönderdiğini. Kayınvalidem gördüğüm en zeki kadın olabilir. Şükür yarabbi! Galiba birbirimize çok benziyoruz.

“Anne sence biz seninle birbirimize benziyor muyuz?” diyorum.

“Gelin kaynana toprağına çeker derler yavrum. Oğuzhan nasıl babana benziyorsa sen de bana benziyorsun. Hadi ben birer kahve yapayım içelim. Sen de Oğuzhan’ı arayacaksan bekletme çatlar o şimdi” diyor mutfağına doğru yürürken.

Masaya gidip telefonumu alıp Oğuzhan’ı arıyorum. İki üç kere çaldıktan sonra açıyor telefonu.

“Bu çiçekleri ön sevişme olarak kabul ediyorum.” diyorum gülerek.

“Sevmezsin ama et bakalım.” diyor.

“Anladığım kadarıyla ayarlamışsın tatile gideceğimiz yeri. Nereye gidiyoruz?” diyorum.

“Sürpriz” diyor gülerek.

“Ay en sevdiğim” diyorum. Gülüyor.

“Oğuzhan otel falan ayarlamadın değil mi? Gerçekten hayranlarınla, magazinle, sosyal medyayla falan uğraşmak istemiyorum. Midem bulanıyor biliyorsun” diyorum.

“Pis kıskanç!” diyor gülerek.

“Bana pis kıskanç diyene bak. Ben o bavula ne kadar bikinim varsa koymazsam adam değilim. Kapat telefonu!” diyorum.

“Başak yok öyle bir şey. Ayrıca senin bikiinin de yok. Bak mayo alıyorsun yanına, gidip inadıma bikini alma. Katil etme beni!” diyor, ben “Hadi canım hadi!” derken.

Telefonu kapatıyorum. Peşi sıra mesaj sesi geliyor telefondan.

Oğuzhan; “Ben sana bikini giyme demiyorum, hobi olarak yine giy. Evimizde giy, ne bileyim yatak odamızda giy.” yazmış. Deli. Telefonu masaya bırakıp çocukların yanına gidiyorum. Bıdık’la oynayan Deniz’in yanına çoküyorum.

“Annesinin yavrusu ne yapıyorsun?” diyorum.

“Bıdık oynuyorum.” diyor.

“Bıdık’la oynuyorum.” diyerek düzeltiyorum.

“Bıdık’la oynuyorum. Babişkom nerede?” diyor.

“İşe gitti anneciğim” diyorum.

Bıdık, Deniz’in yanından kalkıp etrafı koklayarak benim yanıma gelip yatıyor. Çocuklar hayvan sevgisiyle büyüsün diye eve köpek aldık, çocuklar umurunda değil. Hani bunlar çocuk seviyordu lan? Gördüğüm en tembel Golden, Bıdık. Bütün gün ya havuzun kenarında uyuyor ya da veranda da yuvarlanıyor. Ben bundan daha köpeğim yemin ederim. Çimlerden gelen sese dönüyorum. Annem elinde tepsiyle yanıma gelip çimlere oturuyor. Çocuklara da meyve suyu getirmiş. Deniz kalkıp minik adımlarla tepsiye yaklaşıp biberonunu alıyor. Ben de uzanıp kahvemi alıyorum.

“Teşekkür ederim anne.” diyorum.

“Afiyet olsun kızım.” diyor.

“Aaa babaanne meyve suyu getirmiş. Hadi gelin meyve suyu içelim.” diye sesleniyorum çocuklara.

“Bunlara baktıkça Oğuzhan’ı görüyorum.” diyor annem.

“Ben de. Oğuzhan da genelde beni sallamıyor. Dağhan, Gökhan. Kime diyorum alooo!” diye sesleniyorum beni zerre sallamadan koşturan oğullarıma. Annem gülüyor.

“Babam nerede anne?” diyorum.

“Arkadaşlarıyla görüşmeye gitti kızım, gelir birazdan.” diyor.

“Ne yemek yapalım?” diyorum.

“Ben yaptım yemeği sen çalışırken. Kurarım çocuklar ya-tınca masayı. Oğuzhan gelecek mi yemeğe?” diyor.

“Sanmıyorum. Tatil öncesi kaptırmış gidiyordur o şim-di. Bize göre hazırlayalım masayı. Gelirse ben ona bir şeyler hazırlarım.” diyorum.

Gökhan ve Dağhan koşturmaktan yorulup yanımıza ge-liyorlar. Dağhan kendini kucağıma atıyor.

“Oğlum yavaş bardak var elimde” diyorum kahvemi dökmemeye çalışarak.

Uzanıp tepsideki biberonunu veriyorum. Gökhan gidip Bıdık’ın üstüne oturuyor. Bıdık sinirlenip kalkınca Gökhan yuvarlanıyor. Annemle hallerine gülüyoruz.

“Hayvan hayattan bezdi bunlar yüzünden.” diyor annem.

“Ay ne kadar da ben bir köpek!” diyorum. Gülüyor.

“Bakın çocuklar babaanneniz buradayken peşin peşin söylüyorum. Ben hayatta torun bakmam. Benden umudu kesin.” diyorum.

“Ben de öyle diyordum.” diyor annem.

“Hadi bakalım için meyve sularınızı uyku zamanı.” di-yorum.

Ekipten itiraz sesleri yükseliyor.

“Tamam, ben de uyuyacağım sizinle söz.” diyorum.

Sesleri kesiliyor. Biberonlarındaki meyve sularına yük-leniyorlar. Çocuklar meyve sularını bitirdiklerinde beraber çimlerden kalkıp eve giriyoruz. Çocukları önüme katıp üst kata çıkıyorum. Yataklarına koşturup yatıyorlar. Ben de yerdeki halının üstüne uzanıp kollarımı başımın altında birleştirip tavana bakıyorum. “Üç, iki, bir” diye içimden ge-riye sayarken ilk konuşan Gökhan oluyor.

“Anne, babam nerede?” diyor.

“İşte anneciğim” diyorum.

“Sabah gelecek mi?” diyor Deniz.

“Bilmiyorum, gelmezse ararız tamam mı?” diyorum.

“Sürpriz yumurta” diyor Gökhan.

“Gelirken sürpriz yumurta da alacak, oyun da oynayacaksınız, çizgi film de izleyeceksiniz. Susun uyuyun artık” diyorum bezip.

“Ne izleyeceğiz anne?” diyor Dağhan.

“Elinin körünü!” diyerek çığlık atmak geçiyor içimden. Tövbeler olsun.

“Baban ne izlemenize izin verirse onu izleyeceksiniz, uyanınca konuşalım biraz da tamam mı? Hadi uyuyoruz, kapatın gözleri” diyorum kendime sabır selamet dileyerek.

Bir yetişkin bana çocuklarımın yaptığı gibi seri sorular sorarak gelse, kendisinden bir daha haber alır mıyız, bilmiyorum. İşin içinde çocuklar olduğu zaman sabrım artıyor. İlk zamanlar, çocuklar ilk doğduğunda bu kadar sabırlı değildim. Hatta hiç sabrım yoktu diyebilirim. Bebeklerle ilk aylarım sabahtan akşama kadar ağlamakla geçti. Emir vermeye ve lafımın dinlenmesine alışkın bir insan olarak bana her dediğini yaptıran üç minik canavarla evde kapalı kalmak başta beni çok zorladı. Kimseye belli etmemek için kendimi yırttığım çok kötü bir lohusa depresyonu geçirdim. Yiğitliğe bok sürdürmek istemediğimden kimseden yardım istemedim. Akabinde çocukların kırkı çıkmadan benim canım çıktı. Fil gibi hafızası olan ben, yemekleri ocakta ütüyü prizde unutmaya başladım. Oto pilota, yemeden içmeden, çocukların peşinde dolaşan bir robota dönüştüm. Bir sabah uyandığımda gözümü halsizlikten hastanede açtım. Aynı gün Oğuzhan’ın; “Dadı istemiyorsan ailelerimiz bizde kalacak!” fermanı ile ailelerimiz dönüşümlü olarak bana yardımcı olmak için bizde kalmaya başladılar. Sonra

günler aylara dönüştü. Çocuklar iki yaşını geçince ortalık biraz sakinledi ve şimdi buradayız. Çocukların emziklerinden gelen emme sesleri uykumun gelmesine sebep oluyor. “Dünya kadar işim var yapma bunu bana” diyorum uyku perisine. Sonra dalıp gidiyorum halının üstünde.

Oğuzhan’ın; “Başak” diye usulca seslenmesi ile uyanıyorum. Gözlerimi açıyorum zorla, hava kararmış. Oğuzhan başucuma diz çökmüş gülerek bana bakıyor.

“Hadi gel yatağımıza gidelim uyumuş kalmışsın burada, sırtın tutulacak.” diyor.

Sırtımı yerden doğrultmaya çalışıyorum. Anam sırtım!

“Tutuldu bile...” diyorum.

Doğrulup elini uzatıyor bana yerden kalkmam için. Etrafıma bakıyorum çocuklar yataklarında değil.

“Saat kaç, çocuklar nerede?” diyorum elinden tutup yerden kalkarken.

“On bir. Burak ve Emirhan ile oynuyorlar bahçede. Annen ile anneannen de geldi” diyor.

“Kaç saattir uyuyorum? Oha! Bu kadar sese nasıl uyanmadım? Hayırdır inşallah. Ben hamile falan olamam değil mi Oğuzhan?” diyorum.

“Başak korkutma beni. Bana mı soruyorsun bunu gerçekten?” diyor gözümün içine bakıp.

“Şaka yapıyorum şaka.” diyorum.

“Yapma bir daha bana böyle şaka. Küt diye gideceğim kalpten. Yürü odamıza gidelim. Zıbarıp yatalım aldın aklımı...” diyor.

“Annemlere hoş geldiniz deseydim.” diyorum.

“Başak uyuyor dedim yalancı çıkarma beni sabah selamlaşsın” diyor.

“Çocukları kim yatıracak?” diyorum koluna girip odadan çıkarken.

“Evde altı kişi var biri yatırır herhalde.” diyor.

“Asker ocağı” diyorum sözlerini hatırlatıp.

“Tımarhane şu an. Biri bunak altı yetişkin üç cüceye karşı” diyor gülerek.

“Anneannem duymasın tefe koyar seni.” diyorum odamıza girerken.

“Yazarak vermezsek duyması biraz zor.” diyor gülerek.

“İşine gelenleri gayet iyi duyuyor bence şansını zorlama.” diyorum yatağıma otururken.

Oğuzhan soyunurken geriye doğru yaslanıp hareketlerini seyrediyorum. Tişörtünü çıkarıp kirli sepetine atıyor. Şortunu çıkarıp kirli sepetine atarken doğrulup tişörtümü çıkarıp Oğuzhan’a fırlatıyorum. Havada yakalayıp tişörtümü de sepete atıyor.

“Evde biri bunak altı yetişkin ve üç cücemiz var Başak” diyor saatini çıkarırken gözümün içine bakıp.

“Yakalanma ihtimali sana da cezbedici gelmiyor mu?” diyorum yataktan kalkıp odanın kapısını kitlerken. Sırtımı kapıya yaslayıp yüzüne bakıyorum.

“Bana nelerin cezbedici geldiğini hatırlatacağım ben sana yarın.” diyor.

Gözlerimi gözlerine dikip melül melül bakıyorum.

“Bakma öyle, gel bavullarımızı hazırlayalım.” diyor.

“Senin bavulun hazır zaten benimkini hazırlamamız lazım.” diyorum.

Ne zaman nereye gideceği belli olmadığı için her zaman hazırda bir bavulu var Oğuzhan’ın. Kendimi kapıdan söküp şifonyere gidip geceliğimi alıp giyiyorum. Oğuzhan yatağın altından bavullarımızı çıkarıyor.

“Hırka alayım mı? Serin olur mu akşamları?” diyorum.

“Sen bilirsin.” diyor.

“Alayım mı almayayım mı Oğuzhan? Sen bilirsin ne?” diyorum.

“Boşuna uğraşma nereye gittiğimize dair hiçbir ipucu duyamayacaksın benden.” diyor.

“Bana bak bütün evi taşırım beni kışkırtma.” diyorum.

“Gittiğimiz yerde bir şeye ihtiyacın olursa alırsınız.” diyor.

“He iyi o zaman” diyerek açtığım bavulu geriye kapatıp üstüne oturuyorum.

“Çok komik!” diyor yalandan gülerek.

Ben gerçekten gülüyorum.

“Bence komik.” diyorum.

Bavulun üstünden kalkıp yanına gidiyorum. Arkasından sarılıp başımı sırtına yaslıyorum.

“Gerçekten çok özledim seni.” diyorum kokusunu içime çekip.

“Al benden de o kadar boncuk.” diyor beline sarılan kollarıma sarılıp.

Gecenin karanlığında Oğuzhan'ın araba kullanan halini izleyerek yolculuk yapmayalı uzun zaman oldu. En son çocukların doğduğu gündü, unutmam mümkün değil. Oturduğum yerde gülme krizi geliyor. Yola odaklanan Oğuzhan gülüşümü duyduğunda dönüp bana bakıyor.

“Çocukların doğumu geldi aklıma.” diyorum kahkahalarımın arasında müziğin sesini bastırmaya çalışarak.

“Hatırlatma.” diyor gülerek.

Çocuklara hamileyken ilişkimizin en çok gezip tozduğumuz dönemini yaşadık. Korkumdan yanından ayrılamadığım için her yere peşinden gidiyordum. İlk hamileliğimde

bebeğimizi kaybettiğim için aynı şeyi tekrar yaşayacağım diye o kadar çok korktum ki bir süre yataktan bile çıkamadım. Oğuzhan'ın telkinleriyle yataktan çıkabildiğimde de yanından ayrılmak istemedim. Oğuzhan yanımda olduğunda bana hiçbir şey olmayacağına, ne olursa olsun bize bir şey olmasına izin vermeyeceğine dair o kadar kuvvetli bir inancım var ki bu hisse tutundum. Bu his hâlâ yanımda, göz göze geldiğimiz ilk andan beri hep yanımda. O dönem konserlere, programlara, çekimlere, istisnasız her yere onunla gittim. Normalde sıkıntıya gelemeyen bir yapısı olmasına rağmen korkum o kadar büyüktü ki sabrını zorlasam da her yere onunla gitmeme sabretti.

“Fino köpeği miyim ben her yere seninle beraber gelmek isteyeyim?” diyen bana, laflarımı yedirdi hayat. Oğuzhan da bu lafımla çok dalga geçti o dönem.

“Büyük lokma ye büyük laf etme” diye boşuna demiyorlar.

Çocukların doğduğu gün Antalya'da konseri vardı. Ailedeki herkes hamileliğin son haftalarında evde kalmam konusunda ısrar etse de yine de ayrılamadım Oğuzhan'ın yanından.

“Ben de gideceğim” diye tutturdum çocuk gibi. Çok dil döktüler.

“Kızım son haftalarda uzun yolculuğa çıkılmaz, eli kulağında bebeklerin.” diyen annemi de kayıinvalidemi de dinlemedim. Bir şey olacaksa Oğuzhan yanımdayken olsun manyaklığım sağ olsun. Çocuklar da sağ olsunlar babaların memleketinde doğmaya karar verdiler. Arabada Kağan ve Meltem de vardı. Arka koltukta bacaklarım Meltem'in kucağında uzanmış muhabbet ederken bir anda rahmimde büyük bir basınç hissettim. Oğuzhan yola dalıp gitmiş araba kullanırken bir anda suyum geldi. Hesapladığımızdan ve doktorumuzun bize verdiği tarihten tam iki hafta önce otobanın tam ortasında suyum geldi. İçime kaçmış bir sesle;

“Oğuzhan suyum geldi!” dediğim an ve onun dönüp bana:

“Ne diyorsun sen Başak?” bakışı. Sanırım ömür geçse de o bakışını unutamayacağım. Kendimizi apar topar Antalya’daki bir hastaneye atışımız, bütün ailenin bir anda kendini Antalya yollarında bulması, benim onca sancının içinde bir yandan Oğuzhan’ı sakinleştirmeye çalışmam, hepsi aklımda.

“Deniz’in doğumunu hatırlıyor musun?” diyorum.

Üç erkek bebek beklerken doktorun kızımızı kucagımıza vermesiyle hayatımızın şokunu yaşadık. Oğuzhan uzanıp müziğin sesini kısıyor.

“Doktora, bize üç erkek denildi biz bunu kabul edemeyiz demeseydim iyiydi.” diyor gülerek.

“Densiz şakalarda kocam gibi ol. Doktorun sana bakışını unutamıyorum.” diyorum.

“Ben de erkek çocuklar için hazırlanan bebek odasını yeniden dekore ettirmek için verdiğim parayı unutamıyorum.” diyor gülerek.

Sonra aklına Deniz geliyor muhtemelen tatlı tatlı sırıtıp;

“Feda olsun benim prensesime” diyor.

“Ben sana dedim çocuklar doğmadan hazırlamayalım odalarını.” diyorum.

“Sana yaptığım her sürpriz neden benim başıma patlıyor acaba? Bazen seni dinlemiyorum ya o yüzden geliyor zaten başıma ne geliyorsa” diyor.

Uzanıp boynundaki beninin üstünden öpüyorum. Dönüp başımın tepesini öpüyor. Başımı omzuna yaslayıp kokusuna bırakıyorum kendimi. Müziğin sesini açıyorum. Gözlerimi kapatıp omzunda uyumaya hazırlanırken göz ucuyla sağ şeritten birinin arabasını önümüze kıldığını görüyorum. İç sesim; ‘Çok hızlı gidiyoruz’ diye bağırıyor.

Oğuzhan'ın bir anda frene basmasıyla öne doğru fırlıyorum, kafam ön konsola çarpıyor. Ne olduğunu anlamaya çalışırken panik hissinin yükselip bütün zihnimi sardığını hissediyorum. Bütün vücudum kasılıyor. On üç yaşına, babamın öldüğü ana dönüyorum. Babam, çocuklarım, Oğuzhan, ailem, hepsinin görüntüsü dönüyor zihnimde. Bütün duygularım ve düşüncelerim birbirine giriyor. Paniğimi dengelemeye çalışıyorum. Nefes almaya çalışıyorum, alamıyorum. Göğüs kafesimde öküz oturuyor. Nefes alamıyorum. Oğuzhan'ın telefonunu alıp arabadan fırladığını görüyorum. Telefonda birine bağırdığını duyuyorum sonra sanrılarımın arasında. Bir şey oluyor. Ölüyorum. Nabzımı duyuyorum kulaklarımda, titremeye başlıyorum. Arabanın kapısı açılıyor. Oğuzhan emniyet kemerimi açıyor ve beni kucaklayıp arabadan dışarıya çıkarıyor. Kaputun üstüne oturtuyor. Bana söylediklerini algılayamıyorum. Çenemin birbirine çarptığını fark ediyorum. Çenemi tutuyor.

“Başak nefes al! Hadi boncuk! Bak ben buradayım, yanındayım. İyiyiz bir şey yok.” dediğini duyuyorum.

İç sesim çılgılık çılgılsa; ‘Ne demek bir şey yok?’ diye bağılıyor. Titrememe engel olamıyorum. Hareket edemiyorum.

“Nefes al Başak! Konuş benimle, bir şey oldu mu bir yere?” diyor sakın olmaya çalışarak.

Kendimden çok onu önemseyen yanım yüzeye çıkıyor. Onun da paniğini bastırmaya çalıştığını fark etmek kendimi dizginlememi sağlıyor. Nefesimi kontrol etmeye çalışıyorum. Çektiğim nefesle ciğerim yanıyor. Ben nefes alınca Oğuzhan da rahatlayıp beni kollarının arasına çekip sıkıca sarıyor. Kokusu bedenimin çözülmesini sağlıyor. Canımın yandığını hissediyorum ama sancının yerini kestiremiyorum. Peş peşe aldığım nefesler beni yavaş yavaş ana döndürüyor. Vücudumdaki acının kaynağını arıyorum. Kafamdan gözüme doğru bir sıcaklık akıyor. Galiba kafam kanıyor.

“Oğuzhan kafam acıyor!” dediğimi duyuyorum.

Beni kollarından ayırıp yüzüme bakıyor. Saçlarımı alnımdan geriye atıyor.

“Kafan kanıyor. Düşmeden durabilir misin? İlk yardım çantasını alacağım bagajdan.” diyor.

Kafamı sallıyorum. Kafamı sallayınca başım dönüyor. Sabit durmak için ellerimi iki yana koyup tutunuyorum. Oğuzhan beni bırakıp arabanın bagajına gidiyor. Etrafıma bakıyorum. Gözlerim karanlığa alıştıkça etrafımda olan biteni algılamaya başlıyorum. Yolun kenarındaki tarlaya girmişiz arabayla. Etrafta in cin top oynuyor. Oğuzhan’ın frene bastığı andan sonrasını hatırlamıyorum. Elimi kafa- ma atıyorum.

“Dokunma dur geldim, iyi misin?” diyor Oğuzhan.

“Galiba.” diyorum.

İlkyardım çantasından gazlı bezi alıp alnımdaki yaraya bastırıyor. Dokunuşu ile yerimden sıçıyorum. Oğuzhan da sıçıyor. Onun sıçraması gülmeme sebep oluyor. Gülüşü- me engel olamıyorum. İçimden dalgalar halinde yükseliyor kahkahalarım. Ben gülerken Oğuzhan benimle savaşıyor pansuman yapabilmek için. Tentürdiyot döktüğü pamuğu alnıma bastırıyor. Ciyaklıyorum. Sonra tekrar gülme geli- yor. Canım yandıkça gülüyorum. Hiç dikkati dağılmadan alnımdaki yarayı temizleyip yara bandı yapıştırıyor. Canım yanarken gülmeme sanki çok normalmiş gibi tepkisiz kal- ması, kahkahalarımın daha da çok artmasına sebep oluyor. İkimizin de söz konusu başkalarının iyiliği olduğunda faz- lasıyla soğukkanlı olmak gibi bir özelliğimiz var. Bu soğuk- kanlı hale dışarıdan bakmak sinir bozucu olabiliyormuş. İş- ni bitirdiğinde ellerini iki yanıma yaslayıp yüzüme bakıyor.

“İyi misin?” diyor.

“Ben kullanıyor olsaydım ölmüştük.” diyorum susmaya çalışırken.

“Kazıyorlardı asfalttan bizi!” diyor gözümün içine bakıp.

Uzanıp boynuna sarılıp dudaklarına yapışıyorum. Bacaklarımı beline sarıp vücudunu kendime çekiyorum. Kendini dudaklarımdan ayırıp yüzüme bakıyor. Ne yapmaya çalıştığımı anlıyor.

“İyi misin sen?” diyor.

“Hiç bu kadar iyi olmamıştım.” diyorum bacaklarımla sıkıca sarıp yeniden kendime çekerken.

“Başak çok sert çarptın kafanı hastaneye gidelim.” diyor.

Yüzüme bakıyor bir şey ararmış gibi.

“Normal doğumla üç tane çocuk çıkardım içimden. Sence bu bana koyar mı Oğuzhan?” diyorum gözünün içine bakıp.

“Başak ne alakası var? Hastaneye gidiyoruz, gel arabaya bindireyim seni.” diyor geriye çekilip.

“Eğer şu an benimle sevişmezsen alır arabayı eve dönerim Oğuzhan!” diyorum.

Ellerini iki yanına koyup yüzüme yaklaştırtıyor yüzünü.

“Sen beni tehdit mi ediyorsun?” diyor dudaklarımdın üzerinde gülerek.

Ellerimi tişörtünden içeriye sokup vücudunu okşuyorum.

“Evet, yeter artık. Bıktım kaçak göçek sevişmelerden. Ayrıca velev ki kafa travması geçiriyorum bu gece uyumasam iyi olur.” diyorum fısıldayarak.

“Uyutmayız hanımefendi. Bu halini özlemişim.” diyor.

“Yürüyen ateş hayata döndü, elinden geleni ardına koyma.” diyorum.

Kalçamı kaputtan kaldırıp elbisemin eteğini toparlayıp kendimi sırtüstü arabanın kaputuna bırakıyorum. Nefes alıp gökyüzüne baktığımda yıldızların ve Ay'ın ışığı gözü-

mü alıyor. Sonra Oğuzhan'a bakıyorum yattığım yerden. Ay ışığında yüzüne bakmak içimde arzu ve aşktan oluşan bir his yaratıyor. İç çekiyorum. Şortunu indirip beni kucağına çekiyor. İç çamaşırımı aralayıp kendini içime itiyor. Girişiyle kasılıp doğrulup boynuna sarılıyorum. Dudakları dudaklarıma kapanıyor. Hareket etmeden içimde bekliyor. Doluluk hissine alışmaya çalışıyorum. Kollarında titremeye başlıyorum. Dudaklarımin üzerinde gülümsüyor dudakları.

“Bu hiç değişmesin.” diyor.

“İmkânsız.” diyorum.

Beni kucaklayıp geriye gidip arabadan uzaklaşıp yere çöküyor. Kendimi geriye bırakıp toprağın üzerine uzaniyorum. Kendini geriye çekip tekrar itiyor. İnliyorum. Gözümün içine bakıp hareketlerini hızlandırıyor. Elbisemin açık yerlerinden sırtım ve omuzlarım toprağa sürtünüyor. Topraktaki irili ufaklı taşların tenimi çizdiğini hissediyorum ama hazla birleşen acı beni daha fazla yükseltiyor. Kasılmalar geliyor. Bacaklarımı beline sarıp sırtımı yerden yükseltiyorum. Dizlerinin üstünde doğrulup beni kucaklıyor. Boynuna sarılıp kucağına oturup kalkıyorum. ‘Daha fazla’ diyor iç sesim. Ne kadar hızlansam da ‘Daha hızlı’ diyor; tüketici bir his bu, tükenirken tüketen müthiş bir his veriyor.

“Başak yavaş, tadını çıkar yavrum. Yavaş Başak.” diyor.

Yüzüne bakıyorum. Kendini zor tuttuğunu fark ediyorum. Hazzın tepesindeki hali içimdeki zincirleri çözüyor. Sabırsız arzularım bir an evvel zirveye ulaşmak istiyor.

“Oğuzhan ak içime.” diyorum kendimi hareketlerine bırakıp. Kendini tutmayı bırakıp hoyratlaşıyor. Sıklaşıp sertleşen hareketleri beni zorluyor. İnleyen sesim geliyor kulağıma. Kollarında parçalanıyor bütün hislerim. Belimden tutup kendine bastırduğında pathıyorum. İçime aktığını hissediyorum. Belimdeki kolları sıklaşıyor. Nefesini hissediyorum boynumda. Ben de başımı boynuna bırakıp

kasılmalarımın dinmesini bekliyorum. Kasılmalar hiç azalmadan vurmaya devam ediyor bedenimi. Çok garip bir his yaşıyorum. Kasıldıkça kasılıyor bütün bedenim. Orgazm kesilmiyor. Acı vermeye başlıyor bir an sonra kasılmalar.

“Başak dizlerim.” diyor Oğuzhan.

Kafamı boyundan kaldırıp kucağından kalkıyorum. Kendimi kış üstü yere bırakıyorum. Bacaklarımı birbirine bastırıp kasılmaları dindirmeye çalışıyorum. Dinmiyor. Gözlerimi gökyüzündeki yıldızlara dikiyorum. Derin nefesler alıyorum bedenimi kontrol edebilmek için. Çılgılık atıyor bütün bedenim.

“Başak iyi misin?” diyor Oğuzhan.

Sesi zihnimi kasılmalardan uzaklaştırmamı sağlıyor. Yine de yeniden başlamasından korktuğum için kıpırdamıyorum yerimden.

“İyiym, kalkmak istemiyorum arabadan ıslak mendil falan bir şey getirir misin? Kendimi temizleyeyim.” diyorum.

Gülüyor yerden doğrulup şortunu giyerken. Dizlerindeki tozu toprağı silkeleyip arabaya gidiyor. Islak mendili alıp yanıma dönerken yüzündeki tuhaf bakışı görüyorum. Daha önce bu bakışı hiç görmedim. Yanıma gelip mendili bana uzatıyor. Mendili elinden alıp kendimi temizlemek için yerden kalkıyorum. Kendimi temizleyip elbisemi düzeltiyorum. Hâlâ tuhaf tuhaf bana bakıyor.

“Niye öyle bakıyorsun?” diyorum.

“Seni böyle Ay ışığında sere serpe yatarken görünce aklıma bir şey geldi.” diyor.

“Ne geldi?” diyorum.

“Yakında öğrenirsin.” diyor.

Yüzünde daha önce görmediğim bir ifade var. Kocam diye demiyorum safı Matruşka. Bir insanın içinden her gün farklı biri çıkabilir mi? Kocamdan çıkıyor.

“Korkmama gerek var mı?” diyorum.

“Hadi gidelim.” diyor gülerek.

Dönüp arabaya gidiyor. Arkasından bakıyorum. Ne iş çeviriyor bu adam yine? Bana sürekli “Bazen seni anlayamıyorum.” dese de ben onun kafasının içinden geçenleri bir gün olsun anlayamadım. Arkasından gidip arabaya biniyorum. Elimdeki mendili torpidoya bırakıp emniyet kemeri mi takıyorum.

Arabayı çalıştırırken;

“Ahmet’i arasana” diyor telefonunu bana uzatıp.

Telefonunu alıp son aramalardan asistanı Ahmet’in numarasını bulup arıyorum. Çağrı sesi arabayı dolduruyor. Telefonu konsola bırakıp arkama yaslanıyorum. Olanı biteni hazmetmeye çalışıyorum. Oğuzhan’ın çok iyi bir şoför olmasına dua ediyorum. Arabayı ben kullansaydım gerçekten ölmüştük.

Telefon açılıyor; “Efendim abi?” diyor Ahmet.

“Yengenin arabasını bizim Mehmetlerin galeriye götür. Volvo XC90’la değiştirsinler. Atarsınız bana fotoğraflarını, döndüğümüzde hazır olsun” diyor.

“Oğuzhan ben arabamdan memnunum.” diyorum.

Eliyle sus işareti yapıyor. Yüzüne bakıyorum. Bu konu tartışmaya kapalı ifadesi var yüzünde.

“Tamam abi. Yenge özellikle istediğin bir şey var mı? Ne renk olsun?” diyor Ahmet.

“Var, ikinize de Allah akıl fikir versin.” diyorum gülerek.

Oğuzhan ters ters yüzüme bakıyor.

“Koyu gri oğlum atarsın fotoğraflarını, kapatıyorum hadi” diyor Oğuzhan.

“Tamam abi, görüşürüz” diyor Ahmet.

Oğuzhan ekrana uzanıp telefonu kapatıyor. Kafamı kol-

tuğa yaslayıp yüzüne bakıyorum. Kendi korkuma o kadar çok odaklandım ki Oğuzhan'ın bu kadar çok korktuğunu fark etmedim. Yüzüne baktığımı hissedip bana dönüyor.

“Söyle söyle, tutma içinde” diyor gülümseyerek.

“İyi misin? Konuşmak ister misin?” diyorum.

Normal şartlarda her konuda saatlerce konuşan bir adam olsa da hayati konularda ve söz konusu gerçek dertlerimiz olduğunda susup içine dönüyor.

“Sana bir şey oldu diye çok korktum Başak. Bu iki etti. Bir kez daha seni kollarımda kendini kaybetmiş bir halde görmeye katlanamam.” diyor.

“Ben de seni çok seviyorum.” diyorum gülümseyerek.

Gülüyor. Gerçekte beni rahatsız eden şeyi söylemek için derin bir nefes alıp ses tonumu ayarlıyorum. İnat edersem Oğuzhan da inada bindirir.

“Sevgilim söylediğin araba çok pahalı değil mi, yanlış mı biliyorum? Bir araba yüzünden eve barka uğramadan çalışmanı istemiyorum. Çok yoruluyorsun. Seni özlüyorum, çocuklar da özlüyor” diyorum.

“Uzun zamandır aklımdaydı zaten. İsterse beş milyon olsun Başak. Çocuklarla trafikte güvende olduğunu bilmek istiyorum. Bu korku bana yetti.” diyor.

“Anneciğim! Kaç para söylediğin araba?” diye ciyaklıyorum.

“Korkma korkma, o kadar değil” diyor gülerek.

“Ne kadar Oğuzhan?” diyorum.

“Bir buçuk iki falan değişiyor” diyor.

“Allah'ım sana geliyorum. Hayır, kesinlikle istemiyorum o arabayı. Çoluğumuzun çocuğumuzun rızkını, geleceğini dört tekere verdirmem.” diyorum.

“Yav he, he!” der gibi kafa sallıyor. Kollarımı bağlayıp somurtup camdan dışarıyı izliyorum. Kendi bildiğini okuması bazen beni yoruyor. Aldığı kararların zararımıza olduğunu görmedim hiç ama bazen sırf gıcıklığına benim istediğimi yapsın istiyorum. Ama finalde her türlü onun istediği oluyor. Rezan’ın sözleri geliyor aklıma;

“Aman bu da sanki Oğuzhan ne dese evet demeyecekmiş gibi bıdı bıdı yapıyor.”

Son zamanlarda gerçekten ne dese yapar bir hale geldiğimi düşünüyorum. Sanki benim karar verme mekanizmam yokmuş gibi. Kendimi ciddi ciddi Oğuzhan’ın uydusu gibi hissediyorum bazen. Onun kuralları, onun kararları, onun hayatı, o aşağı, o yukarı. Bu düşünce bazen büyüyüp içimde şahlanıyor.

“İstemiyorum Oğuzhan.” diyorum tekrar.

“Başak kaybedeceğin tartışmaya girme!” diyor.

“Öyle mi? Al o zaman bu da senin kaybedeceğin tartışma. İşe geri dönüyorum madem öyle!” diyorum.

“Çocuklar çok küçük Başak, olmaz. Ayrıca ihtiyacımız yok boncuğum. Zorlama beni, şurada tatil yapacağız keyfimizi kaçıрма kurban olayım.” diyor.

“Oğuzhan, evde geçirdiğin zaman azalırsa o gün geri dönerim işe haberin olsun.” diyorum.

“İşler rayına giriyor artık Başak, bir iki aya kadar işleri kendi kendine yürür hale getirip kendimi size bırakacağım söz.” diyor.

“Her iki ayda bir aynı şeyi söylüyorsun, sonra başka bir masraf kalemi çıkartıyorsun başımıza...” diyorum.

“Daha önce bu konuda hiç söz verdim mi Başak sana?” diyor.

Kapının cebindeki suyu alıp açıyorum.

“Tutamayacağın için çok da umurumda değil.” diyorum suyu içerken.

Dönüp yüzüme bakıyor. Oğuzhan verdiği sözleri tutar. Doğrulup yüzüne yaklaşıyorum.

“Tamam, özür dilerim. Haksızlık ettim.” diyorum yanığından öperken.

“Burası çok güzel.” diyorum süite girerken.

“Beğendin mi?” diyor gülerek.

“Deli misin? Hayal ettiğim her şey var.” diyorum etrafıma bakarken.

Önümüzde uzanan Faralya manzarası gözümü alıyor. İki kişilik bir cennete düşmüş gibiyim. Odanın kendine ait havuzu ve jakuzisi var. Etrafı tüllerle çevrili bir yatak kurulmuş manzaraya karşı. Yatağa koşup kendimi yatağa atıyorum. Oğuzhan gelip yanıma atlıyor. Hep bize özel bir koy hayal ederdim. Hayalime en yakın yer burası.

“Yorgunluktan ölüyorum ama burada yapmak istediğim ilk şey uyumak değil.” diyorum bana bakan yüzüne bakıp.

Yüzüme eğilip dudaklarıma uzanıyor. Kollarımı boynuna dolayıp vücudumu onunkine yapıştırıyorum. Yuvarlanıp beni altına alıyor. Ellerini eteğimin altına atıp bacaklarımı kendine sarıyor. İnliyorum kendini bana yapıştırdığında. Gülüyor. Dudaklarımdan ayrılıp yüzüme bakıyor.

“İstersen ortalığı ayağa kaldır koy bizim.” diyor yüzümü okşayarak.

“Nasıl koy bizim? Kimse yok mu çevrede?” diyorum.

“Sabah ve akşam iki kere oda servisi gelecek, o saatler dışında yalnızız. Elime düştün.” diyor.

“Başak sessiz ol demek yok yani.” diyorum gülerek.

“Yok, hatta hiç susma.” diyor.

Sözleri vücudumda yankılanıyor. Karnımdan kasıklarım doğru akıyor arzularım. Arzum titremeye dönüşüyor. Oğuzhan vücudumdaki kıpırtıyı hissedince gülümsüyor.

“Bir yerleşip kendimize gelsek mi önce?” diyor.

“Havuza atlayıp sevişerek kendimize gelsek olmaz mı?” diyorum.

“Önden buyur.” diyor kendini üstümden yana atarak.

Yataktan kalkıp havuza doğru yürüyorum. Saçımdaki tokamı çekip saçlarımı açıyorum. Saçlarım sırtıma dökülüyor. Elbisemin askılarını omuzlarımdan indirip elbisemi üstümden kaydırıp yere bırakıyorum. Sutyenimi çıkarmak için sırtıma uzandığımda Oğuzhan’ın elini hissediyorum tenimde. Elini kalçamdan yukarıya doğru okşayarak gezdiriyor. Kendimi kollarına bırakmak istiyorum. Sutyenimin kopçasını açıyor. Çıkarıp yere bırakıyorum. Saçlarımı sırtımdan çekip sırtımı öpüyor. Canım yanıyor sıçırıyorum. Acının sebebini anlamıyorum. “Sırtın çok kötü çizilmiş.” diyor.

Toprağın üzerinde sevişirken sırtımı çizen taşlar geliyor aklıma.

“Sen içimdeyken neremin ne kadar acıdığı umurumda olmuyor.” diyorum.

İç çamaşırlarıma uzanıp çıkarıyorum. Oğuzhan yanımdan uzaklaşıp geriye gidiyor. Başımı çevirip yüzüne bakıyorum. Gülümsüyor. Ona doğru dönüyorum. İç çekiyor.

“Buna bir gün alışacak mıyım, bilmiyorum. Her noktayı ezbere biliyorum, tümüyle bana ait olduğunu biliyorum ama yine de güzelliğine alışamıyorum.” diyor.

“Ben de sana alışamıyorum ki. Kaç kere sevişmişizdir tahminen bugüne kadar, binlerce kez belki. Hâlâ her dokunduğunda kuş gibi çırpınıyorum.” diyorum.

Tatlı tatlı yüzüme bakmaya devam ediyor. Neredeyse beş sene oldu tanışalı ama o bana baktığında hâlâ pancar turşusuna dönüyorum. “Kızım bu adam senin kocan!” diyorum kendime. Yine de kendimi ikna edemiyorum, karşısında yanmadan durabileceğime. Daha fazla bakışına dayanamayıp dönüp suya atlıyorum balıklama. Suyun serinliği yükselen nabzımı rahatlatıyor. Suyun dibinden çıkmadan diğer tarafa yüzüyorum. Sudan çıkıp gözlerimi açtığım zaman Oğuzhan’ı göremiyorum. Şaşkınlığımı atamadan suyun içinden çıkıp beni kucaklıyor.

“Hoşuna gidiyor değil mi aklımı almak?” diyorum boynuna sarılıp.

“Seni almak her türlü hoşuma gidiyor.” diyor gülerek.

Bacaklarımı beline dolayıp dudaklarına yapışıyorum. Kalçamı ayırıp kendini içime itiyor. Dudaklarından ayrılıp inlemek istiyorum uzaklaşmama izin vermiyor. Beni kendine bastırıyor. Kendimi bildim bileli zaten çok sıkıydım, doğumdan sonra doktor öyle bir perine dikişi attı ki şimdi eskisinden de sıkı vajina girişim. Su iyice zorluyor beni. Rahatlayıp kendimi bırakana kadar her seferinde işkence çekiyorum.

“Oğuzhan yavaş!” diyorum.

Gözümün içine bakıp yavaşça hareket ettirmeye başlıyor beni. Elleriyle kalçamı hareket ettiriyor. Çözülüyorum yavaş yavaş. Dudakları mememe kapanıyor. Sırtımı geriye atıp memelerimi yüzüne doğru kaldırıyorum. Suyun serinliği, vücudumun sıcaklığı ile birleşince saçma sapan bir his yaratıyor içimde. Dayanamıyorum penisinin içimdeki hareketine. Kaçmak istiyorum kollarından. Debelenip kollarından kaçıyorum. Suyu dalıp havuzun diğer yanına kaçıyorum. Ne oluyor ya bana? Çok tuhaf hissediyorum kendimi. Elleri tenime her değdiğinde zevkin yanı sıra acı hissediyorum. Sudan çıktığım zaman suya dalıp yanıma geliyor. Ar-

kamı dönüp havuzun kenarına tutunup kalçamı kaldırıyorum. Arkamdan sarılıp yeniden içime giriyor. Zihnimdeki acıyı baskılamaya çalışıyorum. Tutunmayı bırakıp kendimi kollarına bırakıyorum. Zevke odaklanmaya çalışıyorum. Saçlarımı toplayıp büküp boynumu dudaklarına açıyorum. Boynuma kapıyor dudakları. Dudaklarının verdiği his inlemelerimi tetikliyor. Gevşediğimi hissedince beni havuzun kenarına hizalayıp hızlanıyor. Kollarına sıkıca tutunup kendimi bırakıyorum. Her girişinde ayrı bir çığlık dökülüyor içimden. Tutamıyorum kendimi. Uzun zamandır kendimi kasarak sevişmekten kendi inlemelerimi unutmuşum. Kendi inlemem beni daha fazla gaza getiriyor. Oğuzhan'ın da her çığlığında coştüğünü hissediyorum. Dayanamıyorum daha fazla. Ağlayacakmış gibi hissediyorum kendimi. İçimdeki hisler sıkıkça sıkıyor zihnimi. Bedenimin her noktasına iğneler saplanıyor.

“Oğuzhan dayanamıyorum!” diyorum çığlıklarımın arasında.

“Gel bebeğim.” diyor beni kendine daha hızlı çarpıp.

Kasılmalarımla beraber sarsılmaya başlıyor vücudum. Kollarımı arkama doğru atıp boynuna sarılıyorum. Elini bacaklarımın arasına atıp klitorisimi okşadığında patlıyorum. Oğuzhan'ın inlemesi yankılanıyor kulağымda. Boşalıyor. Kendimi kucağına bırakıp kollarına sarılıyorum.

“Seni seviyorum.” diye mırıldanıyorum kasılmalarım sürerken.

“Ölürüm sana.” diyor boynumda.

Beni çevirip kucaklıyor. Başımı göğsüne yaslıyorum. Havuzun merdivenlerine yürüyüp havuzdan çıkıyor. Havuzun kenarındaki yatağı götürüp bırakıyor beni. Yanıma uzanıyor. Aşkla ve huzurla doluyum. İçimden mutluluk akıyor yüzüne bakarken. Kasılmalarımı zapt etmeye çalışıyorum. Bu ne be? Ne oluyoruz ikidir? Daha önce hiç böyle bir şey yaşamadım sevişirken. Bitmeyen orgazm diye bir şey mi

olur? Yatakta dönüp duruyorum. Oğuzhan bana bakıyor. Ne yaptığımı anlamaya çalışıyor. Açıklayamayacak kadar karışık zihnim. Kasılarak uykuya dalıyorum.

Rüzgârın tenimde yarattığı ürperti uyanmama sebep oluyor. Gözlerimi aralayıp yatağa bakıyorum. Oğuzhan yatakta yok. Akşam olmuş. Doğrulup oturuyorum yatakta. Ay ışığı denize vurmuş. Yakamozun görüntüsü içimi huzurla dolduruyor. Allah'ım çok güzel burası. İnsana şiir yazdıracak kadar güzel.

“Pişt!” diye sesleniyor arkamdan Oğuzhan.

Dönüp sesinin geldiği yöne bakıyorum. Havuzun kenarındaki şezlongda bir şeyler yazıyor. Yataktan kalkıp yanına giderken defterini kapatıp yanına bırakıyor. Yanına varınca kucağına oturup boynuna sarılıp dudağından öpüyorum. Belime sarılıyor.

“Ne yazıyordun?” diyorum.

“Program için aklıma gelen konuları not alıyordum” diyor.

“Geceleri serin oluyormuş, üşüdüm. Duş alıp giyineyim de bir şeyler yiyelim.” diyorum.

“Dışarıya çıkmayalım mı yemek için?” diyor.

“Seni kimseyle paylaşmak istemiyorum. Çok sıkılırsak çıkarız olur mu?” diyorum.

“Olur. Hasta olacaksın, hadi kalk.” diyor.

Dudağına bir öpücük kondurup kucağından kalkıyorum. İç süitteki banyoya gidip sıcak suyu açıp altına giriyorum. Sıcak su içimi ısıtıyor. Isındıkça anlıyorum ne kadar üşüdüğümü. Sıcak suyun altında öylece bekliyorum. Saçlarımı yıkarken istediğim kadar duşta kalmayalı ne kadar uzun zaman olduğunu fark ediyorum. Üç çocukla banyo yapmak bile çok zor. Hele ki onlar uyanırken onlar dışında bir şeyle ilgilenmem neredeyse imkânsız. Arkamı döndüğüm anda kıyamet kopuyor. Hiç tatili olmayan bir mesai ço-

cuklarla ilgilenmek, beni ben yapan şeylerle bile ilgilenemiyorum çoğu zaman. Çalışmayı özlüyorum, üniversiteyi de keza. Ciddi ciddi işe dönmeyi konuşmam lazım Oğuzhan ile. Ne kadar karşı çıksa da nefes almam lazım. Yarım gün dahi olsa artık uzaklaşmam gerek evden. On üç yaşımdan beri çalışıyorum ben. Durmak benim fitratımda yok. Durdukça sıkıntı biriktiriyorum içimde. Suyu kapatıp saçlarımı sıkıp duştan çıkıyorum. Havluyu askıdan alıp sarınıyorum. Raftan bir saç havlusu çekip saçlarımı sarıp banyodan çıkıyorum. Oğuzhan mutfak bölümünde bir şeyler yapıyor.

“Ne yapıyorsun, ben hazırlardım.” diyorum.

“Oda servisinin getirdiği yemekleri masaya koyabilirim diye düşünüyorum.” diyor.

“İşin içinde sen olunca o kadar emin olamıyorum.” diyorum gülerek.

Bavuldan kıyafetlerimi alıp giyiniyorum. Havluyla saçlarımı tekrar sarıp mutfak alanına gidiyorum. Tabaklardaki yemeklere bakıyorum. Isıttığı yemeklerin kokusu acıktığımı fark ettiriyor.

“Senin kadar iyi yemek yapamıyorum ama aç da kalmam yani, bak ısıtabiliyorum.” diyor gülerek.

“Senin yaptığına yemek denmez sevgilim, cinayet işliyorsun sen!” diyorum yanağından öpüp.

Isıttığı tabakları alıp havuzun kenarındaki masaya götürüyorum. Bardakları ve çatal kaşığı alıp arkamdan geliyor.

“Saçlarını kurutsaydın hasta olacaksın.” diyor.

“Islak saçla uyuyakaldığım kısımda hasta oldum zaten. Çıkar yarına kokusu, zor ısıttım kendimi duşta.” diyorum sandalyeyi çekip otururken.

İçeriye dönüp içecekleri getiriyor. Oğuzhan otururken kafamdaki havluyu çıkarıp saçlarımı salıyorum.

“Sarı saçlarına deli gönlümü bağlamışım çözülüyor Mihriban” diyor gözümün içine bakıp.

“Söylesene biraz.” diyorum.

Türküye giriyor. Ellerimi çenemde birleştirip sesine ve bakışına bırakıyorum kendimi. Onda âşık olduğum ilk şey bakışydı, sonra sesi. Kapılıp gittiğim her şeyiyle karşımda oturuyor; ömrüm, hayatımın erkeği, çocuklarımın babası, en değerlim, sevgilim...

Türküyü bitiyor.

“Ben doydum bir şey yememe gerek kalmadı.” diyorum. Gülüyor.

“Çocuklarda en sevdiğim şey senin saçlarını ve gözlerini onlarda görmek.” diyor.

“Ya çok tatlı değil mi bukleleri? Oh bir de mis gibi kokuyorlar.” diyorum.

“Kıvırcık kuzularım benim, hadi yemeğini ye kuzularımın anası.” diyor.

“Evi aradın mı?” diyorum masadan çatalımı alıp yemeğe başlarken.

Sonra gülüyorum. Benim tanıdığım Oğuzhan otuz kere aramıştır çocukları sormak için.

“Aradım sen duştayken. Yeni yatmışlar. Annemler de kahve içiyorlardı.” diyor.

Kafamı sallıyorum. Annelerimizin eski dost olması böyle zamanlarda iyi oluyor. Yan yana sıkılmadan çocuklarla vakit geçirebiliyorlar.

“Oğuzhan bir şey konuşmamız lazım.” diyorum suyumdan bir yudum alıp.

“Allah aşkına cümleye şöyle girme, inme incek bir gün bana!” diyor çatalımı tabağının kenarına bırakırken.

“Vazgeçemiyorum aklını almaktan.” diyorum.

“Ay aynı ben kız.” diyor kırılarak. Ben de gülüyorum.

“Anlat bakalım boncuk kraliçe, sendeyim.” diyor.

“Tabii artık başka boncuk prensesin var, biz kraliçe olduk.” diyorum.

“Kraliçem, ecem, sultanım, uzatmasan da mevzuya giresek mi artık?” diyor.

“Ben gerçekten işe dönmek istiyorum.” diyorum.

“Sebeb?” diyor gözümün içine bakıp.

“Kendimi iyi hissetmiyorum Oğuzhan. Üç senedir evdeyim. Ruh halime iyi gelmiyor artık. Bir süredir iyi hissetmiyorum. Ruh halimin dengesizleşmesinden korkuyorum biliyorsun.” diyorum.

“Yaşadıklarımız seni sürekli diken üstünde tutuyor ama kendini dinlemeyi bırak artık Başak. Geçmişte kaldı hepsi. Hem sen artık eski sen değilsin. Her sabah uyandığımda yanımda gördüğüm kadın beş sene önce tanıştığım kadın değil artık. Ne kadar güçlü bir kadına dönüştüğünün farkında mısın?” diyor.

“Öyle hissetmiyorum. Sanki güçlü rolü yapıyormuş gibiyim. Bazen sabrımın tükendiğini hissediyorum. Bilmiyorum belki de tatile ihtiyacım vardı. Şu an bile düne göre daha iyiyim. Yine de biraz uzaklaşmam lazım evden. En azından haftada bir iki gün ajansa geleyim.” diyorum.

“Ajansa gelmene gerek yok istiyorsan okula dön.” diyor.

“İstifa ettim ya Oğuzhan okuldan. Açık kadro var mı, bilmiyorum. Farklı bir üniversitede çalışmak da istemem. Ajansa niye gelmiyorum?” diyorum.

“Bir ajansa kaç patron sığabilir dizisi gibi olduk. Her kafadan ayrı bir ses çıkıyor. Herkes patron, hangimiz ile uğraşacak çalışanlar?” diyor.

“Ajansın yüzde yetmişi benim. Ben hatırlatırım herkese patronun kim olduğunu.” diyorum gülümseyerek.

“Hatırlatırsın bilirim ama biraz daha bekleyelim mi hayatım? Altı ay daha sık dişini.” diyor.

“Altı ay çok uzun geliyor Oğuzhan bana ama sen öyle diyorsan bekleyelim altı ay daha. Biliyorum tükürdüğümü yalıyorum ama eve bir yardımcı turalım bari.” diyorum.

“Söylerim Demir’e senin gırtlaklamayacağın birini bulur.” diyor gülümseyerek.

Doğrulup masanın üzerinden boynuna uzanıp öpüyorum.

Yerime geri otururken “Kitap nasıl gidiyor?” diye soruyor.

“Gitmiyor. Ne zaman bilgisayarın başına otursam uyuyorum. Vicdan azabı çekiyorum ama yazmak için enerji bulamıyorum içimde. Üç senede iki yüz sayfa yazdım. Gerçekten büyük ilerleme, ben birini yazana kadar sen dördüncü kitabını çıkardın, beşinci yolda” diyorum.

Oturduğu yerden kalkıp arkama geçip belime sarılıyor. Başını boynuma gömüyor.

“Senin sayende ateş gözlüm, kehribar boncuğum. Sen bana alan tanımasan ben nasıl yazacaktım o kitapları? Sıkma canını bir an gelecek ve bir bakacaksın son cümlele son noktayı koymuşsun” diyor.

“Sen de epten yaptın bizi üç yaşında kızan.” diyorum gülererek.

“Kocalık görevimi yerine getiriyorum.” diyor.

“Sıvı gazla çalışan bir karın olsaydı faydalı olurdu.” diyorum.

Süitin kapısı çalıyor. Daha; “Kim geldi?” diyemeden Rezan’ın sesini duyuyorum.

“Başak açsana kapıyı biz geldik” diye bağıyor. Arkasından Mert, Kağan ve Meltem’in de sesleri geliyor.

“Sen mi çağırdın bunları?” diyorum kafamı eğip hâlâ boynumda duran Oğuzhan’a.

“Karım arkadaşlarıyla vakit geçirmeyi özlemiştir dedim” diyor.

Boynumdan ayrılıp süitin kapısına gidiyor.

Masadan kalkarken;

“Seninle baş başa kalmaktan sıkılıyorum demiyorsun da!” diyorum.

“Ne alakası var Başak?” diyor.

“Sen söyle.” diyorum yanına giderken.

Oğuzhan kapıyı açıyor. Kapının açılması ile Rezan’ın boynuma atlaması bir oluyor. Anneciğim ya, niye benim en yakın arkadaşım bu kadar enerjik? Ben de ona sarılıyorum.

“Hoş geldiniz.” diyorum Rezan’ın sarılmasından nefes almaya çalışarak.

“Hoş bulduk.” diyorlar hep bir ağızdan.

Rezan’dan kendimi söküp Meltem’e sarılıyorum.

“Nerede kalıyorsunuz, bu otelde mi?” diyorum ortaya.

“Yakınlarda başka bir otelde kalıyoruz.” diyor Meltem.

“Yenge biz sizin kadar zengin değiliz” diyor Mert.

“Hadi lan oradan! Varyemezim demiyor da. O fabrikalar da babamın zaten.” diyor Kağan.

“Oğuzhan’ın tepesinden ayrılmayacağız ne gerek var otele para harcamaya diyen bendim.” diyor Mert gülerek.

Kızların yanından ayrılıp gidip Oğuzhan’ın koluna giriyorum.

“Çok güzel kafa dinledim aman da nasıl dinlendim. Tarifsiz...” diyorum fısır fısır.

“Şu an ne kadar büyük bir hata yaptığıma bakıyorum.” diyor kulağıma doğru...

Aralarındaki muhabbet büyük bir kakofoniye dönüşüyor. Anam migrenim tutacak galiba. Bir sabrediyorum, iki sabrediyorum, sonunda dayanamayıp;

“Susun lan!” diye bağıyorum. Hepsi susup bana bakıyor. Oğuzhan gülüyor.

“Yemin ediyorum elimi bir şeye sürmem. Sizi de misafirden saymıyorum. Biriniz masayı toplayın. Sonra çay mı içiyorsunuz, kahve mi içiyorsunuz, ne içecekseniz yapın, yiyin, için, ben havuzun kenarına ölmeye gidiyorum.” diyorum Oğuzhan’ın kolundan çıkıp.

“Yengem delirdi.” diyor Kağan arkamdan.

“Kağan” diyor Meltem dik bir tonla.

“Hep deliydi yeni bir şey değil.” diyor Rezan.

“Rezan” diyor bu kez Meltem.

“Seni duydum Rezan” diye bağıyorum kendimi şezlonga atarken.

“Duy diye söyledim zaten.” diye bağıyor.

Meltem peşimden gelip yan şezlonga oturuyor. Hastasıyım bu kızın sükûnetinin. Her ne olursa olsun sakın kalabiliyor. Psikolog olduğu için sanırım. Yüzünde her zaman bilge bir ifade var, dupduru bir kadın Meltem...

“İyiym Meltem, sen nasılsın?” diyorum gülümseyip.

Gülüyor.

“Sen de az değilsin, anlıyorsun artık sana bir şey soracağımı...” diyor.

“Anlıyorum tabii. Gerçekten nasıl olduğumu bilen tek insan sensin dört yıldır.” diyorum.

Gülümsüyor. Dostluk bir yana aynı zamanda psikologum Meltem. Hastane sürecinden sonra ben Amerika’dayken dahi Meltem beni hiç yalnız bırakmadı. Yüzüme bakıyor bir şey ararmış gibi.

“Gerçekten iyiym.” diyorum iç çekip.

“Değilsin.” diyor.

“Değilim...” diyorum.

Bir anda gözlerim doluyor. Meltem kaş göz yapıyor. Oğuzhan arkamda muhtemelen. Derin bir nefes alıp esniyorum. Esnediğimde gözlerim yaşarır benim. Gözyaşımı esnememin altına gidiyorum.

“Hâlâ uykun mu var senin, uyuyorsun saatlerdir boncuk.” diyor Oğuzhan.

“Vallahi uyutun beni çocuklar okula başlarken uyandırırız.” diyorum.

Oğuzhan ata biner gibi oturuyor şezlonga. Bacaklarının arasına yanaşıp başımı göğsüne yaslıyorum. Ay ışığının havuzun yüzeyinde kırılmasını izliyorum. Herkes kendini bir yere atıyor. Rezan gelip elindeki kahve fincanlarını bize uzatıyor. Fincanları alıp yanımızdaki sehpa bırakıyorum. Oğuzhan atlattığımız kazayı anlatıyor çocuklara. Anlattıkça o ana gidiyorum zihnimde. Betim benim atıyor.

“Abi anlatmasan mı acaba?” diyor Meltem.

Kaşıyla gözüyle Oğuzhan’a beni işaret ettiğini fark ediyorum.

“Allah’ını seven alsın şunu başımdan. Tatile geldim, rehabilitasyona değil. Enerjini terapiye sakla gelirim haftaya...” diyorum kahvemi alıp Oğuzhan’ın kucğından kalkarken.

Havuzun diğer tarafına manzaraya doğru yürüyorum. Göz ucuyla bakıyorum Meltem de peşimden geliyor.

“Ay alın şunu başımdan, bir de peşimden geliyor.” diyerek koşmaya başlıyorum.

Oğuzhan’ın “Başak yavaş düşeceksin.” demesini havuza uçarken duyuyorum. Son anda bardağı elimden fırlatıyorum havuzun kenarına. Suyun soğukluğu bir anda aklıma alıyor. Ben havuzda debelenirken hepsinin güldüğünü duyuyorum.

“Ya Allah belanı versin Meltem ya!” diyorum sudan çıkıp.

“Ben bir şey yapmadım kendin düştün.” diyor gülerek.

Fırlayıp havuzdan çıkıp Meltem'i de havuza çekiyorum.

"Ay, Başak dur yapma!" derken suya düşüyor.

"Durun ben de geliyorum." diyerek Rezan da suya atlıyor.

"Biz kimlerle evlendik Allah aşkına Oğuzhan ya!" diyor Mert oturduğu yerde.

"Hayır, bir şey değil benim karımı da bozdular." diyor Kağan.

"Benim yangınım büyük sen boşa kurtul kardeşim." diyor Oğuzhan, Mert'e.

Sabah gözlerimi açtığımda kendimi Oğuzhan'a sarılmış buluyorum. Koala gibi sarmışım vücudunu. İyi, uyuyabilmiş ben böyle sarılmışken. Özlemişim yanımda o varken uyanmayı. O eve geldiğinde biz yeni uyanmış oluyoruz çocuklarla. Terse döndü bütün düzenimiz. Kokusunu çekiyorum içime. İçim titriyor. Öperek uyandırmaktan daha kışkırtıcı sahneler belirliyor aklımda. Kalkıp üstümdeki geceliği ve iç çamaşırlarımı çıkarıyorum. Bileğimdeki tokamla saçlarımı sıkıca toplayıp atkuyruğu yapıyorum. Sonra ayakucundan kucağına tırmanıyorum. Derin uykuda. Şortunu aşağıya çekip penisini serbest bırakıyorum. Eğilip kökünden ucuna doğru yalıyorum penisini. Dilimi üstünden ayırmadan tutup ağzıma alıyorum. Kıpırdıyor. Uyandığını hissediyorum.

"Günaydın" diyor. Sesindeki gülümsemeyi duyuyorum. Emmeye devam ederken bakışlarımı gözlerine dikip kendimi yataktan aşağıya atıyorum. Dizlerimin üstüne çöküyorum. Yatağın kenarına oturup beni bacaklarının arasına alıyor. Atkuyruğumu büküp eline uzatıyorum. O saçlarımı kavrayıp kontrolü eline alırken, dişlerimi dudaklarımla örtüp kendimi onun ritmine bırakıyorum.

Birbirimize olan özlemimiz bizi tuhaf bir döngüye sokuyor; uyu, uyan, seviş, yemek ye, tekrar uyu, uyan, havuza gir, havuzda seviş, çık havuzdan duşta bir daha seviş, tekrar yemek ye, uyu, tekrar uyan, bir daha seviş. Ara ara uykumdan uyandığımda Oğuzhan'ı etrafta bir şeyler karalarken, kitap okurken veya telefonu ile uğraşırken görüyorum. İç sesim 'Kalk bir şeyler yap' diyor ama ben kollarında uymaktan ve sevişmekten başka bir şey yapamıyorum. İçimdeki deli yangın muhatabını yanı başında bulduğunda devinen bir ateşe dönüşüp ikimizi birden sarıyor. Dördüncü günün sabahında kim olduğumu ve sorumluluklarımı hatırlayabiliyorum ancak. Havuzun kenarındaki yataktan kalkıp başucumda duran telefonumu alıp havuzun kenarına gidip oturuyorum. Bacaklarımı suya sokup annemi arıyorum. Telefonu açıyor. Arkadan çocukların cıvıltıları geliyor.

"Anne ne yapıyorsunuz, nasılsınız?" diyorum.

"Hele şükür hatırladın çocuklarını kızım!" diyor.

"Anne öyle deme vicdan yaparım biliyorsun." diyorum.

"Şaka yapıyorum sarı şekerim. Ben memnunum kuzularımla vakit geçirmekten. Ahsen de ben de memnunuz halimizden. Siz iyi olun çocuğum" diyor.

"İyisiniz değil mi anne?" diyorum.

"İyiiz kızım, iyiiz. Takıldım ben sana." diyor.

Arkadan kayınvalidemin sesi geliyor.

"İyiiz Başakcığım siz keyfinize bakın." diye sesleniyor.

"İyi tamam anne görüşürüz." diyorum.

"Görüşürüz kızım." diyor.

Telefonu kapatıp bacaklarımı sallıyorum suyun içinde. Su her zaman bana iyi gelmiştir. Suya yakın olmayı severim. Arkamdan Oğuzhan'ın telefonunun sesi geliyor.

“Oğuzhan telefonun çalıyor.” diye bağıyorum yatağa doğru.

Dönüp bakıyorum sallamıyor telefonun sesini. Herkes biliyor tatilde olduğumuzu, aramaz kimse. Kim olduğuna bakmak için bacaklarımı havuzdan çıkarıp kalkıp yatağın başına gidiyorum. Kayıtlı olmayan bir numara arıyor. Omzunu dürtüyorum;

“Oğuzhan telefon çalıyor.” diyerek. Sallamıyor. Telefonu açıyorum.

“Oğuzhan Bey’in telefonu, kendisi müsait değil şu an.” diyorum.

“Siz kimsiniz?” diyor bir kadın sesi.

“Siz arıyorsunuz. İsterseniz söyleyin kim olduğunuzu ben iletayım kendisine...” diyorum.

“Ben sonra ararım onu canım.” diyerek telefonu küt diye suratıma kapatıyor.

La havle ve la kuvvete! Telefon değil çağrı merkezi. Kim ya bu? Telefon numarasına soru işareti atarak kaydediyorum. Whatsapp’a girip profil fotoğrafına bakıyorum; yarı çıplak bir kadın fotoğrafı. Kim olduğunu bilmiyorum kadının. Senin ben tipini sikeyim. Sabah sabah sinirimi tepeme çıkardı. Oğuzhan uyanıyor.

“Günaydın.” diyor.

“Kim bu eski kaşar?” diyorum telefonun ekranını suratına uzatıp.

“Kim?” diyor fotoğrafa bakıp.

“Sen söyle kim? Açtım telefonu yaya yaya konuşuyor kapçık ağızlı...” diyorum.

“Tanımıyorum Başak, manyak mısın sabah sabah?” diyor aksi aksi. Sabahları sinirli uyanıyor ama şu an ben daha çok sinirliyim.

“Çemkirme bana. Senin aklını alırım, benim Trakyalı damarımı çıkarma Oğuzhan! Ara şunu kimse, delirtme beni. Tanımadığın kadın nereden buluyor senin telefon numaranı? İş için arasa asistanlarını arar.” diyorum.

“Kıskanınca özüne dönüyorsun çingene, ver arayayım.” diyor gülerek.

Telefonu eline tutuşturuyorum. Gülerek elimden alıp numarayı arıyor. Telefonu hoparlöre alıyor. Telefon neredeyse daha çalmadan açılıyor.

“Oğuzhan Bey, nasılsınız?” diyor kadın şen şakrak.

“Teşekkür ederim, iyiyim. Kiminle görüşüyorsunuz?” diyor.

“Kevser Yıldırım, Oğuzhan Bey. Az önce de aradım genç bir hanım açtı telefonu, asistanınızdı sanırım” diyor kikirdeyerek.

“Eşimle konuşmuşsunuz Kevser Hanım. Başak Zorluoğlu” diyor Oğuzhan.

“Aaa evli olduğunuzu bilmiyordum.” diyor kadın gülererek.

“Evliyim, üç tane de çocuğum var. Kevser Hanım, konu neydi? Neden aramıştınız?” diyor.

“Yirmi Dört Yapım’dan arıyorum Oğuzhan Bey, size bir film teklifimiz olacaktı.” diyor.

“Kendi filmlerim dışında filmlerde oynamıyorum Kevser Hanım. Yine de dilerseniz menajerime senaryoyu iletin okuyalım, ilgilenirsek size dönelim.” diyor.

“Telefon numaranızı menajerinizden aldım zaten Oğuzhan Bey, Tarık benim çok eski arkadaşım. Ben direkt size göndereyim olur mu? Mail adresinizi verseniz de iletsem.” diyor.

“Siz Tarık’a iletin Kevser Hanım, ben ilgileneceğim. Şu an müsait değilim kapatıyorum.” diyor.

“Ama Oğuzhan Bey bir konuşaydık.” diyor.

“Tarık’la konuşun Kevser Hanım. İyi günler...” diyerek telefonu kapatıyor Oğuzhan.

Dik dik yüzüne bakıyorum.

“Ne?” diyor.

“Eğer o kadının içinde olduğu herhangi bir projeye dâhil olursan seni jülyen doğrarım Oğuzhan!” diyorum.

“Kıskandın mı sen? Aman da aman.” diyerek bileğimden tutup beni kucağına çekiyor.

“Kıskandım mı, sinirlerim mi bozuldu bilmiyorum. Tavrını beğenmedim kadının.” diyorum kollarımı boynuna sararken.

“Yıkama yağlama yapıyor Başak. Sen herkesten daha iyi biliyorsun pazarlama işlerini boncuğum.” diyor.

Omuz silkiyorum.

“Başlarım pazarlamasından da işinden de, benim Oğuzhan’ım” diyorum boynundaki kollarımı sıkıp.

“Kurban olsun sana Oğuzhan’ın...” diyor belimdeki kollarını sıkıp.

“Ben sana film yazarım, sen onda oyna.” diyorum.

“Konulu mu konuşuz mu?” diyor gülerek.

“İkisi de. Kahvaltı edelim mi?” diyorum.

“Dışarı çıkalım mı?” diyor.

“Olur, giyineyim çıkalım.” diyorum.

“İyi hadi bekliyorum.” diyor.

“Deniz eşyalarını alayım mı? Denize girer miyiz?” diyorum.

“Al, Kabak Koyu’na ineriz.” diyor.

Kucağından kalkıp iç süite giriyorum. Soyunup mayomu giyiyorum. Elbiselerimden birini bavuldan alıp mayomun üstüne giyiyorum. Oğuzhan’ın mayosunu ve havlularımızı çantama koyuyorum. Ayakkabılarımı giyerken Oğuzhan arkamdan geçip banyoya giriyor. Aynanın önüne gidip

saçlarımı tarayıp topluyorum. Aynaya yaklaşıp alnımdaki yara bandını çekiyorum. Hâlâ acıyor kafam. Saç çizgime yakın bir noktada çizikler. Oğuzhan banyodan çıkıp bana bakıyor.

“İzi kalacak bunun.” diyorum alnımı gösterip.

Yanıma gelip çenemden tutup yüzüme bakıyor.

“Kalmaz. Eczaneye sorarız, vardır krem falan, kullanırsın geçer.” diyor.

“Kullanmayı hatırlarsam geçer tabii.” diyorum gülerek.

Oğuzhan yanımdan geçip bavuluna gidiyor. Tişörtünü değiştirip, saatini takıyor. Ayakkabılarını giyerken oturup hazırlanmasını seyrediyorum. Yaşlandıkça yüz hatları daha çok oturuyor.

“Hadi gidelim.” diyor şapkasını taktıktan sonra.

Oğuzhan’ı takip ediyorum. Süitten çıkıyoruz. Süiti otelin ana binasına bağlayan yolu yürüyoruz el ele. Hava çok sıcak, giyinince iyice çekilmez hale geldi. Etrafımdaki yeşilin ve doğanın tadını çıkarıyorum yürürken. Daha önce Fethiye’ye çok geldim ama Faralya’ya hiç gelmemiştim. Ölüdeniz’i iyi bilirim ama buraları bilmiyorum. Otelin ana binasına giriyoruz.

“Arabayı alacak mıyız?” diyorum.

“Almayalım. Yürüyelim biraz.” diyor.

“Olur, çocuklar nerede? Ara gelsin onlar da.” diyorum.

Telefonunu şortunun cebinden çıkarıp mesaj yazıyor Kağan’a.

“Resepsiyona söyleyeyim de süiti temizlesinler.” diyorum.

Kafasını sallıyor. Elini bırakıp resepsiyona gidiyorum. Resepsiyonda ki kadın gülümseyerek “Buyurun Başak Hanım, size nasıl yardımcı olabilirim?” diyor.

Adımı bilmesi beni afallatıyor.

“İyiym teşekkür ederim, siz nasılsınız?” diyorum şaşkınlığımı üzerimden atıp.

“Teşekkür ederim Başak Hanım, buyurun” diyor.

“Biz dışarı çıkıyoruz da süitin temizlenmesini rica edecektim.” diyorum.

“Tabii Başak Hanım, siz dönünceye kadar temizlenmiş olur.” diyor.

Kadının yaka kartına bakıyorum.

“Teşekkür ederim Yeliz Hanım, görüşmek üzere.” diyorum gülümseyerek.

Dönüp Oğuzhan’ın yanına gidiyorum. Telefonu ile uğraşmaya devam ediyor.

“Hadi çıkalım.” diyorum.

Telefonunu kilitleyip şortunun cebine koyuyor. Bana kolunu uzatıyor. Koluna giriyorum. Otelden çıkıyoruz. Sessiz sessiz yanında yürüyorum. Etraftan kuş sesleri geliyor. Yaz mevsimini severim ama ben esasında kış insanıyım. Güneş ışığı ruh halime iyi gelse de daralıyorum hava çok sıcak olduğunda.

“Daha önce geldin mi buraya?” diyorum.

“Gezdim ama kalmamıştım daha önce.” diyor.

“Kiminle gezdin?” diyorum.

“İlk o gelsin zaten aklına, hiç sektirme.” diyor.

“Kocamı tanıyorum.” diyorum gülerek.

“Anahtar kelime o zaten, ben senin kocanım. Ne yaparsın senden öncesini? Dört senedir beraberiz. Dört yüz sene daha beraber olmayı düşünüyoruz. Ne yapacaksın kimle gezdiğimi?” diyor gülerek.

“Başkalarıyla yaşadığın hatıraların üzerinden bir de benimle geçme istiyordum belki” diyorum.

“Şeytan. Ülke sınırlarından çıkman lazım gezdiğim yerleri liste dışında bırakacaksak ki ülke sınırlarının dışında da çok hatıram var.” diyor.

Gülüyorum.

“Bunu ben söylesem ne tepki vereceğini biliyoruz değil mi?” diyorum.

“Söyleme öyle şeyler.” diyor.

“Tamam deliyim ama o kadar da aklımı peynir ekmekle yemedim sevgilim.” diyorum.

Uzanıp boynundan öpüyorum. Olduğu yerde zıplıyor.

“Ay öpüldüm” diyor gülerek.

“Nereye gidiyoruz biz? Çok sıcak. Evde durmaktan yürümeyi unutmuşum şuraya bayılacağım sıcaktan şimdi...” diyorum.

“Şu ilerde kahvaltı edeceğimiz yer sabret biraz daha.” diyor.

“Bütün sabrımı sana harcıyorum biliyorsun.” diyorum.

“Olmayan sabrından bahsediyorsun değil mi, biliyorum” diyor.

“Aaayyyy, laf mı soktun sen, aman da aman.” diyorum kafamı sallayarak.

Gülüyor. Yürürken yandan gülüşüne bakıyorum. Bir ömür baksam yine de doyamam bu gülüşe. Nasıl seviyorum ben seni be adam! Bir gün olsun benim yerime geçsen ve bendeki seni görsen ne düşünürdün acaba?

“Manyak mısın sen? Böyle sevilir mi?” dersin muhtemelen. Sevilir. Sevilirmiş yani. Bana da sen öğrettin. Birine tamamen ait olmak nasıl bir şey ben seninle tattım. Allah bana bir ömür seninle olmayı nasip etsin. Burnumun ucu sızlıyor hislerimin yoğunluğundan. Boğazımın düğümlendiğini hissediyorum. Elinden çekip durduruyorum.

“Ne oldu Başak?” diyor.

Boynuna atlıyorum. Kollarımı sıkıp başımı boynuna gömüyorum. Kokusu içimi ısıtıyor.

“Seni çok seviyorum.” diyorum.

“Ben de seni seviyorum da iyi misin?” diyor sırtımı okşayarak.

“İyiym, sevgim taşı birden.” diyorum boynundan ayrılırken.

Arkamdan gelen araba sesine dönüyorum.

“Oooo kumrular, arabanıza ne oldu?” diye bağıyor Rezan arabalarının sunroofundan çıkıp.

“Yürüyoruz maydanoz sana ne?” diyor Oğuzhan.

“Neredeydi kahvaltı edeceğimiz yer?” diyor Mert arabanın camını indirip.

“Şurası.” diyor Oğuzhan yüz metre ileride bir tabelayı işaret edip.

“İyi tamam, bırakın yiyişmeyi çabuk gelin.” diyor Rezan, Mert tekrar gaza basarken.

“Ruh hastası, yemin ediyorum ruh hastası.” diyor Oğuzhan arkasından.

“Ona sorsan asıl ruh hastası biziz.” diyorum Oğuzhan’ın koluna girip yürürken.

Kahvaltı edeceğimiz mekâna yürüyoruz. Biz kapıdan girerken Mert de arabasını park ediyor. Kağan, Meltem ve Rezan arabadan iniyorlar.

“Günaydın.” diyorum yanlarına giderken.

“Günaydın.” diyor Meltem.

“Ne yaptınız?” diyor Oğuzhan gözlüğünü çıkarıp yakasına takarken.

“Ne yapalım abi, deniz Güneş takıldık işte.” diyor Kağan.

“İyi. Bir şeyler yiyelim de gezelim biraz” diyor Oğuzhan.

“Nereye gideceğiz?” diyor Mert arabasından inip yanıma gelince.

“İnşallah kahvaltı edersek gezelim diyoruz Faralya’yı. Eee hadi abi midem kazındı açlıktan” diyorum.

Rezan restorana doğru yönelip;

“Kırk yılda bir Başak’ın acıkacağı tuttu yürüyün.” diyor.

Yanına koşup koluna giriyorum. Gülerek bana bakıyor. Uzanıp yanağından öpüyorum. “Özledim lan seni!” diyorum kolumu omzuna atıp. Kolunu belime sarıyor. Hep beraber restorana giriyoruz. Mekânın sahibi olduğunu düşündüğüm biri Oğuzhan’ı tanıyınca yanıma geliyor.

“Abi hoş geldiniz.” diyor Oğuzhan’a elini uzatıp.

“Hoş bulduk kardeşim. Bize altı kişilik bir masa ayarlar-sanız size zahmet.” diyor Oğuzhan uzattığı eli sıkıp.

“Emrin olur abim, yengemiz burada mı?” diyor.

Oğuzhan’ın arkasından kafamı uzatıp;

“Buradayım, merhaba” diyorum Rezan’ı bırakmadan.

“Hoş geldin yenge.” diyor.

“Hoş buldum.” diyorum gülümseyerek.

“Abi gelin bahçeye çıkalım mekân sakın zaten nereye istiyorsanız oturun” diyor çocuk.

Önümüzden yürüyor. Hep beraber takip ediyoruz. Bahçeye çıktığımız zaman bir masaya yönlendiriyor bizi. Masaya yerleşiyoruz. Güneş tepemize vuruyor. Elimi yüzüme sallıyorum.

Oğuzhan; “Kardeşim şu şemsiyeleri bu tarafa çevir sana zahmet yengen bayılacak.” diyor bana bakıp.

“Allah razı olsun hayatım.” diyorum.

“Sen niye bu kadar sıcağa tepkilisin ya?” diyor Mert göz-lüğünü indirip.

“Terleyemiyorum da ondan. Köpek miyim nedir? Sauna da bile terleyemiyorum. Nefesim kesiliyor sıcak ve nemli ortamlarda.” diyorum.

“Endokrine göründün mü hiç?” diyor Meltem.

“Hastalık hastasıyım ben bilmiyor musunuz? Turp gibiyim.” diyorum.

“Sabırsız sabırsız. Duramıyor...” diyor Oğuzhan.

“Nasıl tanıyor karısını görüyor musunuz?” diyorum gülererek.

“Abi ne getirelim ne istersiniz?” diyor mekânın sahibi araya girip.

“Kusura bakma kardeşim çeneye daldık, serpmeye kahvaltı alalım.” diyor Oğuzhan bize doğru bakıp.

“Ortaya bir menemen ile karışık omlet de yapın size zahmet” diyor Rezan.

“Demlik getiriyorum abi” diyor adam.

“Bize demlik getir. Yengene bir sütlü kahve getir çay içmez o” diyor Oğuzhan.

“Çay içilmez mi yenge ya?” diyor garson bana dönüp gülererek.

“Gıcık o gıcık, sen bakma ona.” diyor Rezan.

Adam kahvaltıları getirmek için içeriye gidiyor.

“Sensin gıcık puşt, bilmiyor musun sen benim neden çay içmediğimi?” diyorum dik dik Rezan’a bakıp.

“Takılıyorum Başak, iyice alıngan oldun son zamanlarda...” diyor.

“Allah aşkına ben mi alıngan oldum şimdi? Sürekli benimle uğraşıyor sonra bana alıngansın diyor. Alıngan mıyım ben Meltem?” diyorum.

Meltem gözlüğünü saçlarına takıyor.

“Alıngansın.” diyor gülümseyerek.

Kağan gülerek;

“Buna da alınacak.” diyor.

Oğuzhan gülerek;

“Uğraşmayın karımla. Bebelerin peşinde dolanmaktan sosyal becerilerini unuttu” diyor

“Hakikaten yetişkinlerle oturup iki kelam etmeyi unuttum ben. Mesela şimdi bana kahve gelecek ya, sıcakken içebileceğime inanabilemiyorum.” diyorum gülerek.

Kahvaltudan sonra denize girmek için Kabak Koyu’na iniyoruz. Şezlongda oturup bizimkilerin denize girişini seyrediyorum. Denize girmenin bile anlamsız geldiği bir ruh halindeyim. Neden bilmiyorum. Üniversiteye kadar Edirne’de denizin kenarında geçti ömrüm. Çalışmadığım zamanlarda Rezan ile en büyük keyfimiz deniz kenarında arkadaşlarımızla takılmaktı. Ben denize girdiğim zaman beni sudan kimse çıkaramazdı. Şimdi denize girince “Eee girdim hadi çıkayım” hissine geliyorum. Bütün hayatımı denizkızı gibi geçirdikten sonra bıktım belki de bilmiyorum. Bütün arkadaşlarımız bana denizkızı derdi. Şimdi hayatıma yosun olarak devam ediyorum galiba.

“Başak gelsene ne yapıyorsun mal gibi orada?” diye bağıyor Rezan.

“Üşeniyorum.” diyorum gülerek.

“Başak Dizdar denize girmeye üşeniyor. Ne yaptın bacıma?” diyor Rezan bana bağırarak.

“Tanıştırayım canım Başak Zorluoğlu, yarışmaya İstanbul’dan katılıyor.” diyorum gülerek.

Yerimden kalkıp elbisemi çıkarıp katlayıp çantama koyuyorum. Eğilip sandaletlerimi çıkarıp suya doğru yürüyorum. Oğuzhan suyun içinde durmuş bana bakıyor. Yüzünde muzip bir ifade var.

“O bakışı biliyorum ben, su atarsan küserim.” diyorum.

Kıyıya yanıma yüzüyor. Suya adım atıyorum. Bu kesin ıslatacak beni. Oğuzhan’ın ıslatmasına fırsat vermeden suya atıyorum. Suyun altından yanına yüzüyorum. Tuzlu su gözlerimi yakıyor. Sudan çıkıp boynuna atıyorum. Belime sarılıyor.

“Islatacaktın değil mi?” diyorum gülerek.

“Islatacaktım” diyor gülerek.

Uzanıp dudağımdan öpüyor. Kucağına zıplayıp bacaklarımı beline doluyorum. Boynunu öpüyorum.

“Oh tuzlu tuzlu, yerim ben bunu.” diyorum.

“Ye beni yavrum.” diyor burnunu burnuma sürtüp.

Rezan; “Siz kaç senedir bıkmadınız mı birbirinizden?” diyor.

“Sen bıktın mı kocandan? Daha bir sene oldu siz evleneli.” diyorum.

Kağan; “Adamı canından bezdirdi suçu da adama atıyor.” diyor.

Rezan, Mert’e bakıyor.

Mert, ellerini havaya kaldırıp;

“Vallahi ben bir şey anlatmadım” diyor.

Oğuzhan; “Kızım birinin bir şey anlatmasına gerek yok, cehennem azabısın sen” diyor.

Rezan; “Başak seni iyi alıştırdı tamam hayatım, evet hayatım. Yok öyle köle düzeni.” diyor.

“Bana mı diyorsun sen onu?” diyorum sarılmayı bırakıp.

“Sana diyorum, gömdün kendini eve. Oğuzhan aşağı çocuklar yukarı yüzünü görmüyoruz” diyor.

Meltem; “Bak bundan ben de şikâyetçiyim, özlüyoruz seni” diyor.

“Kızım benim nasıl bir mesaim var farkında mısınız? Çocuğunuz olsun göreceğim ben sizi. Bizde üç tane çocuk var farkında mısınız? Siz gelin abi. Ben gelemiyorsam siz gelin. Benim evden çıkmam üç saat. Savaşa gider gibi çıkıyorum evden. Pusetiydi, yedek kıyafetiydi, mamasıydı, suyuydu derken çıkana kadar anamdan emdiğim süt burnumdan geliyor. Siz bana gelin özlüyorsanız.” diyorum ellerim belimde.

Meltem; “Çocuklardan sana ulaşamıyoruz ki Başak. Çocuklar olmadan görmek istiyoruz biz seni... Tamam, çok seviyoruz üçünü de ama eve geldiğimizde iki saniye bile oturmuyorsun ki yanımızda!” diyor.

Kağan; “Bak bu doğru yenge. Ne zaman gelsek fırıldak gibi dönüyorsun etrafta, iki dakika oturduğunu görmüyoruz misafirliğe geldiğimizde. Kadını iyice yormayalım diye gelmiyoruz” diyor.

Oğuzhan; “Oğlum yabancı mısınız siz? Biz gezmeye gidiyoruz sen bak çocuklara dediniz de bakmadım mı Rezan?” diyor.

Rezan; “İyi o zaman, haftada bir, olmadı iki haftada bir gece çıkarıyorum bacımı dışarı, ayarla kendini” diyor.

Oğuzhan; “İyi gidin nereye gidiyorsanız biz de evde takılırız erkek erkeğe.” diyor.

“Çocukları sana emanet etme fikri beni tedirgin etti.” diyorum gülererek.

“Uyutur gidersin Başak.” diyor.

“Eee iyi, unutmazsanız yine varlığımı gideriz. Çıkıyorum ben üşüdüm.” diyorum.

Ben sudan çıkarken “Uyuz oldu bu uyuz. Bozdun sen benim bacımı.” diyor Rezan arkamdan Oğuzhan’a.

Sudan çıkıp havlumu sarıyorum kendime. Oğuzhan da peşimden sudan çıkıyor. Havlusunu uzatıyorum. Kurulayıp havlusunu şezlongun tepesine asıyor. Saçlarımı sıkıp tepemde düğümlüyorum.

Oğuzhan şezlonga uzanıp “Sigaramı versene hayatım.” diyor.

Çantamdan sigarasını çıkmağını alıp uzatıyorum. Sigarasını yakıp paketi bana geri uzatıyor. Alıp çantama atıyorum. Oğuzhan bana bakıyor. Yolda gelirken gördüğüm tuhaf ifade var yine yüzünde. Dikkatli dikkatli bakıyor yüzüme.

“Bu bakıştan hiç hoşlanmıyorum Oğuzhan.” diyorum.

Daldığı yerden çıkıp “Ne?” diyor.

“Bir tuhaf bakıyorsun birkaç gündür bana, yüzümde bir şey arıyormuşsun gibi bir ifade var yüzünde.” diyorum.

“Fark etmedim, güzelliğine bakıyorum boncuk.” diyor.

“Güzelliğime bakma ifaden bu...” diyorum bana çapkın çapkın baktığı zamanlardaki yüz ifadesini taklit edip.

“Ama birkaç gündür böyle bakıyorsun.” diyorum az önceki surat ifadesini taklit edip.

Gülüyor.

“Cidden fark etmedim.” diyor.

“Oğuzhan bunca seneden sonra yalan söylediğini anlayabiliyorum artık takdir edersin ki...” diyorum.

Şezlonga oturup gözlüklerimi takıp uzanıyorum. Bizimkiler sudan çıkıp yanımıza geliyorlar.

Mert; “Akşam kulübe falan gidip eğlenelim.” diyor.

Rezan; “Bunlarla biraz zor” diyor.

“Sevmiyorum abi, sevmiyorum gece kulübü. Zaten ömrümüz bizim mekânda geçiyor. Görmediğimiz rezillik kalmadı. Yemeğe gidelim dediniz hayır mı dedim?” diyorum.

Meltem; “Ya bir değişiklik olsun Başak. Hep gidiyoruz yemeğe. Bir kere de biz ne istiyorsak onu yapın. Değişiklik iyidir.” diyor.

“Hayatına farklılıklar kat Başak.” diyorum Meltem’in terapi sırasında takındığı ifadeyi taklit edip.

“Evet.” diyor Meltem gülerek.

“Oğuzhan?” diyorum.

“Bundan pişman olacağımı biliyorum ama iyi, gidelim. Adam gibi bir yer bulun bari.” diyor.

“Hisarönü’ne ineriz” diyor Kağan.

Rezan; “Buraya bakın fotoğraf çekiyorum” diye bağıyor.

Kafamı kaldırıp Rezan’a bakıyorum.

“Az gül gudubet!” diyor bana bakıp.

“Otuz küsur senelik hayatımın otuzunda yanımdaydın, hâlâ mı öğrenemedin fotoğraf sevmediğimi.” diyorum yalandan sırtırken.

Meltem; “Oğuzhan dışında sevdiğin bir şey olmadığın-
dan şüpheleniyorum artık.” diyor.

“Olabilir” diyorum gerçekten gülerek.

Rezan fotoğrafı çekiyor.

Çocuklar akşama doğru bizi otele bırakıp kendi otellerine gidiyorlar. Eğlenmeye gidene kadar biraz dinlenelim diye uzanıyoruz, ben uyuyamıyorum. Oğuzhan denizin verdiği yorgunlukla uyuyor. Dört dönüyorum yatakta. Kolay uyuyabilen biri olmayı çok isterdim. Oğuzhan da ben de kolayca uyuyamıyoruz. Denizin verdiği yorgunlukla uyuyum diye düşünüyordum, uyuyamıyorum. En sonunda sinirlenip yataktan kalkıp süitin içinde dolaşıyorum. Hava kararıyor. İçeriye giriyorum olmuyor, dışarıya çıkıyorum olmuyor. Telefonumu alıp evi arıyorum. Böyle daraldığım zamanlarda çocuklarımla konuşmak iyi geliyor bana. Çocuklarla konuştuktan sonra telefonu kapatıyorum. Süitin içinde dolaşırken aynadaki yansımama takılıyor gözüm. Aynaya yaklaşıp kendime bakıyorum. Yansımam gözüme çok farklı geliyor. Güneşten yanaklarım kızarmış. Güneşe çıkınca önce yanaklarım kızırır çocukluğumdan beri. Ama farklılık bundan kaynaklanmıyor. Ruh halim görüntüme yan-

şıyor. Belki de uzun zamandır kendimi arka plana attığım için nasıl görüldüğümü unutmuşum. Aynaya baktığımda, içindeki ateş gözlerinden çıkan kadını göremiyorum. Bir kadının hayatının farklı dönemleri olduğu söylenir. Yirmili yaşlarımın o deli rüzgârlarından geçerken hayatın altını da üstünü de gördüm. Yaşadığım hayatın hızından zaman zaman bıksam da aslında o harala gürele hali seviyordum. Durmak bana yaramıyor. Eş ve anne olan Başak, son zamanlarda ziyadesiyle sinirimi bozuyor. Telefonumu alıp Rezan'ı arıyorum.

“Rezan ne yapıyorsun?” diyorum telefonu açtığında.

“Dinleniyoruz Başak ne oldu sesin bir tuhaf?” diyor.

“Rezan senden bir şey rica edeceğim” diyorum.

“Söyle Başak.” diyor.

“Başak neredesin?” diye sesleniyor Oğuzhan iç süitten.

“Buradayım.” diye sesleniyorum içeriye doğru.

Dönüp tırabzanlara yaslanıp Oğuzhan'ın içeriden çıkmasını bekliyorum. Kapıdan çıkıp beni görünce kalakalıyor.

“Anam.” diyor.

Gülüyorum gözünün içine bakarak. Tepeden tırnağa süzüyor beni. Bakışı içimi yaksa da göz temasımı kesmeden bakıyorum gözümü gözüne dikip. Yanıma gelip elini uzatıyor.

“Oğuzhan ben.” diyor ilk tanıştığımızda kullandığı ses tonuyla.

Elini tutup “Başak.” diyorum.

Elimden tutup kendi etrafımda döndürüyor.

“Cennetten mi düştün kurban olduğum bu ne güzel-lik?” diyor.

“Özlemişsindir bu halimi,” diyorum.

Kollarının arasına çekip belime sarılıyor. Ellerini kalçama atıp eteğin altından bacaklarımı okşuyor.

“Bu elbiseyi daha önce gördüm mü? Görseydim unutmazdım.” diyor.

“Görmedin, Rezan’dan istedim” diyorum.

“Nereden esti?” diyor.

“Bu halimi özledim.” diyorum.

“İnşallah sadece elbiselerini özlemişsindir.” diyor.

Beni benden iyi tanıyorsun değil mi? Ah be sevgilim!

“Evet, bekâr halimi özlüyor olabilirim ama ölürüm de senden vazgeçmem bunu da biliyorsun.” diyorum.

“Sen vazgeçsen ben vazgeçmem boncuk.” diyor uzanıp öperken. Geriye çekilip elbiseye ve ayakkabılara bakıyor.

“Sabaha kadar sevişmek istiyorum bu ayakkabılar ayağındayken, defolsun gitsinler nereye gidiyorlarsa.” diyor.

“Olur.” diyorum kollarımı boynuna sarıp.

“Şaka yapıyorum, hazırlanmışsın bu kadar çıkalım havan değişsin biraz. Gerçi seni böyle sokağa çıkartmak akıl kârı değil ama neyse ben yanımdayım” diyor.

“Pis kıskanç!” diyorum gülerek.

“Birazdan fotoğraf furyası başlayınca göreceğiz pis kıskanç kim. Ben de bari pantolon giyeyim. Yanında böyle şort tişört gezmeyeyim.” diyor.

“Giy hadi.” diyorum.

Elimi bırakıp içeriye gidiyor. Giderken dönüp dönüp bana bakıyor. Gülüyorum. Üstümdeki elbiseye ve ayakkabılara bakıyorum. Ah Rezan, vur deyince öldürüyorsun mübarek. Ben seçsem bu kadar kısa bir elbise giymeye cesaret edemez uzun bir elbise giyerdim. Rezan’ın boyu bir metre, benim boyum iki metre. Onun dizine gelen benim götüme geliyor.

Asıl bu ayakkabılarla nasıl gezeceğim acaba? En son düğünümüzde topuklu ayakkabı giydim. Sonrası hamilelik, çocuklar. Anasının karnından yeni düşmüş ceylan gibi hissediyorum kendimi adım atarken. Bir zamanlar hiç çıkarmadığım stilettolara bu kadar yabancılaşmış olduğuma inanmıyorum. Boyum iki metre demez her yerde topuklu ayakkabı giyerdim ben çocuklardan önce. Düz ayakkabı ile yürüyemiyordum ben eskiden. Şimdi topuklularla bu kadar rahatsız hissetmem garip.

Oğuzhan; “Başak hadi çıkalım” diye sesleniyor.

İçeriye gidiyorum. Parfümünü sıkıyor. Derin bir nefes alıp havadaki parfüm kokusunu içime çekiyorum. Parfümü o kadar çok yakışıyor ki tenine her kokusunu aldığım da boynuna yapışıp orada kalmak istiyorum. Yanına gidip boynundan öpüyorum. Teninin kokusuna karışan parfüm içimi gıcıkıyor.

“Oh be!” diyorum boynundan ayrılırken.

“Bana bak beni delirtme giderayak.” diyor gülerek.

“Delirsene.” diyorum kollarımı beline sarıp.

“Başak.” diyor.

“Oğuzhan.” diyorum ellerimi pantolonunun önüne atıp penisini okşarken.

“Başak gitmek istiyorsan son şansın.” diyor.

“Sen gitmek istiyor musun?” diyorum.

“Hadi yavrum, hadi!” diyor ellerimi vücudundan söküp.

Kapıya doğru yürüyor.

“Aman be, güya tatile geldik deli dana gibi geziyoruz. Benim tatil anlayışım sabah akşam seni götürmek biliyorsun.” diyorum somurtup arkasından giderken.

“Dünya’ya bir daha gelirsem akrep- yengeç karması bir eş bulursam ne olayım. Akrebi yengeci duyduğum gibi kaçırmazsam adam değilim. İliğimi kemiğimi kuruttun senelerdir doyamadın, sapık.” diyor gülerek.

“Ne doyacağım ya, gençliğimin baharındayım.” diyorum kapıdan çıkarken.

“Az konuş, düş önüme. Geri döndüğümüzde alacağım ben senin gazını.” diyor.

Uzanıp koluna giriyorum. Otoparka gidiyoruz. Arabaya binip emniyet kemerimi takıyorum. Oğuzhan da telefonunu konsola bırakıp emniyet kemerini bağlıyor.

“Nerede gideceğimiz yer?” diyorum.

“Hisarönü’nde, yirmi kilometre falan. Konum attı çocuklar baksana bir” diyor arabayı çalıştırıp otelin otoparkından çıkarken.

Telefonunu konsoldan alıp attıkları konumu açıyorum.

“İyi yakınmış, uyurdum vallahi yoksa. Uyumadım uyumadım şimdi uykum geldi.” diyorum.

“Uyumadın mı denizden geldiğimizde?” diyor.

“Uyuyamadım, dört döndüm yatakta...” diyorum.

Uzanıp müziğin sesini yükseltiyorum. Kafamı koltuğa yaslayıp yüzünü izlemeye başlıyorum. Göz ucuyla bana bakıyor. Bıyık altından gülüyor. Ben de kıkırdıyorum. Yüzünü izlemeye bayılıyorum. Bazen korkutuyor beni ona olan sevgimin uçsuz bucaksız hali. Sonra diyorum ki daha azıyla asla yetinemezdim. Daha azı, beni ne evliliğe ikna edebilirdi ne de başka bir şeye. Elinden tutup gidemeyeceğim hiçbir yer yok. Ya da onun için yapamayacağım hiçbir şey yok. Bu sevginin geçmişte bana yaptırdıkları, bu sevgi ile düştüğüm haller, onu severken geçtiğim bütün yollar bazen beni şaşırtıyor. Delilik mi? Evet, baya baya delirdim bu aşk yüzünden ben. Aylarca içime kapanıp duvarları seyrettim hastane köşelerinde. Yine de yetmedi onu içimden silmeye. Ne ilaçlar ne doktorlar ne de binlerce kilometre öteye gidip onu unutmaya çabalamam faydalı oldu. Her şeye rağmen kaldı içimde. Bir gün eksilmeden, her gün artarak içimde büyüdü de büyüdü. İçimde tuhaf bir hissin beni yokladığı-

nı hissediyorum. Bir ateş saç diplerimden parmak uçlarıma kadar yürüyor içimde.

“Oğuzhan çek sağa.” diyorum.

“Ne oldu Başak?” diyor.

“Oğuzhan arabayı sağa çek” diyorum ses tonuma baskın bir ton yükleyip.

Yüzüme bakıp arabayı sağa yanaştırıp duruyor. Uzanıp el frenini çekip arabayı kapatıyorum. Dörtlülere basıyorum. Hareketlerimi seyrediyor. Emniyet kemerimi açıp kucağına tırmanıyorum. Dudaklarına yapışıyorum. Bir şey söylüyor dudakları dudaklarımın altında ama duymuyorum. Nabzımın atışı bütününü ele geçiriyor bütün hislerimi. Uzanıp pantolonunun düğmesini açmaya çalışıyorum.

“Bana bırak” diyor. Pantolonunun düğmesini açarken kucağından yükselip elbisenin eteğini sıyrıyorum. Pantolonunu sıyrıp penisini serbest bırakıyor. İç çamaşırımı kenara çekip onu içime alıyorum. Uzanıp boynuna sarılıp kucağında hareket ediyorum. Elleriyle kalçalarımı hareket ettiriyor. İçimde devinen aşkın bu ısrarlı yakıcı hali onu tümüyle ele geçirmek istiyor bazen. Her an kollarında olmak istiyorum. Hiç ayrılmadan tüm günü ve geceyi onun kollarında geçirdiğim zamanlara duyduğum özlem içimde o kadar çok büyümüş ki kafayı yemiş gibi gece gündüz tepesindeyim bir haftadır. Yine de dindiremiyorum bu özlemi. Kapatmaya çalıştığım başka bir his mi, bilmiyorum. Benim yaktığım ateşi öyle güzel körüklüyor ki bir yangının içinde deli gibi yanıyoruz ikimiz de. Her zıplayışında “Seni seviyorum” diyorum dudaklarının üzerinde.

“Başak beni öldürüyorsun.” diyor kalçamı kavrayıp kendine bastırırken. Gülüyorum dudaklarının üzerinde. Ölmenin en güzel hali bu değilse ne, bilmiyorum. Seslerimiz birbirine karışıyor. Zangır zangır titriyor bedenim kollarında boşalırken. Alevleri bir anlığına dahi olsa söndürmenin ra-

hatlığı ile kollarında gevşiyorum. Başını göğsüme yaslıyor. Tenime değen sıcak nefesini hissediyorum. Nabzım dengelenip şuurum yerine gelmeye başlıyor. Kucağındaki halime bakıyorum. Gülmek geliyor içimden. Sinirlerim boşalıyor. Gülüşüm yankılanıyor arabanın içinde. Oğuzhan da gülüyor. Başını göğsümden kaldırıp yüzüme bakıyor.

“Ben sana otelde kalalım dedim.” diyor gülerken.

“Dışarı çıkalım diye ısrar eden de sendin” diyorum.

“İyi alıştın yollarda, bağlarda, bahçelerde sevişmeye. Eve dönünce ne yapacağız, merak ediyorum” diyor.

“Evimizin bahçesi var sonuçta. Atarız kendimizi çimlere.” diyorum kucağından kalkıp kendi koltuğuma geçerken.

Torpidoya uzanıp ıslak mendili alıp Oğuzhan’a uzatıyorum. Elimden alıp kendini temizliyor.

“Ebeveyn olmanın bazı iyi tarafları da var. Her yerden ıslak mendil çıkıyor.” diyorum gülererek.

“Bana bir sigara yaksana.” diyor.

Uzanıp torpidodan sigarasını alıp bir tane çekip yakıyorum. Uzatıyorum. Elindeki mendilleri kapının yanına sokuşturup pantolonunu giyiyor. Camları açıp sigarayı elimden alıyor. Arabayı çalıştırmıyor. Şaşıyorum. Karanlıkta sigara içişini seyrediyorum.

“Neden gitmiyoruz?” diyorum.

“Nabzım bin beş yüz biraz sakinleşmem lazım. Kalpten gideceğim bir gün senin yüzünden” diyor.

“O benim repliğim.” diyorum gülererek.

Gülüyor. Sigarasını içmesini izliyorum. Dönüp yüzüme bakıyor.

“Nasılsın?” diyor.

“İyiyim sen?” diyorum.

“İyi, fazla iyi.” diyor gülererek.

Mekâna geldiğimizde arabadan inip arabayı mekânın valesine bırakıyoruz. İçeriye girerken Oğuzhan belime sarılıyor. Elini belimden çekip koluna giriyorum.

“Böyle daha iyi.” diyorum kulağına doğru bağırıp.

“Çalarlar diye korkuyorum.” diyor suratında alaycı bir ifade ile.

“Daha iyi işte, kurtulursun benden.” diyorum ben de gözlerimi kısarak.

Bizimkilerin ayarladığı locayı arıyoruz. Mekâna bakınırken kızların bize el salladığını görüyorum. Gülümseyip ben de elimi sallıyorum kızlara. Oğuzhan’a masayı işaret ediyorum. Kalabalığın arasından ite kaka locaya ulaşıyoruz. Kızlara sarılıp oturuyorum. Oğuzhan da çocuklarla selamlaşıp yanıma oturuyor. Garson masaya geliyor.

Mert; “Ne içersiniz?” diyor.

Oğuzhan; “Ben viski içerim, Başak sen?”

“Her zamankinden” diyorum.

“Kızlar siz ne içeceksiniz?” diyor Mert.

“Allah aşkına sorma şunlara üç saat anlatacaklar şimdi. Atarım kendimi locadan aşağı” diyorum gülerek.

Kızlar tip tip bana bakarken çocuklar gülüyor.

“Siz bize bir şişe Chivas bir şişe de Smirnoff açın. Bir kutu vişne suyu, iki üç tane de Redbull ve buz getirin, biz ayarlarız gerisini” diyorum garsona.

Rezan bağırarak;

“Eski barmaidlerden kim kaldı be, yürü be!” diyor.

Meltem; “Ne zaman döneceksin sen işe?” diyor.

“Net bir tarih yok.” diyorum.

Meltem gözümün içine bakıyor. “Ne demek net bir tarih yok?” bakışı var yüzünde. İşe geri dönmek istediğimi ve Oğuzhan ile konuşacağımı biliyor.

Mert; “Vallahi iyi sabrettin Başak. Ben seni hiç evde durabilecek bir tip olarak hayal etmemiştim tanıştığımızda.” diyor.

“Sabrettiğimi sanmıyorum.” diyorum gülerек.

Garson siparişlerimizi getiriyor. Bardakları ve içkileri masaya bırakırken etrafa bakınıyorum, kalabalık bir mekân ama müşterileri kalburüstü. Yan masadaki kızların Oğuzhan’a bakışını yakalıyorum göz ucuyla. Birazdan başlar fotoğraf furyası. Garson gidince viski şişesini Mert’e uzatıyorum. Bardakları da önüne bırakıyorum. Ben votkayı açıp bardaklarımıza koyarken kızların masamıza geldiğini görüyorum.

“Seninkiler geliyor” diyorum Oğuzhan’a.

Gülüyor sözlerime. Kızlar masaya gelip fotoğraf çektirmek istediklerini söylüyorlar. Oğuzhan masadan kalkıp kızlarla fotoğraf çektiriyor.

Rezan, gülerек Meltem’e beni işaret edip;

“Bak bak surat ifadesine bak.” diyor.

Sözlerini duyunca dikkatim dağılıyor ben de gülmeye başlıyorum. Her seferinde nasıl bir surat ifadesi geliyorsa yüzüme, çok gülüyorlar bana.

Kızlar giderken;

“Sizin de kocanıza gelen giden sarılıp fotoğraf çektirsin sizi de görürüm” diyorum.

Mert; “Alışamadın mı hâlâ sen?” diyor.

Oğuzhan yanıma otururken;

“Alıştı, eskiden kuduruyordu. Şimdi dik dik bakmakla yetiniyor.” diyor. Mert’in uzattığı viski bardağını alıp bana kadeh kaldırıyor.

Bardağımı alıp bardağına vuruyorum. Kızlarla da kadeh tokuşturuyoruz. Votkamdan büyükçe bir yudum alıp bardağı geriye masaya bırakıyorum. İçkiyle pek aram yoktur. Çocuklardan sonra da neredeyse hiç içmedim diyebilirim. Votkanın tadı bir tuhaf geliyor. Müzik değişiyor.

Rezan kalkıp Meltem ile beni çekiştiriyor.

“Daha o kıvama gelmedim ben.” diye bağıryorum.

“Aman ne halin varsa gör.” diyor Meltem’i piste çekiştirirken.

Aslında ben de kapı gıcirtısına oynayan bir tipim. Trakyalı genlerim sağ olsun. Ama sanki o eğlenceli yanıma gömmüş gibi hissediyorum kendimi. Kenarda elimde bardakla dikilip etrafı seyretmek istiyorum. Mümkünse kimse ile konuşmadan hatta. İçkimi sehpadan alıp içerken pistte dans eden kızları izliyorum. Rezan hoplaya zıplaya masaya geliyor.

“Bak bir daha Başak hadi demeyeceğim. Yemin ederim küserim şu an kalkmazsan.” diyor ellerini uzatıp.

Bardağımı sehpayla bırakıp kalkıyorum. Elbisemi düzeltip bana uzattığı ellerini tutuyorum. Locadan inmeme yardım ediyor. Beraber piste yürürken bana gerdan kırıyor. Elimi alnına yapıştırıyorum. Gülüyor. Kendimi müziğe bırakıp Rezan ve Meltem’e ayak uyduruyorum. Müziğin ritmiyle her saniye biraz daha bırakıyorum kendimi. Çocuklar masadan kalkıp yanımıza geliyor. Dans ederek gidip Oğuzhan’ın boynuna sarılıyor. Kollarını belime sarıp bana eşlik ediyor. Belki yaptığı işten sebep belki de yarıdılış, eğlendirmek istediğinde Oğuzhan ile eğlenmemek imkânsız. Sahne ışığı mı denir yıldız tozu mu bilmem ama onun güldüğü ve eğlendiği bir yerde eğlenip gülmemek mümkün değil. Duygu manipulatörü. İster istemez kapılıp gidiyor etrafındaki herkes yarattığı enerjiye... Ben zaten her haline meftun olduğumdan beni çok kolay alıp götürebili-

yor gittiği yere. Bazen o bir şeyler anlatırken gülmekten koltuktan yuvarlanıyorum evde. Beni melankoli denizinden çıkarması iki saniyesini bile almıyor. Kollarının arasında dönüp bana sarılan kollarına sarılıyorum. Saçlarımı boynumdan çekip boynumu öpüyor. Başımı geriye atıp ben de onu öpüyorum. Elimden tutup kendi eksenimde döndürüyor beni. Tekrar kollarının arasına çekerken kıkırdıyorum.

“Gülüşüne kurban olduğum, sen hep böyle gül.” diyor burnumun ucunu öpüp.

Bıyıkları burnumu gıdıklıyor. Gülüyorum.

“Çok suratsızım son zamanlarda değil mi?” diyorum kulağına doğru.

“Biraz.” diyor.

Geri çekilip yüzüne bakıyorum. Ciddi ciddi ona da yanıtlıyor muyum ruh halimi ben? Yüzünde şakacılıktan eser yok. Ruh halimle onu da etkilediğimi hiç fark etmedim. Özellikle o evde olduğu zamanlarda her şeyi bırakıp ona odaklanıyorum. Evdeki huzurumuz benim için her zaman her şeyden daha önemli oldu. Ben hırgüre gelebilen bir kadın değilim. Ne ben ona sesimi yükseltirim ne de onun bana bağırıldığını hatırlarım. Bizim konuşarak çözemeyeceğimiz hiçbir şey yoktur. Neden daha önce bana söylemedi ki bu durumdan rahatsız olduğunu?

“Neden konuşmadın benimle?” diyorum.

“Büyük bir sıkıntısı olsa anlatır, bir dönemden geçiyor dedim ama çıkmadın o kuyudan boncuk.” diyor.

“Bunu konuşalım ama şimdi değil.” diyorum.

“Bence de. Şimdi tatilin tadını çıkaralım. Bunları da İstanbul’a bırakalım.” diyor.

“Yine işe güce gömülüp beni unutma da...” diyorum.

“Ooo, konu ben miyim?” diyor gülerek.

“Birazcık.” diyorum ben de gülerek.

Şarkı bitiyor. Yorulduğumu hissediyorum. Oğuzhan'ı elinden tutup masamıza doğru çekiyorum. Peşimden geliyor. Kendimizi locaya atıyoruz. Uzanıp bardağımda duran votkayı kafama dikiyorum. Oğuzhan'ın bardağını verip yaslanıyorum. Masadan aldığı peçete ile alnındaki teri kurultuyor. Çocuklar da masaya dönüyorlar. Rezan bana öpücük atıyor. Ben de ona atıyorum.

“Başak Dizdar, rüya mı görüyorum ben?” diyor tanıdığım bir ses.

Sese döndüğümde bir zamanlar hayatımın aşkı dediğim adamı görüyorum. İç sesimin ilk tepkisi ‘İmdat!’ oluyor. Rezan’a bakıyorum. Onun da beti benzi atmış.

Rezan; “Özgür senin ne işin var burada?” diyor.

Özgür, Rezan’a dönüp;

“Rezan sen de mi buradaydın? Fark etmedim seni, Başak'ı görünce aklım gitti.” diyor.

Uzanıp Rezan’a sarılıyor.

“Ya evet, ben bazıları gibi Başak'ı terk edip gitmedim.” diyor Rezan Özgür'den ayrılırken.

Ne diyorsun Rezan? Milletin içinde ne diyorsun? Oğuzhan oturduğu yerde dikleşiyor. Ben niye ağzımı açıp bir kelime edemiyorum acaba? Anam beynim durdu. Allah'ım sana geliyorum. Başak konuş! Konuş Başak, Oğuzhan yanlış anlayacak. Konuş yoksa çok güzel bir yanlış anlaşılmaya kurban gideceksin. Oğuzhan yanında kendine gel. Mal gibi bakma Başak, kendine gel!

Özgür; “O tam olarak öyle olmadı da neyse, eee nabersiniz? Başak yedi sene mi oldu biz görüşmeyeli?” diyor.

Oğuzhan'ın koluna girip;

“Bilmem saymadım. Eşimle tanıştırayım seni.” diyorum.

“Serdar ile evlenirsin sanıyordum. Merhaba Özgür ben” diyor Oğuzhan'a elini uzatıp...

Oğuzhan uzattığı eline dik dik bakıp;

“Oğuzhan” diyor ciddi bir ses tonuyla. Elini sıkıyor.

İkinci ‘İmdat’ sesi geliyor iç sesimden. Özgür elini indiriyor.

“Annemden alıyorum haberlerini. Başak Dizdar anne olmuş. Cehennem buz mu tuttu acaba? Ne evliliği ya?” diyor gıcık gıcık yüzüme bakıp ses tonumu taklit ederek.

Rezan; “Bir dalyarakla evlenmek istemediyse” diyor.

Kardeşim benim yürü be! Rezan’a bakıyorum minnetle. Özgür, dönüp Rezan’a bakıyor. Daha fazla bu seremoniye katlanmak istemiyorum. Ağız dalaşına girecekler ve konu abuk subuk yerlere gidecek.

“Özgür” diyorum dik bir tonla.

Herkes dönüp bana bakıyor. Anam o ses neremden çıktı benim?

“Hepimizin iyiliği için gitmeni rica ediyorum.” diyorum.

“İtalya’da geçirdiğimiz son geceyi hatırlıyor musun?” diyor.

Ben daha söylediklerini idrak edemeden Oğuzhan;

“Ne diyorsun lan sen?” diyerek yerinden fırlayıp Özgür’ün yakasına yapışıyor. Fırlayıp koluna yapışıyorum.

“Oğuzhan yapma!” diye ciyaklıyorum.

“Başak bırak ben bunu sikerim!” diyor kolundaki elimi silkeleyip.

Kaan ile Mert atılıp ikisini ayırıyor.

“Abi saçmalama, herkes bize bakıyor. Herkes tanıyor bizi gözünü seveyim sakın ol!” diyor Kağan aralarına girip.

“Kimsin lan sen benim karımla böyle konuşacaksın? Geber tirim lan seni!” diye bağırıyor Oğuzhan, Kağan’ı aşıp. Mekânın güvenlikleri geliyor. Çarşı pazar karışacak çok fena.

“Karına sor anlatsın ben kimim!” diyor Özgür, Mert’in arkasından.

Eyvah! Oğuzhan bunu öldürür. Beynim ılık hızıyla çalışmaya başlıyor. Ne yapacağım ben? Aklıma dünyanın en klişe hareketi geliyor. Oğuzhan bunu yer mi ki? Ay, inşallah biri beni tutar. “Oğuzhan bana bir şey oluyor” diyerek kendimi yere bırakıyorum. Düşerken Meltem beni yakalıyor. Allah’ım bu kızı seviyorum.

“Abi” diye ciyaklıyor Meltem.

“Alın götürün şunu gözümün önünden!” dediğini duyuyorum Oğuzhan’ın.

Oğuzhan’ın parfüm kokusu geliyor burnuma. Beni kucaklıyor. İyice bırakıyorum kendimi.

Rezan; “Ay ne oldu? Ay bir şey oldu!” diye bağıyor.

Ses tonundan anlıyorum numara yaptığımı anladığını. Velveleye veriyor ortalığı. Normalde Rezan acil bir durumda “Ne oldu?” diye sormaz. Mesleği gereği soğukkanlıdır. Oğuzhan’ı ikna edecek akli sıra dangalak.

Oğuzhan; “Doktor olan sensin geri zekâlı” diyor.

Rezan; “Çekil, çekil. Kenara çekil!” diyor Oğuzhan’a.

Oğuzhan beni bırakıp çekiliyor. Rezan yanıma diz çöküyor.

“Allah belanı versin, bu mu geldi aklına?” diyor Rezan fısıldayarak nabzıma bakarken.

Meltem; “Bozuntuya verme ben daha kendini atarken fark ettim” diyor.

“Araba.” diyorum dudaklarımı kıpırdatmadan.

Rezan, Oğuzhan’a: “Oğuzhan arabayı getir hastaneye gidelim, iyi değil Başak” diyor.

Oğuzhan fırlıyor.

“Yalnız bırakmayın.” diyorum kafamı kaldırıp Mert ile Kağan’a.

Mert, Oğuzhan’ın peşinden koşmak üzereyken;

“Lan sen bayılmadın mı?” diyor. Dönüp Oğuzhan’ın peşine düşüyor.

“Yenge sen çok fenasın.” diyerek Kağan da Mert’in peşinden koşuyor.

Kızlar gülmeye başlıyor.

“Susun gelecekler şimdi.” diyorum.

“Özgür ne alaka Fethiye’de ya?” diyor Rezan.

“İyi aklına geldi bayılma numarası yapmak.” diyor Meltem.

“Bana bir şey olması ihtimali dışında hiçbir şey Oğuzhan’ın elinden alamazdı Özgür’ü” diyorum.

“Almasaydı. Öldürseydi de kurtulsaydık.” diyor Rezan.

“Ne diyorsun oğlum sen?” diyorum.

“Ne? Bir hayrını gördük mü bu zamana kadar?” diyor.

“Ben Özgür için mi korkuyorum? Oğuzhan niye göt altına gitsin?” diyorum.

Meltem; “Sus, sus, geliyor bizimkiler” diyor.

Kafamı geriye Meltem’in kucağına bırakıyorum.

Oğuzhan; “Çekil Rezan” diyor.

Beni kucaklıyor. Vücudumu bırakmam lazım. Boynumu serbest bırakıyorum geriye doğru. Oğuzhan hızlanıyor. Bilincim yerindeyken gözlerim kapalı gitmek beni tedirgin ediyor. Açtım açacağım gözümü zor tutuyorum kendimi. Etrafımdaki serinlikten mekândan çıktığımızı algılıyorum.

Oğuzhan; “Mert kapıyı aç!” diyor.

Arabanın kapısı açılıyor. Oğuzhan beni ön koltuğa oturup emniyet kemerimi bağlıyor. Arabaya binip arabayı çalıştırmasını bekliyorum. Arabaya binip kapıyı kapatıyor.

“Başak aç gözünü numara yaptığının farkındayım.” diyor.

Gaza bastığında yavaşça gözlerimi açıp yüzüne bakıyorum.

“Oğuzhan” diyorum usulca.

Dönüp yüzüme bakıyor bütün siniriyle.

“Ne yapayım başka türlü seni çıkaramazdım oradan.” diyorum kurbanlık koyun gibi gözünün içine bakıp.

“Başak sakın bir daha böyle bir şey yapma!” diyor.

“Özür dilerim.” diyorum.

“Allah’ım sen bana sabır ver!” diyor.

“İyi misin?” diyorum.

“Değilim, otelde konuşacağız. Sigara ver bana.” diyor.

Uzanıp torpidodan sigara alıp yakıp uzatıyorum. Elimden alıp camı açıyor. Sigarasından peş peşe nefesler alırken yüzüne bakıyorum. Sinirliyken Oğuzhan’a müdahale etmemem gerektiğini iyi biliyorum ama içimde bir yer çemirmek istiyor. Götüm yemiyor. Susup yolu seyrediyorum. Öyle bir basıyor ki gaza, aklım çıkıyor korkudan. Hızdan ölümüne korktuğumu bilmesine rağmen bastıkça basıyor gaza. Kapının kolunu tutuyorum. Kalpten gitmeme ramak kala göz ucuyla bana bakıp arabayı yavaşlatıyor. Derin bir nefes alıyorum. Otelin otoparkına girip arabayı park ediyor. Arkasına bakmadan arabadan fırlayıp süite giden yolu yürüyor. Arabadan çıkıp peşine düşüyorum. Arabanın kapısını kapattığımı duyunca kapıları kilitliyor.

“Oğuzhan bekler misin?” diye sesleniyorum arkasından.

Hiç tınlamadan yürümeye devam ediyor. Koşturuyorum peşinden. Süite girip kapıyı açık bırakıyor. Nefesimi dengelemeye çalışıp koşar adım yürüyorum. Arkasından süite girip kapıyı kapatıyorum. Oğuzhan terasa çıkmış, masada sigara içiyor. Çantamı yatağa bırakıp terasa çıkıyorum. Ellerimi arkamda bağlayıp yanına yürüyorum. Sigarasını söndürüp izmariti fırlatıyor.

Dünya’da hiçbir şeyden Oğuzhan’ın sinirinden korktuğum kadar korkmuyorum. Bunun bir ucunda sevdiğim adamı mutsuz etme korkum varken diğer ucunda da kay-

betme korkum var. Bağırıp çağırmadan kendini öyle bir ortaya koyuyor ki;

“Allah belamı vereydi de sinirlendirmeyeydim” diyorum finalde. Yay gibi geriyor bulunduğu ortamı. Asla ne yapacağını veya ne söyleyeceğini kestiremiyorum. Soğuk rüzgârlar estiriyor etrafta. Ben sinirlenince iki kere bağırıp sonra ağlamaya başlıyorum. Ama Oğuzhan öyle değil. Cehennem azabı yaşıyor insana. Yine gerim gerim gerildim. Allah’ım sen yardım et.

“Ben neden daha önce bu adamın adını hiç duymadım?” diyor yüzüme bakıp.

“Duymana degecek biri olmadığı için.” diyorum gözü-nün içine bakıp.

“Yedi sene oldu görüşmeyeli dedi Başak. Senin benden önce hayatında Serdar yok muydu?” diyor dik dik yüzüme bakıp.

“Anlatayım mı kafanda kuracak mısın?” diyorum.

Karşısındaki sandalyeye oturuyorum. Bakışı iyice geriyor beni.

“Ne zaman birlikteydiniz?” diyor.

“Lise birden üniversitenin son sınıfına kadar” diyorum.

“Yedi sene ve ben bunu bilmiyorum.” diyor.

“Dokuz sene. Serdar’dan sonra da görüştük. Sevgili değildik ama görüşüyorduk.” diyorum tepkisinden korkarak.

“Takılıyordunuz.” diyor.

Kafamı sallıyorum. Yüzüme bakıyor dik dik. Uzanıp sigara paketinden bir sigara daha çekip yakıyor.

“Bir kelime bile atlamadan başından sonuna anlatıyorsun.” diyor.

“Oğuzhan senden öncesi benim için yok hükmünde, bunu sen de biliyorsun. Gerek var mı bunları konuşmamıza?” diyorum.

“Ben bilmediklerimden korkarım Başak. Karşıma neyin çıkabileceğini bilmem lazım. Anlat kapansın gitsin!” diyor.

Derin bir nefes alıp hatıralarımda geriye gidiyorum.

“Senin tanıdığın Başak ile Özgür’ün tanıdığı Başak aynı kadın değil.” diyorum.

“Orasını anladım. Benim tanıdığım Başak ile kimse o şekilde konuşamaz.” diyor.

Gülüyorum.

“Edirne’de komşuyuz.” diyorum.

“Edirne’de komşusunuz ve sen her anneni ziyarete gittiğinde bu şerefsizin yakınına mı gidiyorsun?” diyor.

“Özgür, ben üniversitenin son sınıfındayken beni bırakıp İtalya’ya gitti yüksek lisans yapmaya. Roma’da yaşıyor. Annesi ile hâlâ komşuyuz.” diyorum.

“Bu yüzden mi İtalya’yı seviyorsun sen?” diyor.

Ay, bağladı sorgu memuruna. Şalterim atıyor.

“Hayır, İtalya’yı güzel bir ülke olduğu için seviyorum Oğuzhan. Beynini susturup bana kulak verirsen anlatacağım.” diyorum.

Bir şey söyleyecekken susup tekrar sigara yakıyor.

“Özgür benden dört yaş büyük. Ben liseye başladığımda o üniversiteye başlamıştı. Babamı kaybedeli üç dört sene olmuş, ben kim olduğumu unutmuşum. Bir yandan çalışıp bir yandan okula gidip geliyorum. Boğuluyorum hayatın içinde. Mahallenin bütün erkekleri peşimde, gördün işte ergenlik fotoğraflarımı. Söylemiştim sana hatırla, mahalledeki erkeklerin anasını ağlattım diye. Herkes peşimde bu yüzüme bakmıyor. Ben buna tutuldum. Aptallık. Eve gidip gelirken keşişiyoruz. Ben ne zaman sokağa çıksam etrafımda, okuldan çıkıyorum karşımda. İşe gidiyorum peşimde. İşten çıkıyorum peşimde. Kendini sürekli gözüme sokuyor ama gelip bir kelime etmiyor. İstiyor ben gidip konuşayım.

Baktı ben gidip konuşmayacağım bir gün yanıma geldi, akşam bir şeyler yapalım dedi. Dedim annem izin vermez bana. Ben izin alırım annenden, dedi. Gitti anneme, biz akşam hep beraber sinemaya gideceğiz Hülya Teyze, Başak da gelsin bizle dedi. Annemin de eşref saatine geldi herhalde, izin verdi. O günden sonra Özgür benim özgürlük biletim oldu. Serde piçlik var. Kanım deli akıyor, ben bir deliysem Özgür beş deli. Ayrıl barış, ayrıl barış. Duydu annem tabii sonunda sevgili olduğumuzu. İşin içine aileler girdi. Mahallede herkes biliyor birlikte olduğumuzu. Herkes evleneceğimizi düşünüyor. Bizim hiç öyle bir kafamız yok, içip sıçıp sevişiyoruz. Edirne kazan biz kepçe, nerede akşam orada sabah. Ben büyüyorum o da büyüyor haliyle. Büyüdükçe benim eksenim kayıyor. Aşkmış, evlilikmiş falan sikerler modunda dolaşıyorum. Gittiği yere kadar böyle gidecek diye düşünüyorum. Lise bitti ayrıldık. Ben İstanbul'a geldim. Bir ay sonra çıktı peşimden geldi. Ben seni bırakamıyorum dedi, tekrar başladık. Rezan, bu, ben, aynı evde yaşıyoruz. İstanbul'un altını üstüne getiriyoruz. Girmedığımız ortam yemediğimiz nane yok. Yalnız olsam hayatta cesaret edemeyeceğim her şeyi Özgür var diye rahatça yapıyorum. Kafamız güzel iki sene geçirdik İstanbul'da. Sonra gün geldi ya da ben büyüdüm bilmiyorum, bu böyle olmaz zilleri çalmaya başladı içimde. Tamam, piçlik güzel de bir yanımda bugünkü Başak işte... Özgür dedim bu böyle olmuyor. Hayatımızı düzeltmemiz lazım. İç, sıç, gez, toz, nereye kadar? Hayat akıyor. Hassiktir lan, git kendine elinde oynatacağın başkasını bul dedi, bastı gitti evden. İki gün sonra geldi ben İtalya'ya gidiyorum dedi. Arkasından çok ağladım ama bir yandan da en iyisi bu oldu diyor içim. Her gün ağlıyorum. Onca senemiz beraber geçmiş, alışamıyorum yokluğuna. Aradım, geri dön Özgür ben yapamıyorum sensiz dedim. Başak yoluna bak ben de öyle yapıyorum. Biz beraber yapamıyoruz. Ya ben seni öldüreceğim ya sen beni öldüreceksin

bizi bu yola sokma dedi. Tamam dedim, orada bitti ilişkimiz. Bir sene hayalet gibi gezdim sonra Serdar ile ilişkimiz başladı. Başta Özgür'ün yara bandıydı Serdar. Sonra alıştım varlığına işte. Serdar'da Özgür'e asla hissedemediğim güveni hissettim. Her boku yerdi ama sorduğum zaman hayır yapmadım demezdi Serdar. Zaten öyle büyük bir sevgim olmadığı için ben de tolerans gösterdim Serdar'a. Evlenme teklif etti, kabul ettim. Ha dedim mantık evliliği ben bunu istediğim gibi yönetirim. Gel Serdar, git Serdar. Otur Serdar, kalk Serdar. Yavru köpek gibi ne desem ağzımın içine bakıyor. Herkes Serdar ile nişanı atma sebebimi onun beni aldatması zannediyor. Alakası yok. Beni aldatırsa da umursamayacak kadar umurumda olmadığı için, sevmediğim için ayrıldım ben Serdar'dan. Ben sevmediğim biriyle ömrümü geçiremem dedim. Serdar'la ayrıldıktan bir ay sonra kalktım İtalya'ya gittim Özgür'ün yanına. Aradan dört sene geçmiş değişmişiz ikimiz de. Ve Özgür de kalmamış bende. Geçmişe duyulan özlem var sadece. Duygu falan hak getire. Ben dedim bundan sonra yalnız devam edeceğim hayatıma belli. Döndüm İstanbul'a. Arkamdan geldi. Başak dedi evlenelim. Ne evliliği Özgür bırak Allah aşkına dedim. İyiyiz böyle. Takılıyoruz işte. Yapıştır geç, ne evliliği. Sevgim bitince biz yer değiştirmişiz ilişkinin içerisinde. Ben Özgür, Özgür de ben olmuş geçen zamanda. Evlilik teklifini kabul etmedim döndü İtalya'ya. Ondan sonra da hiç görüşmedik" diyorum.

"Benden başka kimseyi sevmediğine inandırmışım kendimi..." diyor sigarasını küllüğe basıp söndürürken.

"Ben sana hiçbir zaman böyle bir şey söylemedim." diyorum.

Gözümün içine bakıyor. Ateş saçıyor bakışı. Ben de gözümü gözüne dikiyorum.

"Ama seni sevdiğim gibi de kimseyi sevmedim. Özgür de Serdar da aldattı beni. Özgür'ü oturup elimde birayla izle-

dim. Baya oturdum izledim defalarca başkalarıyla sevişmesini. Serdar'ı hiç siklemedim. Sen benim karşıma başka bir kadınla çıktığında ben kafayı yedim. Her şeyi unut, bunu unutma. Bana dair inancını sarstıysa bu akşam olanlar, bak bunu hiç kimseye söylemedim, canımı iste veririm ben senin için.” diyorum.

“Salak salak konuşma Başak, ne diyorsun ya?” diyor elini uzatıp.

Elinden tutup kalkıp kucağına gidiyorum. Kucağına oturduğum zaman belime sarılıyor.

“Benim sana olan inancımı kimse sarsamaz boncuk.” diyor.

Uzanıp dudağından öpüyorum.

“Oğuzhan bir şey söyleyeceğim” diyorum geriye çekilip, “Söyle” diyor.

“Özgür benim karşıma durup dururken çıkmaz. Aklında ne var bilmiyorum ama o biliyordu orada olduğumuzu. Paylaştınız mı orada burada nerede olduğumuzu?” diyorum.

“Rezan paylaşıyor her anımızı...” diyor.

Uzanıp masadaki telefonunu alıyor. Instagrama girip Rezan'ın profiline giriyor. Arkadaş listesine giriyor. Arama kısmına “Özgür” yazıyor. Bir sürü Özgür çıkıyor.

“Soyadı ne?” diyor.

“Ünal” diyorum.

Sonuçlarda gezinip isimlere bakıyor. Arama sonucunda Özgür'ün profili geliyor. Başımdan aşağı kaynar sular dökülüyor. Telefonunu elinden alıp Rezan'ı arıyorum. Telefon çalarken hoparlöre alıp masaya bırakıyorum telefonu.

“Oğuzhan iyi misiniz?” diyor telefonu açtığında.

“Sen aklını peynir ekmekle mi yedin?” diye bağıriyorum telefona.

“Başak ne oldu?” diyor.

“Özgür neden senin Instagram hesabında ekli Rezan?” diyorum.

“Hiç silmedim ki.” diyor.

“Aferin Rezan! Aferin, iyi bok yedin! Özgür ne alaka Fethiye’de ya? Düşün bakalım Özgür ne alaka Fethiye’de?” diyorum.

Cevap vermesine fırsat vermeden telefonu suratına kapatıyorum.

Alnımı Oğuzhan’ın alnına yaslayıp “Bu kız aynı anda hem gördüğüm en zeki hem de en aptal kadın olmayı nasıl başarıyor, yemin ederim bilmiyorum.” diyorum.

“Aynı cümleyi sizin için de söyleyebiliriz hanımefendi.” diyor Oğuzhan.

Şaşıyorum. Geri çekilip yüzüne bakıyorum zerre mîmik yok yüzünde. Ciddi ciddi söylüyor bunu. Cevap verirsem konuyu uzatacağım ve ayrılamayacaksın kavga etmeyeceksin benim düsturum. Kucağından kalkıyorum.

“Tartışalım mı, kahve mi içelim? Ben oyumu kahveden yana kullanıyorum.” diyorum iç süitteki mutfağa giderken.

İçeri girince mutfağa gitmeden önce ayağımdaki ayak-kabıları fırlatıyorum yatağın yanına. Yeter, daha fazla tahammül edemeyeceğim bu kılık kıyafete. Uzanıp elbisenin fermuarını açıyorum. Elbiseyi çıkarıp götürüp dolaba asıyorum. Dolabın kapağını kapatırken sinirim boşalıyor. Ağlamaya başlıyorum. Dönüp camdan dışarı Oğuzhan’a bakıyorum. Yanıma gelip beni ağlarken görmesini istemiyorum. Bir de buna tepesi atmasın. Havuzun kenarına geçmiş, şezlonga oturmuş telefonu ile uğraşıyor. Banyoya girip makyajımı temizlemek için yüzümü yıkıyorum. Kafamı kaldırıp aynaya bakıyorum. Pandaya döndüm yine. Çıkıyor Allah’ın belası gözümden. Musluğun yanındaki sabunu alıp gelişine yüzüme sürüyorum. Bu yüze sürülür mü ya? Sabunu duruluyorum kâğıt gibi oluyor yüzüm. Zaten beyaz

tenliyim, aynaya bakınca hortlak görmüş gibi oluyorum. Ay, ayaklı cenaze. Banyodan çıkıp üstüme bir tişört geçirip mutfak bölümüne gidiyorum.

Isıtıcının düğmesine basıp suyun ısınmasını bekliyorum tezgâha yaslanıp. Düşünme Başak. Düşünme... Girme o kuyuya. Yapmaya çalıştığı şeyi yapmasına izin verme. Bu Allah'ın belası Özgür niye çıktı geldi acaba yine? Başak sus! Niye geldiyse geldi, düşünme. Bu orospu çocuğu durduk yere çıkmaz senin karşına. Sana ulaşacağı bütün yolları kapatman lazım. Sus, sana ulaşabileceği bir yol yok, sus. Evin, yolun, hayatın farklı, bulamaz seni, kes sesini! Özgür kafayı takarsa seni huzursuz etmek için elinden gelen her şeyi yapar Başak dikkatli ol. Sus be, yeter! Daha fazla çekemeyeceğim seni, vır vır vır.

“Kiminle konuşuyorsun Başak?” diyor Oğuzhan.

Yerimden sıçıyorum. Oğuzhan yanıma gelmiş, tezgâha yaslanmış, fark etmemişim.

“Hı?” diyorum gayri ihtiyari.

“Kendi kendine konuşuyorsun” diyor gülerек.

Gülümsemesinden yüz bulup dönüp sarılıyorum. Beline sarılıyor. Boynuna gömüyorum başımı.

“Beni tersleme çok üzülüyorum.” diyorum.

“Birer kahve içelim sonra da yatalım. Sabah da çıkıp evimize gidelim, içine sıçıldı tatilin. Bir daha karşımıza çıkarsa elimde kalır o it oğlu it!” diyor.

Kollarımı boynundan çözüp kahve yapmak için tezgâhtan bardakları alıyorum. Bardaklara kahve koyuyorum. Suyu eklerken Oğuzhan buzdolabından sütü uzatıyor bana. Kendi kahveme süt ekledikten sonra kutuyu geriye Oğuzhan'a veriyorum, dolaba geri koyuyor. Bardağını Oğuzhan'a uzatıyorum. Yanıma gelip bardağı elimden alıyor. Kendi bardağını alıp içerek terasa çıkıyorum. Kahvenin tadı yay gibi gerilen sinirlerimin bir nebze olsun rahat-

lamasını sağlıyor. Manzaraya karşı dikiliyorum. Oğuzhan yanıma geliyor.

“Geçmişe dönüp baktığımda aklımı sokakta mı bırakmışım diyorum. Sonra diyorum, o saçmalıkların beni getirdiği yer burası. Bütün o saçmalıklar beni büyüttü ama bu da klişe biliyorsun. Olmasaydı da olurdu yani” diyorum gülerек.

“İyi ki olmuş diyemem ama benim de iyi ki dediğim şeyler var.” diyor.

“Neymiş?” diyorum.

“İyi ki o gece o konsere geldin. İyi ki o gece hayatıma girdin. İyi ki beni seçtin. İyi ki olduğun gibi kalbini bana açtın. İyi ki bir kez bile olsa bana yalan söylemedin. İyi ki her şeye rağmen beni sevmekten vazgeçmedin. Sinirleniyorum sanma boncuk. Benimki kaybetme korkusu. Biri gelir ve sen gidersin diye korkuyorum. Beni niye bu kadar çok sevdiğini hâlâ anlayamıyorum.” diyor.

Söyledikleri o kadar komik geliyor ki istemsizce gülmeğe başlıyorum. Sinirlerim bozuluyor. Kahkaham büyüdükçe büyüyor. Oğuzhan dik dik yüzüme bakıyor.

“Şu zamana kadar senden duyduğum en komik şey bu.” diyorum iki büklüm kahkaha atarken. Elimdeki bardağı yere bırakıyorum.

“Gülme Başak!” diyor yüzünün seğirdiğini görüyorum.

“Ay öleceğim, bırakıp gidecekmişim. Anne, sinirlerim bozuldu.” diyorum kahkahalarımın arasında. Oğuzhan da gülmeye başlıyor.

“Beni sevmiyorsun, benden ayrılacaksın diye tımarhanelik oldum ben. Ben ayrılacakmışım da gidecekmişim.” diyorum kendimi boynuna atıp. Belime sarılıyorum.

“Dalga geçme kocayla, kocayla dalga geçilmez.” diyor gülerken.

Gözlerine bakıp dudaklarına uzanıyorum. Öpüşü içimi ısıtıyor. Belimdeki elini alıp tişörtümün içinden karnıma bastırıyorum. Elinin sıcaklığı içimdeki kıpırtıları alevlendiriyor. Pıt pıt atmaya başlıyor tenim. Geri çekilip gözünün içine dikiyorum gözlerimi.

“Bu kadın senin Oğuzhan. Dün de senindi, bugün de senin ve yarın da senin olacak.” diyorum.

Gece yarısı eve varıyoruz. Arabadan inmeden annemi arıyorum kapıyı açması için.

“Sessiz olun çocuklar uyuyor.” diyor annem telefonda.

“Hayatım arabada kalsın bavullar sabah alırız.” diyorum.

“Ben çıkarırım eve, arabayı patlatmasınlar iki tane bavul için...” diyor Oğuzhan.

“İyi tamam beraber çıkaralım” diyorum arabadan inerken.

Arabanın bagajına gidip bavulumu alıyorum. Oğuzhan da arkamdan gelip kendi bavulunu alıyor. Bavulun çekme mekanizmasını açıp sürüklüyorum. Kaldırımda tar tar tar ses çıkarıyor. Bütün site ayağa kalkacak. Mekanizmayı kapatıp sapından kaldırıp yürüyorum.

“Ver bana.” diyor Oğuzhan.

“Tamam, götürüyorum ben.” diyorum.

“Ver bana Başak.” diyor.

“Ya ben taşıyamıyor muyum, yürüsene Oğuzhan!” diyorum.

“İnatçı keçi, boynum ağrıyor masaj yap dersin ama. Bak masaj, bak.” diyor.

Dönüp bakıyorum hareket çekiyor bana.

“Ya ben her seferinde niye yiyorum bunu acaba?” diyorum gülerek.

“Beni seven temiz kalbinle oynuyorum yavrum.” diyor o da gülerek.

Annem kapıyı açıyor.

“Hoş geldiniz” diyor.

“Hoş bulduk anne.” diyorum.

Uzanıp boynuma sarılıyor. Bavulu elimden bırakıp ben de anneme sarılıyorum.

“Oh kuzum.” diyor yanaklarımdan öpüp.

Beni bırakıp Oğuzhan’a dönüyor.

“Hoş geldiniz oğlum” diyor.

“Hoş bulduk anne nasılsın?” diyor Oğuzhan.

“İyiym oğlum. Çocuklarla uğraşıyoruz işte” diyor annem.

“Ben şu bavulları yatak odasına çıkarıp geleyim” diyor Oğuzhan benim bıraktığım bavulu da alıp.

Annemle salona gidiyoruz. Anneannem, kayınvalidem, kayınpederim, Burak ve Emirhan oturmuş televizyona bakıyorlar. Ne izliyorlar böyle odaklanmış diye bakıyorum. Televizyonda bir tartışma programı açık. Babam izlerken kendi kendine söyleniyor bir yandan. Araya girmeye cesaret edemiyorum. Usulca babamın yanına oturuyorum.

“Hoş geldiniz kızım.” diyor bana bir anlığına dönüp.

“Hoş bulduk baba.” diyorum.

Televizyona odaklanıyor yeniden. Kayınvalideme bakıyorum göz kırpmıyor bana. Ben de göz kırpmıyorum.

“Ben bir çocuklara bakayım.” diyorum fısır fısır.

Kafa sallıyorlar hepsi bir anda. Kalkıp üst kata çıkıyorum. Sinir geliyor, gülmek istiyorum ama sesim salona gidecek ya da çocuklar uyanacak diye gülemiyorum. Çocukların odasının kapısı açık, odaya giriyorum. Oğuzhan da odada. Çocukların üstlerini örtüyor.

“Ay çok özledim. Uyandırıp sevelim mi?” diyorum tek tek miniklerime bakıp.

“Sabaha kadar piyano çalarım diyorsan önden buyur, ben hayatta çalmam yorgunum.” diyor.

“Büyümüş mü bunlar bir haftada Oğuzhan?” diyorum.

“Evet, liseye başlayacaklar.” diyor benimle dalga geçerek.

“Neden ağlıyorsun diyerek üç aylık bebeden cevap beklediğin günleri unutma Oğuzhan” diyorum gülerек.

“O da söylesin babasına nedir yani?” diyor gülerек.

Bebeklerime bakarken memelerim sızlıyor bir anda. Bükülüp memelerimi tutuyorum. Elime ıslaklık geliyor. Çocuklar emmeyi bırakalı çok olmadı. Hâlâ onları düşündüğümde sütüm geliyor.

“Ya yine mi ya?” diyorum.

Oğuzhan dönüp bakıyor. Gülüyor.

“Gideyim de üstümü değiştireyim” diyorum yanından geçip.

“Kız dur ziyan etme ben emerim.” diyerek bileğimden yakalıyor odadan çıkarken.

“Ne diyorsun be?” diyorum elimi kurtarıp koşarken.

Arkamdan koşuyor. Koşarak odamıza giriyorum. Arkamdan gelip belimden yakalıyor.

“Ya Oğuzhan saçmalama, herkes aşağıda.” diyorum gülerек.

“Bir haftadır gece gündüz kucağımdasın alıştım vazgeçmem boncuk.” diyor miniciklerken.

“Ya gıdıklanıyorum.” diyorum.

Biri odanın kapısına vuruyor.

“Öf başladık yine.” diyor Oğuzhan beni bırakırken.

Kapıya gidip kapıyı açıyor.

“Abi, babam çağırıyor” diyor Emirhan.

“Ben bir babama bakayım.” diyor bana dönüp.

“Ben duşa giriyorum, yatarım sonra da.” diyorum.

“Tamam. Sen yat, ben gelirim.” diyor odadan çıkarken.

Banyoya girip kıyafetlerimi çıkarıp kirli sepetine atıyorum. Evde olmak içimi rahatlatıyor. Nereye gidersen git eve dönmenin cazibesi hiçbir şeyde yok. Duş yerine banyo yapmak istiyorum. Küvete girip suyu açıyorum. Su dolarken suyun sesini dinliyorum. Zihnimdeki bütün düşünceler uçup gidiyor. Su etrafımı sardıkça rahatlıyorum. Yerimde kayıp kafamı küvetin kenarına bırakıyorum. Kollarımı küvetin kenarına yaslıyorum. Sol elim parmağındaki alyans ve tektaş ile oynuyor. Ne zaman dalıp gitsem istemsizce bunu yapıyorum. Beni rahatlatıyor yüzüklerimle oynamak. Elimi kaldırıp yüzüklerime bakıyorum. Tektaş takmaya karşı olmama rağmen birbirine sarılan başak dallarından oluşan alyansımın alyans olduğunu kimse anlamadığı için evlenirken bir de tektaş aldık. “Aaa sen nişanlı mısın?” sorusundan o kadar çok bıkmıştım ki dayanamayıp tektaş istemiştim Oğuzhan’dan. Banyonun kapısı açılıyor. Kafamı kaldırıp Oğuzhan’a bakıyorum.

“Duşa girmeyecek miydin sen?” diyor.

“Küvete girmek geldi içimden, gelsene.” diyorum.

Kıyafetlerini çıkarıyor. Yüzünü izliyorum. Aynaya bakıp sakallarını düzeltiyor.

“Kısaltayım mı biraz?” diyor.

“Bilmem iyi böyle. Karıştırmak hoşuma gidiyor sakallarını.” diyorum.

Yanıma gelip küvete giriyor. Suyun içinde dönüp göğsüne yaslanıyorum.

“Dünyada daha huzurlu bir yer yok biliyor musun?” diyorum gözlerimi kapatırken.

“O huzurun kaynağı sensin.” diyor boynumdan öpüp.

İçim gıdıklanıyor.

“Eee, bu kadarcık mı? Bir diyordun, hafta diyordun, alıştım bırakmam diyordun.” diyorum kafamı eğip yüzüne bakıp.

“Yorgunluk çöktü. Kolumu kaldıracak halim kalmadı Başak, sabahtan beri yoldayız.” diyor.

Doğrulup dönüp kucağına oturuyorum.

“Kolunu kaldır diyen yok, bunu da ben kaldırırım, rahatla.” diyorum kulağına, uzanıp penisini okşarken.

Yatağın yanında birilerinin olduğu hissiyle uyanıyorum. Gözlerimi aralıyorum. Üç yavru kurt ağızlarında emzikleriyle yüzüme bakıyorlar. Allah'ım pijamaları ve ağızlarında emzikleriyle o kadar tatlılar ki, sabah sabah içim ısınıyor.

“Annesinin yavruları uyandınız mı siz? Gelin bakayım buraya.” diyorum uzanıp çocukları tek tek yatağa çıkartırken.

Üçüne birden sarılıp öpüyorum tek tek. Kokuları içimi ısıtıyor.

“Oh kurban olurum ben size... Cennet kokulu kuzularım benim” diyorum.

Deniz akli sıra bana çaktırmadan Oğuzhan'a gidiyor. Göz ucuyla hareketlerini takip ediyorum. Babasının kızı, git bakalım. Oğuzhan'ın kucağına tırmanıyor. Göğsünün üstüne kadar gidip yüzünü yüzüne yaklaştıırıyor.

“Babişko kalk” diyor.

Oğuzhan'dan tepki gelmeyince kucağında zıplamaya başlıyor.

“Kızım yapma uyuyor baban.” diyorum.

“Kalk babişko, acıktım ben.” diyor.

Deniz'in zıplamasıyla, Gökhan ve Dağhan da coşuyor. Üçü birden yatakta zıplamaya başlıyorlar.

"Başak gözünü seveyim al şunları aşağı indir, ben biraz daha uyuyayım yavrum." diyor Oğuzhan uyku ile uyanıklık arasında.

"Baba kalk" diyorlar hep bir ağızdan.

"Baba biraz daha uyusun, sonra oynayacağız. İşe de gitmiyorum oynayacağız bugün tamam mı? Hadi aşağı inip beni bekleyin" diyor Oğuzhan.

"Hadi gelin, baba biraz daha uyusun." diyorum yataktan kalkıp.

Geceliğimi çıkarıp eşofman ve tişört giyiyorum hızla.

"Hadi yürüyün bakalım." diyorum bebeleri önüme katıp.

Önümde yürüyorlar pıtı pıtı. Bayılıyor bunları yürürken izlemeye. Ördek yavrularım benim. Bezleri şişmiş, koca popolu ördekler.

"Aaaa siz eeghh mi yaptınız, gelin bezlerinizi değiştirelim" diyorum odalarına yönlendirirken.

"Yapmadım ben." diyor Gökhan.

"Tamam, yapmadın sen." diyorum odalarına itelerken.

Nazlı oğlum benim. Üç çocuğumuzun üçü de birbirinden apayrı karakterlere sahipler. Deniz ne kadar babasının kızı olsa da benim karakterimi görüyorum onda. Gökhan, Oğuzhan ve benim hassas noktalarımızın birleşiminden meydana gelmiş gibi, duygusal, hassas ve düşünceli. Dağhan da umursamaz yanlarımızın bileşkesi, fırlama, ortalığı karıştıran, sürekli bir şeylerin peşinde. Üçü bir araya gelince Voltran'ı oluşturuyorlar gerçekten. Deniz'i kucaklayıp alt açma masasına yatırıyorum. Gökhan ve Dağhan uslu uslu sıralarını bekliyorlar. Bu seremonilere o kadar alıştılar ki artık sessizce durup bekliyorlar. Deniz'in bezini hızla değiştirip masadan indiriyorum. Dağhan'ı kucaklıyorum. Bezini açınca kıkırdıyor.

“Bacaklar nereye?” diyorum gülerek.

“Havaya!” diyor çocuk sesiyle bacaklarını havaya kaldırıp.

“Havaya!” diyoruz biz de hep bir ağızdan.

Dağhan’ın da bezini değiştirip, Gökhan’ı alıyorum. Bezi-
ni açıp göbeğini gıdıklıyorum.

“Bu neymiş?” diyorum.

“Gobiş.” diyor.

“Gobişini yerim.” diyorum eğilip göbeğini öperken. Gı-
dıklanıp gülüyor.

Onun da bezini değiştirdikten sonra kirli bezlerini çöp
kovasına atıp;

“Hadi gidelim” diyorum. Peşime takılıyorlar. Beraber
odadan çıkıyoruz. Merdivenlerin başına gelince çocuk ka-
pısını açıp yardım ediyorum inmelerine. Basamaklara otu-
rup oturarak iniyorlar.

“Yürüsek mi artık merdivenlerde? Kocaman olduk yav-
rukurtlar.” diyorum.

“Korkuyorum.” diyor Deniz.

“Biliyorum ama korksak da denememiz lazım bazı şeye-
ri. Mesela artık tuvalete mi gitsek çişimiz gelince?” diyorum.

“Hayır.” diyor Gökhan.

“Hayır, tabii sığın çocuğum babanızın parasına çatır ça-
tır.” diyorum gülerek.

“Günaydın kızım, kahvaltı hazır hadi gelin.” diyor an-
nem mutfaktan çıkıp.

“Günaydın anne, geliyoruz.” diyorum dönüp gülümseyip.

Çocukların merdivenden inme macerası bitince mutfağa
doğru iteliyorum hepsini. Anneannem mutfakta oturmuş
kahvaltı ediyor.

“Anneanne günaydın” diye bağıriyorum.

“Günaydın buğday tanem.” diyor.

Çocukları kucaklayıp mama sandalyelerine oturtuyorum. Anneannem uzanıp yanaklarını sıkıyor. Annemin kaydattığı yumurtaları alıp soyuyorum. Çocukların tabaklarına peynir ve ekmekle dilimliyorum.

“Oğuzhan gelmiyor mu kızım kahvaltıya?” diyor annem sofraya otururken.

“Uyuyor anne, biz sonra kahvaltı ederiz onunla.” diyorum.

Çocukların çatallarını alıp masaya gidiyorum. Sandalyemi çocukların mama sandalyelerinin yanına koyup kahvaltı etmelerine yardım ediyorum.

“Hadi bakalım yavrular, yarış başlasın o zaman.” diyorum.

Çatallarını alıp yumurtalarını yemeye başlıyorlar. Bazı sabahlar kahvaltı konusunda beni zorlasalar da söz dinleyen çocuklarımız var. Bazen diyorum, benim de Oğuzhan’ın da tersimiz pis olduğu için bunlar böyle mum gibi oldular. Temel ihtiyaçlarının giderilmesi konusunda sorun çıkarmadan ne dersek yapıyorlar, bayılıyorum. Yaramazlıkları ve afacanlıkları hayatın diğer alanlarında ortaya çıkıyor. Ki bu yaş için o alan oyun oynadıkları zaman.

“Tatil nasıl geçti?” diyor annem.

“İyi anne, annemler ne zaman gitti?” diyorum.

“Gece gittiler kızım.” diyor.

“Konuşamadık, neyse ararım kahvaltudan sonra ben annemi” diyorum.

“Başak bak bakayım sen bana!” diyor annem.

Dönüp yüzüne bakıyorum.

“Senin canın sıkılmış. Neye sıkıldın kızım? Oğuzhan ile kavga mı ettiniz?” diyor.

“Yok anne kavga falan etmedik, iyiyim. Yeni uyandım ya ondandır.” diyorum.

“Başak ben anlamıyor muyum kızım senin suratından bir şey olduğunu? Ne oldu anlat bakayım?” diyor.

“Özgür dönmüş.” diyorum.

“Biliyorum gördüm geçen gün evden çıkarken. Sen nereden biliyorsun? Siz görüşüyor musunuz hâlâ?” diyor annem.

“Anne ben o ruh hastası ile görüşür müyüm?” diyorum.

“Ne bileyim kızım siz bir tuhaftınız. Arkadaş kalalım dediyseniz...” diyor.

“Anne modern anne olmaya mı karar verdin? Bir özüne dönsene, desene evlenmeden önce kırk kişiyle gezersen böyle olur. Nasıl açıkladın kocana, desene!” diyorum gülerek.

Annem de gülüyor.

“Senin nereden haberin oldu? De bakayım!” diyor.

“Rezan sağ olsun Fethiye’de olduğumuzu öğrenmiş. Karşımıza çıktı yırtık dondan çıkar gibi. Oğuzhan’ın elinde kalıyordu.” diyorum.

“Kavga mı ettiler? Ay Oğuzhan gebertir onu vallahi!” diyor elini kalbine götürüp.

“Damadını biliyorsun Hülya Sultan. Zor aldık elinden.” diyorum.

“Nasıl ayırdınız?” diyor.

“Attım kendimi yere, bana bir şey oluyor ayağına...” diyorum gülerek.

“Anasının kızı!” diyor annem gülerek.

Ben de gülüyorum. Hatırlıyorum ben çocukken ne zaman babamla kavga etseler annem işin içinden çıkamayacağına düşündüğünde bayılma numarası yapardı.

“Eee niye gelmiş, derdi neymiş bunca yıl sonra?” diyor.

“Anne sence bu sorunun cevabı var mı bende? Oğuzhan’ın yanında benimle muhatap olması mümkün mü? Oğuzhan’ın yanında eski sevgilimle muhabbet mi ede-

ceğim? Özgür’ü biliyorsun ikinci cümlesinden sonra delirtti Oğuzhan’ı” diyorum.

“Ay hiç lafını sözünü bilmezdi o salak hakikaten. Evleneceksin diye az korkmadım zamanında” diyor.

“Anne, onu bunu boş ver de ara şunun annesini. Çeksin itini kapımın önünden. Evli barklı, kocasına da köpek gibi âşık de bir şey de bir daha karşımıza çıkmasın, vallahi öldürür bir dahakine Oğuzhan” diyorum.

“Kimi öldürüyorum ben?” diyor Oğuzhan mutfığa girerken.

“Özgür’ü anlatıyorum.” diyorum.

“Öldürürüm bir daha karşıma çıkarsa...” diyor.

“Ayy oğlum saçmalama, elin iti için sen niye başını belaya sokuyorsun!” diyor annem.

Oğuzhan gelip sofraya oturuyor. Çocukların ağızlarını silip tabaklarını tezgâha bırakıyorum. Çocukları mama sandalyelerinden indiriyorum. Salona koşturuyorlar. Raf-tan çay bardağı alıp Oğuzhan’a çay koyuyorum. Göz kırıyor bana. Öpücük atıyorum. Çayını önüne bırakıp masaya servis açıyorum Oğuzhan ve kendim için.

“Babamlar ne zaman gitti?” diyor Oğuzhan.

“Gece gitmişler hayatım. Sen niye uyandın? Uyuyacağım dedin.” diyorum çatalını bıçağını masaya bırakırken. Eğilip yanağından öpüyorum.

“Telefon susmadı. Ahmet aradı arabayı getiriyormuş.” diyor.

“Arabayı değiştirmek nereden esti çocuklar, bu kadar masrafınızın içinde?” diyor annem.

Oğuzhan bana bakıyor. Anneme söylemedim atlattığımız kazayı.

“Anne çocuklarla sığmıyoruz artık benim arabama. Daha fazla koltuğu olan bir araba alalım dedik. Hep beraber bir yere gideceğimiz zaman iki araba gitmeyelim dedik.” diyorum.

“Sanki çocuklarla bir yere gittiğimiz var kızım.” diyor annem.

“Büyüdüler, artık çıkarsınız sık sık. Hem şimdi yardımcı da tutacağız eve Başak çok yoruluyor. Annemle siz de yoruyorsunuz. Biraz rahatlarsınız.” diyor Oğuzhan.

Oğuzhan’ın yanındaki sandalyeye oturup kahvemi içiyorum. Buz gibi olmuş yine.

“Yavrum biz idare ediyorduk annenle, boşuna masrafa gireceksiniz.” diyor annem.

“Ben istedim anne. Biraz işlerimle ve kendimle ilgileniyim artık.” diyorum.

“Kocandan ve çocuklarından önemli ne işin var acaba?” diyor annem kendine çay koymak için masadan kalkarken.

Dilimin ucuna ters bir laf geliyor. Oğuzhan sakallarını düzeltir gibi yapıp parmağıyla sus işareti yapıyor bana. Derin bir nefes alıp söyleyeceğim sözü yutuyorum. Onların hayat anlayışı ile bizimki bir değil. Ne kadar anlatsam da anlamayacak ve ben boşa nefes tüketeceğim. Oğuzhan sayesinde annem ile olan ilişkim artık daha iyi, bana annemle empati kurmayı öğretti ama arada yine delirtiyor beni kadın.

“Anne evde eksik bir şey var mı? Çocukların, sizin falan bir eksikliğiniz var mı? Hazır ben evdeyken Başak ile çıkıp alın siz.” diyor Oğuzhan konuyu değiştirmek için.

“Yok oğlum. Burak’a aldırıttım eksik gedik ne varsa.” diyor annem.

Kaşlarımın ortasına bir ağrı saplanıyor. Uzanıp alnımı ovalıyorum. Ağrı gözlerime vuruyor. Bir anda masadaki yumurtanın kokusu midemi altüst ediyor. Burnuma çöp kokusu geliyor. Migren geliyor eyvahlar olsun! Uzun zamandır tutmuyordu.

“Başak iyi misin hayatım?” diyor Oğuzhan.

“Migrenim tutacak galiba Oğuzhan. Sana zahmet ilacımı verir misin buzdolabından?” diyorum.

Oğuzhan kalkıp buzdolabına gidiyor. Ellerimle yüzümü kapatıp zihnimi karanlığa gömüyorum. Ağrı başımın içinde esnek bir bant gibi sürekli yer değiştiriyor. Şakaklarıma vuruyor sancı.

“Açlıktan da ağırır kızım başın, bir iki lokma bir şey ye de öyle iç ilacımı.” diyor annem.

“Yiyemem şu an bir şey. Mideme de vurdu.” diyorum.

“Al hayatım.” diyor Oğuzhan.

Avucumu uzatıyorum gözlerimi açmadan. Hapı avcunun ortasına bırakıyor. Ağzıma atıp uzattığı suyu alıp içiyorum. Ay kusacağım.

“Oğuzhan beni odamıza çıkarır mısın? Biraz uzanayım ben karanlıkta. Çok fena geliyor hissediyorum. Hastanelik olmayayım yine!” diyorum.

Elimi tutup kalkmama yardım ediyor. Gözümü açmadan koluna girip başımı omzuna bırakıyorum.

“Adımına dikkat et merdivene geldik.” diyor.

Öne doğru adımımı ayarlayıp ilk basamağı çıkıyorum. En ufak ışık kırıntısına bile tahammül edemem şu an. Gözlerimi sıkı sıkı kapatıyorum. Ağrı kafamın içinde dolaşıyor. Merdivenleri çıkarken ağırlığımı Oğuzhan’a bırakıyorum. Odamıza girerken kapıyı açıp beni yönlendiriyor. Yatağa oturtunca kendimi yatağa bırakıyorum. Oğuzhan’ın karartmaları kapattığını duyuyorum. Göz kapaklarımda ki dünya daha fazla kararıyor.

“İyi misin?” diyor yanıma oturup.

“Değilim, midem çok kötü.” diyorum.

“Botoksunun zamanı geldi mi?” diyor.

“Bilmem kaç ay oldu en son gittiğimizden beri” diyorum.

“Oldu baya, randevu alayım, git bu hafta annen dönmeden” diyor.

“İyi olur, en azından ağrıların şiddetini kesiyor” diyorum.

“Tamam, sen dinlen. Ben de çocuklarla ilgileneyim.” diyor.

Yataktan kalkıyor. Odadan çıktığını duyuyorum. Migrenim tuttuğunda elime bir kaşık alıp gözlerimi yuvalarından çıkarmak istiyorum. Göz sinirlerime yapıyor en büyük baskıyı. Gözlerimi açık tutamıyorum migrenim tuttuğu zaman. Evde çocuklara bakacak birileri olmasına minnet duyuyorum. Lohusalığım sırasında çok ciddi migren atakları yaşadım. Çocukları emzirirken ilaç kullanamadığım için aylarca işkence çektim. Karanlıkta gözlerim kapalı çocuklara baktığımı hatırlıyorum. İlaç bir yere kadar etki etse de ağrı bir kere geldiğinde uzun süre kalıyor. Bütün hayatımı etkileyen bir ağrı. Hiçbir şey yapamıyorum tuttuğunda. Tepeme balyoz inmiş gibi hissediyorum. Bavullarımızı boşaltmam gerek. Çamaşırlarımız yıkanacak. Ütülenecek dünya kadar şey var. Ve ben evin işleri beklediği zaman huzursuz oluyorum. Her şey yerli yerinde olmayınca bana geliyorlar. Yerimde duramayan bir insanım zaten, çocuklardan sonra iyice delirdim. Vız vız bir o yana bir bu yana uçup duruyorum işçi arılar gibi. Eskiden aynı anda üç işi yapabilirdim artık otuz işi aynı anda yapabiliyorum. Bu bir dağınıklık hali mi yoksa beceri mi, bilmiyorum. Uyku bastırıyor yavaş yavaş. Kendimi bırakıp uyumaya çalışıyorum.

Odanın kapısı açılınca sese uyanıyorum. Gözlerimi arıyorum korka korka. Oğuzhan odaya giriyor. Ağrı gitmiş gibi. Sadece sersemliği kalmış üstümde. Burnuma kahve kokusu geliyor.

“Uyanık mısın Başak?” diyor Oğuzhan.

“Uyandım sevgilim. Kahve mi getirdin bana?” diyorum.

“Evet, içebilecek misin?” diyor.

“İçerim, perdeleri açar mısın?” diyorum.

Bardağı başucumdaki komodine bırakıp perdeleri açmaya gidiyor. Yattığım yerden doğrulup sırtımı yatağın başlığına yaslıyorum. Perdeler açıldığında ışık önce gözümü alıyor. Yavaş yavaş ışığın varlığına alışıyorum. Gözlerimi kırıştırıyorum. Ağrının gölgesi var hâlâ zihnimin köşelerinde. Ağrıdan geriye kalan yorgunluk hüküm sürüyor beynimde.

“Ne kadar uyudum?” diyorum.

Gelip yatağa yanıma oturuyor. Uzanıp getirdiği kahveyi alıyorum. Kahveden aldığım yudum içimi ısıtıyor.

“Çok olmadı, iki saat oldu en fazla. Akşama kadar uyumak istemezsin diye uyandırmaya geldim.” diyor.

“İyi yaptın, istemem evet.” diyorum uzanıp elini tutup.

“Randevu aldım doktorundan, iki saat sonra hastaneye gideceğiz. Hazır ben de evdeyken gidip gelelim.” diyor.

“Acele etmeseydin, hafta içi giderdim vaktim bol nasılsa” diyorum.

“Hafta içi gidemezsin, önemli toplantıların varmış bildiğim kadarıyla...” diyor.

Yüzüne bakıyorum boş boş.

“Ortağın olarak seni yeniden aramızda görmek istiyorum “Doçent Doktor Başak Zorluoğlu”” diyor.

“Ne?” diyorum.

“Hazırlan, yarın işe dönüyorsun” diyor.

“Kim?” diyorum.

Oğuzhan gülmeye başlıyor. O gülünce ben de gülüyorum.

“Oğuzhan ben işe döneyim dedim de hemen yarın demedim ki” diyorum.

“Valla döndün döndün, dönmedin daha da dönemezsin. Kararımı değiştirmeden kararını ver” diyor gülerек.

“Ay, tamam. Ay, ne giyeceğim ben?” diyerek yataktan sıçırıyorum.

Oğuzhan gülüyor.

“Gülme, kaç senedir eşofman aşağı, tayt yukarı mal gibi dolanıyorum evin içinde. Kıyafetlerime sığıp sığmayacağımı bile bilmiyorum. Sıgar mıyım sence?” diyorum dolabıma koşarken.

Yatağa uzanıp hareketlerimi seyrediyor gülerек.

“Sığarsın, hamile kalmadan önceki halinden daha zayıfsın” diyor.

Dolabın kapağını açıp geriye kapatıyorum.

“Çocukları ne yapacağız? Annem tek başına uğraşamaz ki üçüyle birden...” diyorum.

“Annem gelecek, yarın da ajansa yardımcı adayları gelecek senin görüşmen için.” diyor.

“Ay her şeyi düşünmüş mü, karısının bir tanesi...” diyorum.

Zıplaya zıplaya yatağa gidip üstüne atlıyorum.

“Ah! Yavaş kız!” diyor.

“Bu karar değişikliğini neye borçluyuz sevgilim?” diyorum sevimli sevimli.

“Çok ısrar ettin.” diyor.

“Farkında mısın bilmiyorum, sen o yolları giderken ben de yan şeritteydim. Bu adam çıktı piyasaya Başak gözümün önünde dursun fikri bu kararının yüzde kaçında etkili oldu?” diyorum.

“Yüzde yüz” diyor gülerек.

Doğrulup kucağına oturuyorum.

“İşimi, ofisimi ve çalışmayı o kadar özledim ki umurumda değil ama bu mevzuu başka şekillerde başka yerlere uzarsa bu kadar ponçik olmam yakışıklı.” diyorum ben de gülerек.

“Mesaj alınmıştır.” diyor.

Eğilip dudağından öpüyorum. Odamızın kapısı açılıyor. Çocuklar odaya giriyorlar. İkimiz de dönüp çocuklarımıza bakıyoruz.

“Bunları nasıl bırakacağım ben?” diyorum.

“Anni napıyorsunuz?” diyor Gökhan.

“Babanızı seviyorum, gelin bakayım buraya.” diyorum kendimi Oğuzhan’ın üstünden yana atıp. Miniklerimiz koşup yatağa tırmanıyorlar. Aramıza girip oturuyorlar.

“Uyku saatiniz gelmedi mi sizin?” diyor Oğuzhan.

“Saat kaç?” diyorum.

“İkiye geliyor.” diyor bileğindeki saate bakıp.

“Aaa uyku saatiniz gelmiş gençler, hadi bakalım hep beraber uyuyalım. Yatın bakayım” diyorum.

Kurulmuş bebek gibi aynı anda yatıyorlar. Gülüyorum. Gözlerini açıp açıp bize bakıyorlar.

“Kapatın bakayım gözlerinizi.” diyorum kızar gibi.

Sıkı sıkı kapatıyorlar gözlerini. Bir anda aydınlanıyorum. Bizim bir evladımız daha olması lazım. Köpeğim nerede lan? Köpeğim.

“Bıdık nerede Oğuzhan geldiğimizden beri görmedim?” diyorum panikle.

Elim ayağım titriyor. Oğuzhan gülüyor.

“Günaydın alık prenses, annen huylanıyor diye Burak’la Emirhan kendi evlerine götürdüler.” diyor.

“Ay elim ayağım titredi ya!” diyorum.

“Paniklemeden önce sormayı bir öğren artık gülüm. Hık diye gideceksin şaka maka bir gün...” diyor.

Deniz kafasını kaldırıp;

“Babiş, Bıdık nerede?” diyor.

“Amcayla dayı götürmüş, gelecek akşam babacığım. Kapat bakayım gözlerini” diyor.

Dağhan; “Anni ninni” diyor.

“Babası ninni!” diyorum Oğuzhan’a bakıp.

Oğuzhan da “Annesi senden istedi.” diyor.

Kendi uydurduğum ninnilerden birini söylemeye başlıyorum. Çocukları müzikle iç içe büyütüyoruz. Bilinen ninnilerin yanı sıra abuk subuk kendi uydurduğum bir sürü ninni söylüyorum çocuklara. Senaryo yazmaktan ninni yazmaya yatay geçiş yaptım iki senedir.

“Bunları kaydedelim biz Başak, hatıra olur çocuklara.” diyor Oğuzhan.

“Her seferinde farklı söylüyorum, yazmam lazım önce” diyorum es verip.

“Ben de uyuyacağım şimdi melek sesli, aşağıya ineyim ben. Sen uyut gel, çıkalım. Geç kalmayalım hastaneye.” diyor.

Kafamı sallıyorum ninninin arasında. Oğuzhan yataktan kalkıp odadan çıkıyor. Çocuklara bakıyorum. Yavaştan derinleşiyor uykuları. Uyuduklarından emin oluncaya kadar ninni söylemeye devam ediyorum.

Çocuklar uyuduktan sonra yataklarına götürüyorum tek tek. Sonrasında dışarıya çıkmak için eşofmanlarımı giyip saçımı başımı düzelterip aşağıya iniyorum. Annem ile anneannem salonda oturmuş televizyon izliyorlar. Çocukların bebefonunu sehpa bırakıyorum.

“Anne Oğuzhan nerede?” diyorum.

“Kapının önünde kızım. Ahmet arabayı getirdi, ona bakıyorlar. Kazasız belasız iyi günlerde kullan yavrum.” diyor.

“Teşekkür ederim anne. Uyudu çocuklar. Biz bir hastaneye gidip geliyoruz Oğuzhan ile” diyorum.

“Hı evet, söyledi Oğuzhan.” diyor gözünü televizyondan ayırmadan.

Beni sallamamak bütün ailede alışkanlık haline geldi. “Ben Erol Büyükburç’um en çok beni dinleyeceksiniz” diye bağırarak istiyorum böyle anlarda.

“Bir şey lazım olursa ararsınız anne.” diyorum.

“Tamam.” diyor bıkkınlıkla.

Ya ama neden ya? Oğuzhan “Gık” dese herkes ağzının içine bakıyor, ben söyleyince tavırlara bak. İyice süs bitkisi muamelesi yapıyorlar bana. Ters ters bakıp ayakkabılığa gidiyorum. Ayakkabılarımı giyip, çantamı alıp evden çıkıyorum.

Oğuzhan’la Ahmet arabanın etrafında geziniyorlar. Arabaya bakıyorum göz ucuyla. Somurtmak istiyorum somurtmıyorum. ‘Seni ve çocuklarınızı düşünüyor adam kendine gel Başak! Zaten trip atmaya da beceremiyorsun’ Oğuzhan’ın yanına gidip koluna giriyorum.

“Teşekkür ederim.” diyerek uzanıp yanağından öpüyorum.

“Güle güle kullan boncuk.” diyor.

Zıplaya zıplaya yan koltuğa gidiyorum. Kapıyı açıp koltuğa kurulup emniyet kemerini bağlıyorum. Oğuzhan arabaları çok seviyor. Yeni araba, yeni teknolojik aletler acayip dikkatini çekiyor. Ben de severim teknolojik aletlerle uğraşmayı ama onun kadar değil. Onun bu merakı oğullarımızda da var. Sürekli araba peşinde sıpalar. Evde yer gök minik araba. Her adımında başka bir arabaya basıyorum evde yürürken.

“Ahmet geliyor musun sen bizimle?” diyor Oğuzhan şoför koltuğuna gelirken.

“Geliyorum abi, ofise geçerim ben de oradan.” diyor.

Oğuzhan oturup emniyet kemerini bağlıyor. Arabanın iç tasarımına bakıyorum, güzel bir araba gerçekten. Ahmet de gelip arka koltuğa geçiyor.

“Eee nasıl çalışıyor bu arkadaş?” diyorum.

Oğuzhan anahtarı bana uzatıyor.

“Anahtarın biri sende kalsın diğeri bende. Frene basıyorsun. Vites e iki kere dokunuyorsun D’ye geliyor, el frenini kendi bırakıyor. Sonrası gaz fren boncuk” diyor araba hareket ederken.

“Başka ne özellikleri var?” diyorum anlatmayı seven yanını körükleyip.

Oğuzhan anlatmaya başlıyor. Aslında şu saniyeden sonra anlattıkları bana masal gibi gelecek çünkü zerre anlamıyorum arabalardan. Ama o anlatırken çok mutlu oluyor. O yüzden soru sorarak anlatsın diye teşvik ediyorum.

“Gerçekten çok sessiz.” diyorum araya girip.

“Evet, bak. Durup tekrar hareket ettiğinde motor sesi duymuyorsun, hibrit” diyor arabayı durdurup tekrar hareket ettirirken.

Arkama dönüp koltuklara bakıyorum;

“Takmışsınız çocukların koltuklarını” diyorum.

“Taktım yenge sen uğraşma diye” diyor Ahmet.

“Teşekkür ederim Ahmet. Sen nasılsın görüşmeyeli?” diyorum.

“İyiyim yenge teşekkür ederim.” diyor.

“Hazır mısın yengenin gazabına?” diyor Oğuzhan güler ek.

“Neden?” diyor Ahmet.

“Yarın sabah görürsün.” diyorum güler ek.

Oğuzhan, Göktürk’ten Maslak’a çıkan çevreyoluna sapıyor. Bu yolun kalabalığı beni hep ürkütüyor. Hâlbuki ehliyetimi de bu yolda aldım ben. Yedinci seferimde hem de.

“Ben ehliyetimi bu yolda aldım söylemiş miydim Oğuzhan?” diyorum.

“Hayır, anlatmadın.” diyor.

“Eskiden böyle güvenli de değildi bu yol, kamyonlar, tır lar, toz, toprak, kıyamet. Yedi kere girdim direksiyon sınavına. Hâlâ kullanamıyorum düz vites.” diyorum güler ek.

“Ahmet, galeriyi ara bu arabayı da satıyoruz tank alıyoruz oğlum yengene!” diyor gülerek.

“Ya pislik yapma, biliyorsun beni işte panik atak.” diyorum ben de gülerek.

“Yenge ben bile ilk girişimde aldım ne yaptın ya?” diyor Ahmet.

“Valla ya. Bu mallar alıyor ben niye alamıyorum ehliyeti diye kendimi yedim her seferinde. Bir defasında daha arabayı kaldırıırken öndekine girdim. Allah’ım ölüyorum sandım” diyorum.

“Panik atakla alakası yok, çocukluk travman var boncuk” diyor Oğuzhan.

“Yenge senin baban trafik kazasında ölmüştü değil mi?” diyor Ahmet.

“Evet, ben de arabadaydım. Korkarım o yüzden arabalardan.” diyorum.

“Başın sağ olsun yenge. Sen nasıl abimin kullandığı arabaya biniyorsun o zaman?” diyor.

“Sağ ol Ahmet, alıştım sürüşüne. Ben eskiden yolda uyuyamazdım. Oğuzhan kullanırken uyuyakalıyorum.” diyorum.

“Abi beni metroya atsana, ofise geçeyim.” diyor Ahmet Seyrantepe’ye çıkınca.

“Hastanenin oradan binersin.” diyor Oğuzhan.

Işıklardan Maslak Acıbadem Hastanesi’ne dönüyoruz. Ahmet’i metroya bırakıp hastanenin otoparkına giriyoruz. Arabayı park edip iniyoruz. Oğuzhan’ın yanına gidip koluna giriyorum.

“Millet zevkine orasına burasına yaptırıyor botoksu benim çektiğim zulme bak ya!” diyorum yürürken.

“Hiç olmadığını düşün, migren çekmek daha mı iyi?” diyor.

“İkisi de olmasa mesela. Yakındır patates bağlamaya başlayacağım ben de kafama annem gibi...” diyorum.

“İki de köfte at acıkınca yeriz.” diyor hastanenin kapısından girerken.

“Kuzenim Mısra’yı biliyorsun. Halamın kızı, hani Kuşadası’nda yaşayan” diyorum.

“Düğüne gelmişti evet” diyor.

“Biz küçüğüz, Mısra oynarken düştü ayağı ezildi. Halam da hızını alamadı. Zeytin çekirdeği, et falan filan ne varsa sardı Mısra’nın ayağını. Geçmedi tabii haliyle. Doktora gittik. Doktor açtı sargıyı, gördü bunları, iki de yumurta kıraydın teyze dedi halama. Halam da diyor ki gerçekten mi, iyi gelir miydi?” diyorum gülerek.

Oğuzhan da gülüyor. Danışmanın önüne gelince bankodaki kızlara randevumuzu söyleyip beklemek üzere doktorun odasının önüne gidiyoruz. Etrafıma bakıyorum. Hastane sevmiyorum ben. Daral geliyor hastane ortamında içime. Özel hastaneler iyice otele döndü zaten. Saçma sapan bir sağlık ticareti var ülkede. Beraber sağlık kontrollerini yaptıran yaşlı çiftleri görüyorum.

“Biz de böyle elimizde dosyalar kapı kapı gezecek miyiz Oğuzhan?” diyorum.

“Allah gezdirmesin boncuk. Makine teklemeye başlarsa biz de başlayacağız gezmeye mecbur” diyor.

“Valla kendine iyi bak uğraşamam he!” diyorum gülerek.

“Yalancı, bana bir şey olsa önce sen ölürsün.” diyor.

“He valla, fikri bile tedirgin etti beni. Allah aşkına bırak artık şu sigaray!” diyorum.

“İçsem de öleceğim içmesem de öleceğim. Sinirli oluyorum boncuk biliyorsun kaç kere uğraştım.” diyor.

“Normalde sinirli değilsin çünkü!” diyorum.

“Yok, gözüm dönüyor yavrum, o sinir başka” diyor.

“He, ona da he!” diyorum.

Doktorumun asistanı gelip “Başak Hanım sizi alalım.” diyor.

Kalkıp doktorun odasına giriyoruz.

“Hoş geldiniz Başak Hanım, Oğuzhan Bey” diyor doktorum masasından kalkıp.

“Hoş bulduk, nasılsınız Mustafa Bey?” diyorum.

“Hoş bulduk.” diyor Oğuzhan da.

Masasının önündeki sandalyelere oturuyoruz.

Mustafa Bey;

“İyiym teşekkür ederim. Sizleri sormalı...” diyor.

“İyiyiz biz de sağ olun.” diyorum.

“Botoksa geldiniz diye biliyorum, ne kadar olmuş bir bakalım.” diyor bilgisayarına bakarken.

Oğuzhan;

“Üç dört ay oldu.” diyor.

Mustafa Bey;

“Evet, dört aya yaklaşmış. Hazırsanız alayım sizi uygulama bölümüne.” diyor.

Çantamı sehpaye bırakıp kalkıp paravanın arkasına geçip muayene koltuğuna oturuyorum. Doktorun asistanı gelip iğneleri ayarlıyor. İğneden korkmam ama botoks iğneleri beni tedirgin ediyor. Çok ince bir iğne olmasına rağmen yüzüme, boynuma, enseme batırdıkları için irkiliyorum.

Mustafa Bey;

“Evet, hazır mıyız?” diyor.

“Hazır değilim desem bir şey değişecek mi hocam?” diyorum gülerek.

“Aaa alışmadınız mı siz artık bu iğnelere?” diyor.

“Alışamadım, neyse ben gözlerimi kapatıyorum.” diye-
rek gözlerimi yumuyorum.

“Tamam, şakaklardan başlıyorum. Derin bir nefes alın
Başak Hanım” diyor.

Derin bir nefes alıp ilk iğnenin tenime girişini bekliyo-
rum. Ufak bir sızı ile iğneyi şakağıma batırıyor doktor. Son-
rasında diğer bölgelere geçiyor. Derin nefesler alıp uygula-
manın bitmesi için dualar etmeye başladığımda doktorun
işi bitiyor.

“Geçmiş olsun Başak Hanım” diyor.

Gözlerimi açıp doktorumun yüzüne bakıyorum.

“Teşekkür ederim Doktor Bey” diyorum.

“Prosedürü biliyorsunuz, iki gün sıcak su, sauna, spor
yok. Kan sulandırıcı ve vitamin kullanıyorsanız da iki gün
ara verin, tekrar geçmiş olsun.” diyor.

“Tamam, teşekkür ederim.” diyorum.

Koltuktan kalkarken sendeliyorum. Mustafa Bey dirse-
ğimden yakalıyor. Göz göze geliyoruz.

Mustafa Bey;

“Başak Hanım bir geçip oturur musunuz?” diyor.

Yüzünde tedirgin bir ifade var. Beni korkutuyor. Beraber
masasının olduğu alana geçiyoruz. Oğuzhan elini uzatıyor.
Uzanıp bana uzattığı elini sıkıyorum. Geçip karşıdaki
sandalyeye oturuyorum. Mustafa Bey yanıma geliyor. Çe-
nemden tutup yüzümü kaldırıyor. Masasından aldığı ışığı
gözüme tutuyor.

“İşığı takip edin Başak Hanım. Ne kadar sık tutuyor mig-
reniniz?” diyor.

“Tam bir krize dönüşmüyor ama ayda bir iki kere oluyor
sıkı ağrılar.” diyorum.

“En son ne zaman MR çektirdiniz?” diyor.

“Hatırlamıyorum ama dört sene sanırım. Değil mi Oğuzhan, en son klinikte yapıldı bana beyin taraması?” diyorum.

“Evet, dört sene önce” diyor Oğuzhan.

“Ne sebeple klinikte kalmıştınız?” diyor Mustafa Bey.

“Travma sonrası stres bozukluğuna bağlı stupor” diyorum.

“Hiç elektroşok tedavisi yapıldı mı size?” diyor.

“Altı ay boyunca, haftada iki kere.” diyorum.

“Tamam, ben sizden bir beyin taraması isteyeceğim Başak Hanım. Bir de o dönemden varsa tarama kayıtlarınızı göreyim. Herhangi bir beyin hasarı oluşmasının önüne geçelim.” diyor.

“Beyin hasarı mı? Durduk yere neden beyin hasarı oluşsun?” diyor Oğuzhan.

“Başak Hanım’ın bakışında hafif bir kayma var Oğuzhan Bey. Göz bebeklerini odaklayamıyor. Daha önce elektroşok tedavisi almış, migreni var ve psikolojik rahatsızlıklara da yatkın. Migren ilerlerse beyinde yapı değişikliklerine ve psikolojik rahatsızlıklara sebep olabilir. Tedbirli olmakta fayda var. Bu arada az önce iğnenizi yaparken dikkatimi çekti. Kafanıza ne oldu?” diyor alnımdaki izi gösterip.

“Hafif bir kaza geçirdik, arabanın ön konsoluna çarptım önemli bir şey değil.” diyorum.

“Dur bir dakika Başak. Çok sert çarptı kafasını doktor bey. Şu MR’ı erken bir zamana alabilir miyiz?” diyor Oğuzhan.

“Hayatım evham yapma, iyiyim ben.” diyorum.

“Ne kadar sert çarptınız? Masaya vuracağım hangisine daha yakın?” diyor doktorum.

Eliyle iki kere masaya vuruyor.

“Şöyle bir şeydi” diyor Oğuzhan yumruğunu sehpaye indiriyor.

“Doktor gördü mü sizi kazadan sonra?” diyor doktorum.

“Yok, inatçı keçi götüremedim ki!” diyor Oğuzhan.

Gözlerimi devirip yüzüne bakıyorum.

“Başak Hanım, böyle durumlarda dikkatli olmanız gerek. Kafa travması sizin için ölümcül olabilir. Bu gece için ayarlıyorum MR’ı lütfen atlamayın!” diyor doktorum.

“Ben gerekli olduğunu düşünmüyorum.” diyorum.

“Ayarlayın Doktor Bey.” diyor Oğuzhan.

“Dokuz buçuk uygun mu sizin için?” diyor.

“Tamam, geliriz.” diyor Oğuzhan.

“Kaçışım yok sanırım, geliriz.” diyorum.

“Sonuçlar çıkar bir iki güne kadar, sonrasında randevu alın görüşelim” diyor.

“Tamam, Doktor Bey.” diyorum.

“Görüşmek üzere.” diyor.

“Görüşürüz.” diyoruz Oğuzhan ile aynı anda.

Kalkıp odadan çıkıyoruz. Odadan çıkınca Oğuzhan’ın koluna giriyorum. Beraber ödemeyi yapmak için tahsilat birimine gidiyoruz.

Oğuzhan ödemeyi yaparken “Allah aşkına bir sorsana MR kaç para? Boşu boşuna dünyanın parasını vereceğiz.” diyorum.

“Boşu boşuna dünyanın parasını mı vereceğiz? Bir sebep mi olsun istiyorsun manyak?” diyor bana bakıp.

“Ya ben onu mu diyorum Oğuzhan? Anladın işte beni.” diyorum.

“Anlamıyorum şu an hiçbir şeyi. Doktor yüzünden beynim durdu. Biz o günlerin bedelini ödemiştik. Şimdi saçma sapan bir şey çıkarsa karşımıza ölürüm vicdan azabından.” diyor.

“He bana bir şey olması değil kendi vicdanın önemli.” diyorum gülererek.

“Söylediklerimden bunu mu çıkardın gerçekten?” diyor dik dik yüzüme bakıp.

“Ya tamam Oğuzhan, olayı hafifletmeye çalışıyorum. Üç buçuk atıyorum MR’a gireceğim için. Klostrofobim var biliyorsun.” diyorum.

Kartını cüzdanına koyup yanıma geliyor. Yeniden koluna giriyorum. Oğuzhan’ı tanıyanlarla fotoğraf çektire çektire otoparka yürüyoruz. Telefonum çalışıyor. Çantamdan çıkarıp kimin aradığına bakıyorum. Rezan arıyor. Meşgule atıyorum aramasını. Telefonumu çantama atıyorum.

“Niye açmadın?” diyor Oğuzhan.

“Kızgınım hâlâ konuşmak istemiyorum” diyorum.

Kafasını sallıyor. Arabaya gelince arabanın kapılarını açıyor. Geçip oturuyorum. Oğuzhan da biniyor. Arabayı çalıştırırken telefonuna bakıyor.

“Saat altı buçuk olmuş. Eve dönersek geri gelemeyiz trafikten. Gidelim bir yerde yemek yiyelim.” diyor.

“Olur, nereye gideceğiz?” diyorum.

“Sarıyer’e inelim bir yer buluruz.” diyor.

“Annemi arayıp haber vereyim ama MR falan söylemeyeceğim Oğuzhan telaşlanmasın kadın.” diyorum.

“Sen bilirsin.” diyor.

Çantamdan telefonumu alıp annemi arıyorum. Telefon açılıyor.

“Anne ne yaptınız? Uyandı mı çocuklar?” diyorum telefonu açtığı anda.

“Uyandılar kızım çorbalarını yediriyorum, siz ne yaptınız?” diyor.

“İyiyiz anne biz de yaptırdık botoks. Oğuzhan’ın bir arkadaşının doğum günüymüş oraya uğramamız gerek. Geç geliriz. Sen idare edebilir misin çocuklarla?” diyorum.

“Ederim etmesine de giderken bir şey söylemediniz, kimin doğum günü bu şimdi durup dururken?” diyor.

“Anne çevremiz geniş biliyorsun, bizim de haberimiz yoktu. Uğramazsam olmaz dedi Oğuzhan” diyorum.

Oğuzhan göz ucuyla bana bakıyor.

“İyi tamam dikkat edin.” diyor annem.

“Tamam, hadi görüşürüz.” diyorum telefonu kapatırken.

“Pis yalancı!” diyor Oğuzhan gülerek.

“Kendimle ilgili bir şey söylesem kabul etmez ki. Söz konusu sen olunca akan sular duruyor biliyorsun.” diyorum.

“Annen beni çok seviyor diye kıskanıyorsun değil mi?” diyor gülerek.

“Kimse seni benden çok sevemez. Bir ihtimal annen benden çok seviyordur. O da annen olduğu için bir şey diyemiyorum.” diyorum gülerek.

“Aaa elinden gelse anneme de sevdirmeyecek demek ki.” diyor yalandan hayret nidasıyla.

“Elimden gelse seni kafese kapatıp yemini suyunu verip dibimde tutacağım, sen ne diyorsun.” diyorum ben de gülerek.

Yeniköy’e iniyoruz, sahil trafiği her zamanki gibi yoğun. Camdan dışarı deniz manzarasına bakıyorum. Gün batımı turuncusu ve kuşların son çığlıkları var havada. Sıra sıra yatlar bütün sahili kaplamış. Akşam için organizasyon hazırlığında birçoğu. İstanbul çok güzel bir şehir. Yorucu ama çok güzel. Yaşayabilene, imkânı olana cennet. Ama geçim derdi olan herkes için Cehennem. Ne zaman İstanbul’un güzel bir yerinden geçsem bu güzellikleri görmeden bu şehirde yaşayıp giden insanlar geliyor aklıma. Üzülüyorum. Deniz görmeden bir ömür geçiren herkese çok üzülüyorum. Hele ki son yıllarda insanların üzerinde öyle büyük bir kara bulut dolaşıyor ki yaşamaya da yaşatmaya da mecali kalmadı hiç kimsenin.

“Ne düşünüyorsun?” diyor Oğuzhan.

Manzaradan gözümü ayırıp dönüp yüzüne bakıyorum.

“Her zamanki şeyler, yeni bir şey yok Oğuzhan. İnsanlara baksana, hepsinin yüzü asık. Hâlbuki yaz akşamı. İnsana mutluluk verecek bir manzaranın yanı başında yürüyor hepsi. Çok azı kafasını kaldırıp denize bakıyor.” diyorum.

“İnsanlarda manzaranın keyfini çıkaracak hal mi bıraktılar?” diyor.

“Öyle ama işte bir de umut var ya hani. O umudu bile yok ettiler sanki!” diyorum.

“Neyse sokma beni o kuyulara boncuk zaten MR falan kafam trilyon oldu. Et mi, balık mı?” diyor.

“Et” diyorum.

“Onca senenin sonunda nihayet et yemeye alıştı hatun.” diyor gülerek.

“Etçil bir canlıyla evli olunca mecbur, bazen beni yiyeceksin diye korkuyorum.” diyorum gülerek.

“Yerim kurban olduğum.” diyor.

Tarabya’da sürekli geldiğimiz restoranlardan birinin önünde duruyoruz. Arabadan inip arabayı valeye bırakıyoruz. Restorana girince, restoranın sahibi yanımıza gelip Oğuzhan ile selamlaşıyor. Bana da halimi hatırımı soruyor. Ayaküstü biraz sohbet ettikten sonra masamıza geçiyoruz. Garson menüyü getirip gidiyor. Menüyü alıp ne yiyeceğime bakıyorum.

“Patlıcanlı İskender istiyorum ben.” diyorum.

“Nasil yiyorsun onu adını duyunca kaşınıyorum be!” diyor Oğuzhan.

“Sen yemiyorsun diye evde patlıcan da pişirmiyorum. Seviyorum ben patlıcan, dışarıda yiyeyim bari.” diyorum.

“Kendine pişir yavrum evde. Ben yemiyorum diye sen de yemeyeceksin diye bir şey mi var?” diyor.

“Yalnızken yemek yapmıyorum biliyorsun atıştırıyorum yalandan. Çocuklar akşam yemeği yemeye başlayınca artık adam gibi yemek yapmaya başlarım” diyorum.

“Bak şimdi yardımcı da başlayacak yemek yaptır kendine göre iyice yemeden içmeden kesildin. Betin benzin hortlak gibi oldu yine. Depresif moda girince yemeyi içmeyi bırakıyorsun Başak. Şimdi işe de geri dönüyorsun yemeyi içmeyi toptan unutacaksın. Hiç hoşuma gitmiyor bu halin.” diyor.

“Sen bana hatırlatırsın ya da ofiste olduğun zamanlarda yedirirsin zorla.” diyorum gülererek.

“Valla mama sandalyesine oturtur yediririm, delirtme beni!” diyor.

Garson gelip siparişlerimizi soruyor. Oğuzhan istediklerimizi söylüyor. Çantama uzanıp telefonumu alıyorum. Son aramalardan Ahsen annemin numarasını bulup arıyorum. İki üç kere çaldırıyorum açmıyor. Kapatıp masaya bırakıyorum telefonumu. Oğuzhan yüzüme bakıyor.

“Annemi aradım, gitmişler konuşmadan dün gece. Sabahdan beri arayacağım arayacağım unutuyorum. Araya bir dünya şey girdi.” diyorum.

“Yarın sabah geldiğinde konuşursun bırak telefonu yemek yiyoruz şurada!” diyor.

“Bunu da telefonuna yapışık yaşayan sen söylüyorsun. Al koydum çantama al!” diyorum telefonu masadan alıp çantama atıyorum.

“Telefonundan bile kıskanıyorum belki.” diyor.

“Kazı çeviriyorsun belki de götü yanmasın diye...” diyorum gülererek.

Garson yemeklerimizi getiriyor. Çatalımı alıp ağzıma bir lokma et atıyorum. Etin lezzeti acıktığımı fark etmemi sağ-

lıyor. Sabah da kahvaltı etmedim ya ben. Başımdı ağrıydı bilmem ne, kahve kuyularına düştüm yine. Her şeyde olduğu gibi bunda da haklı Oğuzhan. Son zamanlarda o kadar depresif bir haldeyim ki yine yemeden içmeden kesildim. Sinirim bozuluyor gülmeye başlıyorum.

“Ne geldi aklına yine?” diyor Oğuzhan.

“Sen niye hep haklı olmak zorundasın ki?” diyorum gülererek.

“Esağfurullah boncukçum. Yine neyde haklıyım?” diyor gülererek.

“Bugün yediğim ilk şey bu, hakikaten yemeyi içmeyi bıraktım ben son zamanlarda.” diyorum yemeğimden peş peşe lokmalar alıyorum.

“Hayır, benim anlamadığım yemeden içmeden nasıl oluyor da konu bana gelince tepemden inmiyorsun?” diyor.

“Konu senden açılınca jeneratöre geçiyorum. Şikâyetçiysen döner yatarım Oğuzhan.” diyorum uzanıp kolamı içerken.

“Allah aşkına bir dönüp yatsana, çok merak ediyorum kaç dakika süreceksin? Beş dakika sonra geri geleceksin hadi sevişelim diye. Sürekli beni arzulaman hoşuma gidiyor da bokunu çıkarmaya başladın boncuk.” diyor gülererek.

“Bak bunu çok fazla dile getirmeye başladın, kızmaya başlıyorum. Altı ayda bir sevişen ruhsuz çiftlere mi dönelim istiyorsun? Zaten çocuklardan fırsat bulduğumuz şurada haftada üç beş” diyorum gülererek.

“Tatilde iyiydi tabii yedi yirmi dört.” diyor gülererek.

Tepem atıyor.

“Gerçek sebebini söylerim de ortamı bozmayalım bence Oğuzhan” diyorum ruhsuz bir sesle.

“Söyle söyle kalmasın içinde.” diyor gözümün içine dik dik bakıp.

“Nerede ne yaptığını takip edemiyorum malum. Boş şarjörle sokağa salıyorum ki başka yerde patlama.” diyorum.

“Başak kapatmadık mı biz o konuları boncuğum?” diyor.

Derin bir nefes alıp elimle şakaklarımı ovalıyorum.

“Doktor klinik bahsini açınca sinirim bozuldu herhalde.” diyorum.

“Kıvrırma Başak, hâlâ korkuyor musun sen beni kaybetmekten?” diyor.

“Kıvırmadan konuşayım mı Oğuzhan?” diyorum.

“Bir zahmet” diyor.

“İlişkimizin en güzel zamanında aldattın beni. Şimdi çocuklar, saçma sapan koşturmalar, uzaklaştık birbirimizden. Korkuyorum hayatın akışında seni kaybetmekten. Aynaya baktığımda âşık olduğun Başak’ı görmüyorum artık. Anne-lik bana tren gibi çarptı. Etrafında çok kadın var. Ortam zaten saçma sapan. Bütün paranoyalarımı tetikliyor senin evde olduğun zamanların azalması” diyorum.

“Yapma Başak. Boş yere hırpalama kendini. Sen bana ne dedin Amerika’ya gitmeden önce? Bir kez daha karşıma böyle bir şeyle gelersen beni sonsuza kadar kaybedersin demedin mi? Ben ömrümü adayacağıma söz verip geldim seni almaya. Ben saçma sapan bir şey uğruna seni kaybetmem Başak” diyor tüm ciddiyetiyle.

“Kaybetme” diyorum gözünün içine bakıp usulca.

MR’ın sesi her değiştiğinde yüreğim ağzıma geliyor. Gözlerim kapalı sabit durmaya çalışıyorum. Keşke uyuyabilsem. Kalbim o kadar hızlı atıyor ki “Çıkarın beni buradan” diye çığlık çığlığa bağırarak istiyorum. Karabasan çökmüş gibi duruyorum mecburen. Hayat çok garip. Uzun ömür manyaklarından değilim. Sevdiklerimle geçirdiğim sağlık-

lı ve güzel zamanlara tavım. Şimdi bir şey olsa geride bıraktıklarım yakar canımı yalnızca. Kendi hayatımın yarım kalmış olması zerre umurumda olmaz. Üç küçük meleğim, sevdiğim adam, ailemiz, sevdiklerim. Hikâyelerimizden ek-silip gitmek üzer beni yalnızca. Ses değiştikçe düşüncele-rim değişiyor. Rezan düşünüyor aklıma. Kız kardeşim. Burak ne kadar öz kardeşimse Rezan da öyle. Kalbinin temizliğini bilmeme rağmen saçma sapan tavır yapıyorum kıza. Ömrü-mün diğer yarısı oysa Rezan. Tüm acılarımda, gülüşlerim-de, aldığım her nefeste yanımdaydı.

MR tuhaf bir ses çıkarıp hareket ediyor. İçinden çıkıyo-rum. Gözlerimi açıp odanın tavanına bakıyorum. Gözlerim ışığa alışırken nabzımı rahatlatmaya çalışıyorum.

“Geçmiş olsun Başak Hanım.” diyor radyoloji teknisyeni.

“Teşekkür ederim.” diyorum.

Kalkıp giyinmeye gidiyorum. Kıyafetlerimi giyerken yorgunluk vuruyor. Oturup ayakkabılarımı giyiyorum. Odadan çıkıp bekleme alanında beni bekleyen Oğuzhan’ın yanına gidiyorum. Beni görünce oturduğu yerden kalkıyor. Yanına gidip sarılıyorum.

“İyi misin yavrum?” diyor.

“Biraz daha sarıl da kendime geleyim.” diyorum.

Gülüyor.

“Oğuzhan telefonumu verir misin çantamdan?” diyo-rum.

Beni bırakıp koltukta duran çantamı alıyor. Resmen ko-lumu kaldıramıyorum. Telefonumu çantamdan alıp bana uzatıyor.

“Hadi gidelim.” diyorum.

Koluna girip yürürken rehberden Rezan’ı bulup arıyo-rum. Daha çalmadan açılıyor telefon.

“Beni mi bekliyordun mübarek?” diyorum gülerek.

“Yok lan elimdeydi telefon.” diyor o da gülerek.

“Neredesiniz? Bize gelsenize?” diyorum.

“Hayırdır konuşuyor musun sen benimle?” diyor tavırla.

“Uzatma pezevenk, senin bok yemen.” diyorum.

“Tamam. Geliriz birazdan. Bir şey lazım mı?” diyor gülerek.

“Bir yarım saat sonra gelin, hastanedeyiz biz şimdi çıkıyoruz Maslak Acıbadem’den” diyorum.

“Ne hastanesi be?” diyor panikle.

“MR çektiirdik doktor istedi kontrol için.” diyorum.

“Hiçbir doktor durduk yere MR istemez Başak!” diyor.

“Ya hadi yorma beni. Öldüm zaten korkudan, gelince konuşuruz. Annemin haberi yok belli etme.” diyorum.

“İyi tamam, geliyoruz.” diyor.

Telefonu kapatıp Oğuzhan’a uzatıyorum. Alıp çantama atıyor.

“Hayatı mı sorguladın MR’da?” diyor.

“Hem de ne!” diyorum başımı omzuna yaslayıp.

Yanında sürükleniyorum. Açık havaya çıkınca derin bir nefes alıp gökyüzüne bakıyorum.

“Hayat bir günlük, bunu biliyoruz zaten ama yine de bazen tokat gibi çarpıyor. Bana bir şey olursa yeniden evlenme Oğuzhan. Yalnız kalma ama çocuklarımızın evine üvey anne getirme” diyorum.

“Şu saniye çeneni kapat ve benim sinir katsayımı arttırma Başak!” diyor arabaya yürürken.

“İyi tamam.” diyorum gülerek.

Arabaya binip eve dönmek için yola çıkıyoruz. Şehrin ışıklarını seyrediyorum arabanın camından. Oğuzhan camı açıp sigara yakıyor. Ben de kendi camımı açıyorum

duman çıksın diye. Hava o kadar sıcak ki dal kıpırdamıyor İstanbul'da. Temmuzun ortasında gerçekten hiç çekilmiyordum İstanbul.

“Eee maaşımı konuşmadık, ne kadar para vereceksin bana patron?” diyorum dönüp yüzüne bakıyorum.

“Gönlümüzden ne koparsa boncuk.” diyor gülerek.

“Patrona verirsem bir şeyler değişir mi?” diyorum.

“Hanımı kızıyormuş patronun. Karısına çok sadıkmış diyorlar adam için...” diyor.

“Şirket zaten hanımınmış öyle diyorlar.” diyorum ben de gülerek.

“Patrona verirsem bir şeyler değişir mi?” diyor.

“Evlenden lazım.” diyorum gülerek.

“Ben hanımı boşayıp geliyorum patroniçe.” diyor.

“Boşa boşa, çok sıkıcı bir kadınmış öyle diyorlar.” diyorum gülerek.

“Kendi kendini tribe sokuyormuş ben de öyle duydum” diyor.

Rezan ve Mert gittikten sonra uyumak için odamıza gidiyoruz. Yatıyorum. Sağıma dönüyorum olmuyor soluma dönüyorum olmuyor. Dönerken bir iki kere Oğuzhan ile birbirimize çarpıp gülüyoruz. Sırt sırta veriyoruz olmuyor. Dönüyorum sırtımı, bana sarılıyor yine de gevşeyemiyorum. Adrenalin bir yandan, içtiğim kahveler diğer yandan uyku muyku bırakmıyor bende. Kalkıp odamızdaki televizyonu açıyorum. Daha önce izlediğimiz bir filme ayarlıyorum sıklıkla uyurum diye. İzlerken Oğuzhan dalıyor ben bön bön ekrana bakmaya devam ediyorum. En sonunda pes edip televizyonu kapatıp kalkıyorum yataktan. Odadan çıkıp mutfağa iniyorum. Bıdık da peşime takılıyor.

“Oğlum, anne uyuyamadı.” diyorum.

Yanı başıma oturup şapşal şapşal yüzüme bakıyor. Uzanıp çenesinin altını seviyorum. Yumuşacık tüyleri, içim ısıtıyor. Önüne oturup bağdaş kurup kulaklarının arkasını kaşıyorum. Patilerini omuzlarıma atıp bana sarılıyor. Koca dana. Kuyruğunu tam gaz sallıyor. Normalde bu cins köpeklerin salyası çok fazla olur. Allah dağına göre kar veriyor bizimkinde hiç salya yok. Yüzümüzü gözümüzü yalamıyor da. Omuzlarımdan indiriyorum. Yere yatıp göbeğini açıyor bana. Göbeğini okşuyorum. Yerde kıvrılıyor. Allah'ım öleceğim mutluluktan. Çocuklarla oynarken de bu frekansa geçiyorum. "Pür neşe nedir?" deseler çocuklarla ve hayvanlarla oynarken girdiğim ruh halini tasvir ederim. Bıdık'ın yanından kalkıp mutfak kapısından bahçeye çıkıyorum. Peşimden geliyor. Kemerburgaz, şehir merkezinden soğuk oluyor. En azından biraz esinti var bahçede. Havuzun yanına gidiyorum. Çocuklar için yaptırdığımız güvenlik bariyerini geçiyorum. Oturup ayaklarımı suya sokmak istiyorum. Havuzun kenarında durunca oturmak değil atlamak geliyor içimden. Suyu atlıyorum balıklama. Suyun soğukluğu nefesimi kesiyor. Aldırmadan suyun dibinden havuzun diğer tarafına yüzüyorum. Sudan çıktığımda kendimi sırtüstü suyun yüzeyine bırakıyorum. Ay ışığı ve yıldızlar bana göz kırıyor. Dolunay var gökyüzünde. Bazı insanlara burçlar saçma gelse de ben inanıyorum. Akrep burcum ve yükselen burcum yengeç. İnsan otuzundan sonra yükselen burcuna geçer derler. Yengeç burcunun temsilcisi Ay. Dolunay'da saçma sapan bir şekilde içim daralıyor son yıllarda. Dolunay'a değil yıldızlara odaklanıyorum. Cam tavanlı ev hayallerim büyüdükçe saçma gelmeye başlasa da hâlâ sırtüstü yatıp saatlerce yıldızları izleyebiliyorum. Su etrafımda dalgalanırken manzaraya bırakıyorum kendimi. İçinden yıldız geçen şarkıları düşünüyorum. İlk aklıma gelen tabii ki de ninni oluyor.

“Parla sen küçük yıldız, gece olunca ortaya çık.

Dünya’dan çok uzakta, gökyüzünde bir elmas...”

“Karım kafayı yedi, havuzda ninni söylüyor, kıyafetleri de üstünde, ne işi var havuzda bu saatte...” diyerek ninniye eşlik ediyor balkondan Oğuzhan.

Dengemi kaybediyorum gülerken. Suyun içinde doğrulup yatak odamızın balkonuna bakıyorum. Oğuzhan elinde sigarası ile bana bakıyor gülererek.

“Aklıma başka yıldızlı şarkı gelmedi ne yapayım.” diyorum.

“Tuhaf olan tek şey şarkı olsa keşke...” diyor.

Sen kaşındın Oğuzhan Bey. Bağıra bağıra şarkı söylemeye başlıyorum.

“Benim gönlüm sarhoştur yıldızların altında, sevişmek ah ne hoştur, yıldızların altında. Mavi nurdan bir ırmak gölgede...”

“Bağır bağır biraz daha bağır. Sitenin güvenliği de gelsin, çocuklar da uysun. Hatta direkt opera söyle bence.” diyor.

“Sen başlattın. Isabel söyleyeyim mi bir kuple?” diye sesleniyorum.

“Albüm yapacağım sana yavrum, söyle” diyor gülererek.

“Klip de çekecek misin?” diyorum.

“Çekeceğim, hastanede hem de. Hasta olacaksın çıksana artık sudan” diyor.

“Gel çıkar yiyorsa!” diyorum.

“Evet, bir annene havuzda basılmadığımız kalmıştı onu da yaşayalım.” diyor.

“Kocam istedi der yırtarım, sen düşün. Neticede benim görevim kocamı memnun etmek. Çıkıyorum gel çıkar. Hatta kıyafetlerimi de çıkarıyorum.” diyorum.

Geceliğimi ve iç çamaşırlarımı çıkarıyorum. Havuzun kenarına fırlatıyorum.

“Başak havlu atıyorum saçmalama çık sudan.” diyor dönüp odaya giderken.

“Yaşlandın sen yaşlandın. Ne oldu benim hoplayıp zıplayan kocama. Moruk!” diye sesleniyorum arkasından.

“Bana mı dedin sen onu?” diyerek gerisin geriye balkona çıkıyor.

“Evet, sana dedim.” diyorum ellerimi belime koyup.

“Ay! Oğuzhan ne yapıyorsun? Bir yerine bir şey olacak!” dememe kalmıyor balkonun tırabzanlarından tutunup aşağıya atlıyor.

Yüreğim ağzıma geliyor.

“Manyak! Ne yapıyorsun? Deli misin sen be?” diye bağıriyorum.

“Beni siz delirttiniz.” diyerek suya atlıyor.

“Biz kimiz?” diyorum yanıma geldiğinde kucığına atlayıp.

“Sen ve içindeki ruh hatası diğer hanımlar.” diyor belime sarılırken.

“Estağfurullah o sizin delirmeniz Oğuz Han’ım...” diyorum.

“Suyun içinde nasıl görünüyorsun yukarıdan biliyor musun?” diyor gözümün içine bakıp.

“Islak köpek.” diyorum gülerek.

“Denizkızı” diyor gülmeden.

“Denizkızı mı Siren mi?” diyorum.

“Bir öyle bir böyle...” diyor.

Aklıma bir şey geliyor gülmeye başlıyorum kollarının arasında.

“İlk sevişmemizden bir gün sonra ajansta yaptığımız toplantıyı hatırlıyor musun?” diyorum.

“Hatırlamaz mıyım? Sabaha kadar sevişmişiz, aklım uçmuş. Kollarımda uyumuşsun, gülümsemeni izleye izleye uyumuşum. Ömrümü geçireceğim kadını buldum demişim. Sabah gözümü bir açtım yoksun. Sensiz bütün gün kendimi yedim evde. Dedim aramızdaki çekimi kafamdan uydurdum herhalde. Ajansa gelirken üç buçuk atıyordum acaba benden etkilendi mi diye” diyor.

“Siren deyince aklıma o gün geldi. Alparslan hoca senin geleceğini söyleyince aklım gitti. Girdim tuvalete çıkamıyorum. Sonra siz geldiniz. Sesini duydum elim ayağım boşaldı. Sesin beni etkiliyor biliyorsun. Siz kapıda laflarken sirenler kadın olmuyor muydu ya, demiştim” diyorum.

“Kimin sesi kimi etkiliyor acaba? Of ne geceydi be, sen bir kez Oğuzhan diyordun vücudun bin kere titriyordu. Of!” diyor.

“Hâlâ aynı.” diyorum.

“Artık alıştım. O gece her inlediğinde kendimden geçtim bacaklarının arasında” diyor.

“Alıştın öyle mi? Siksen sesimi çıkarmam bundan gayri.” diyorum gülerek.

“Göreceğiz.” diyor.

Kendini hizalayıp içime giriyor. Bir çığlık kopuyor içimden.

“Ne diyordun?” diyor gülerek.

“Oğuzhan” diyorum içim pır pır ederek, boynuna sarılıyorum.

Oğuzhan arabayı park ederken dayanamayıp arabadan fırlayıp ajansın binasına koşturuyorum. Zile basıyorum. Apartmanın kapısının açılmasını beklerken zıp zıp zıplıyorum olduğum yerde. Otomatiğe basılıyor. Kapıdan girip koştur koştur ajansın katına çıkıyorum. Ayten kapıyı açıyor.

“Aaaayyyteeeğğğnnn ben geldim.” diyerek boynuna atlıyorum.

“Ay Başak Hocam nasıl özlemişim, vallahi siz gelince etrafa yayılan parfüm kokusunu bile özlemişim.” diyor o da bana sarılırken.

Kollarımın arasında iyice sıkıştırıp bırakıyorum.

“Al bakayım şu poşetleri. Özlemişsindir Başak Hoca’nın kekini, kek yaptım erkenden kalkıp size.” diyorum içeriye girerken.

“Ay çok güzel kokuyor hocam.” diyor.

Poşetleri elimden alıyor. İçeriye girince sesimi duyup ayağa kalkan çalışanlarıma koşuyorum. Hepsine tek tek sarılıyorum. Ortamda bir uğultu oluşuyor.

Gözde; “Hocam ne zamandır ziyarete gelmiyordunuz” diyor.

Doğan; “Hocam çok özledik sizi” diyor...

Demir yanıma gelip sarılıyor. Ben de ona sarılıyorum. Burak ve Emirhan da odalarından çıkıp ortak alana geliyorlar.

“Ziyarete gelmedim, kesin dönüş yapıyorum hanımlar beyler.” diyorum.

Demir; “Hocam harbi mi?” diyor.

“Harbi tabii. Mekânın sahibi geri döndü, bebeleri pistten alalım” diyorum Burak ve Emirhan’a bakıp.

Demir; “Allah’ım sana şükürler olsun yarabbi” diyerek ellerini göğse açıyor.

Emirhan gülerек; “Yenge aşk olsun biz güzel eskitiyorduk Demir’i” diyor.

Demir; “Bir boktan anlamıyoruz demiyorlar, eskitiyoruz diyorlar hocam ya” diyor.

“Sensin yenge. Başak Hanım diyeceksin” diyorum Emirhan’a gülerек.

Oğuzhan arkamdan;

“Oooo kral” diyor.

Dönüp yüzüne bakıyorum gülerек.

Alparslan Hoca’nın duyabileceği bir şekilde odasına doğru;

“Kral demişken, majesteleri müsait mi acaba?” diye bağıyorum.

Gülerек; “Yokum.” diye geriye bağıyor oturduğu yerden.

“Eee madem ben gideyim o zaman, bunların insafına kalın bir süre daha.” diye sesleniyorum.

“Gel kız buraya!” diyor masasından kalkıp.

Koşturup odasına gidiyorum. Elini öpüp boynuna atıyorum. Sıkı sıkı sarılıyor. Gözlerim doluyor. Geri çekiliyorum. Bakıyorum Alparslan Hoca da gözlerini siliyor.

“Aaa hocam, hadi ben sulu gözün tekiyim. Siz niye ağlıyorsunuz Allah aşkına?” diyorum.

“Bana neler etti bunlar sen yokken.” diyor gülerек.

“He ondan yani kızınıza kavuştuğunuz için değil.” diyorum ben de gülerек.

“Başak, başka çocuk yapma tamam mı? Ben daha fazla bu üçüne katlanamam kızım.” diyor açık kapıdan içeriye seslenerek.

Oğuzhan yanımıza gelip koltuğa oturup;

“Bir çocuk daha yaparsak benden toptan kurtulursunuz.” diyor.

“Al benden de o kadar.” diyorum kendimi yanına atıp.

Alparslan Hoca oturup sigarasını yakarken;

“Çocukların haberlerini alıyorum sıpalardan, sen nasılsın bakayım deli kız?” diyor.

“Hocam hani ben sizin deli kızınızım ya, çalışmadığım dönemde toptan sıyırmış olabilirim. Bilgi veriyorum.” diyorum.

“Belli belli bir ters manyak bakıyorsun.” diyor gülerek.

Ben de gülüyorum.

“Demir kahvem nerede? Demir. Eskidin mi çocuğum? Ben oturmadan o kahve gelecek bu sehpaye ne çabuk unuttun? Ajansın patron yardımcısı olunca götün mü kalktı evladım?” diye bağırıyorum içeriye doğru.

“Hocam ayıpsınız, ben sizi başkasına emanet etmem.” diyor elinde kahvelerle odaya girip.

“Ya gözlerimden kalpler çıkıyor şu an. Ne güzel yetiştirdim görüyor musunuz hocam?” diyorum Alparslan Hoca’ya.

“Eee kimden öğrendin hocalık yapmayı. Darısı kendi evlatlarınızın başına kızım.” diyor.

“Âmin. Hemen kendinize pay çıkarın zaten.” diyorum.

Dayanamayıp kalkıp tekrar boynuna koşuyorum Alparslan Hoca’nın.

“Uyyy babacuğum!” diyorum.

Gülüyor.

“Odamı temizlettin mi Demir?” diyorum.

Alparslan Hoca içeriye doğru sesleniyor;

“Gençler askeri düzene geri dönüyoruz Başak Hocanız tam performans geri döndü. Masalarınızda çöp, kirli bardak varsa kaldırın. İlk günden delirtmeyin bu ruh hastasını.”

Dönüp kitaplığa bakıyorum. Parmağımı sürtüyorum rafa.

“Bu ne hocam?” diyorum elime gelen tozu gösterip.

“Kokain.” diyor gülerek.

“He he çok komik hocam, Demir temizlet oğlum ajansı adam gibi!” diyorum kahvemi alıp odadan çıkarken.

Demir;

“Tamam hocam.” diyor.

Alparslan Hoca arkamdan;

“Oğuzhan, oğlum bu evde de böyle mi? Çekilmez bu manyak. Eskiden de titizdi toptan sıyrılmış.” diyor.

“Dediğini yaparsanız ısırıyor hocam” diyor Oğuzhan.

“Sizi duyuyorum.” diye bağıryorum odama yürürken.

Alparslan Hoca, arkamdan kahkaha atarak;

“Boşuna ısırıyor demiyor kocan, kulağın da it gibi.” diye sesleniyor.

Odama girip çantamı ve kahvemi masaya bırakıyorum. Klimayı ayarlıyorum hava temizleyiciye. Uzanıp bilgisayarımı açarken Demir odama geliyor.

“Tuğba nerede Demir?” diyorum.

“Gelir hocam birazdan, kontrole gitti hastaneye.” diyor.

“Nereye gidiyor kontrollere?” diyorum otururken.

“Fulya’daki Florence Nightingale’e hocam” diyor.

“İyi yakınmış, yalnız bırakma oğlum kızı kontrole gittiği zamanlarda. Kadınlar hamileyken yaptığın her şeye gönül koyar. Sonra çok sitem eder sana. Bir daha gittiğinde sen de git.” diyorum.

“Siz de gönül koydunuz mu hocam, Oğuz Abi’ye?” diyor gülerek.

“Benim kafa sizin karılarınıznki gibi çalışmıyor yavrum. Keşke çalışsa, çok isterim sıradan bir kafa yapısına sahip olmayı ama ne yaparsın bu model böyle. Benim farklı korkularım vardı biliyorsun o yüzden hep yanımdaydı Oğuzhan.” diyorum.

Kafasını sallıyor Demir. Yüzüne bakıyorum. Neler yaşadık bu çocukla birlikte. Sınıfıma ilk girdiği anı hatırlıyorum. Sonra yıllar içinde asistanlıktan kardeşliğe terfi etti hayatımın içinde... Birlikte çok badire atlattık. Yanımda kimse yokken o vardı. Binlerce kilometre ötede aşk acısı çekerken yanımda o vardı. Oğuzhan ile yaşadığımız ayrılığın ve kaybın acısını benimle birlikte çekti Demir. Los Angeles’ta anasından emdiği sütü burnundan getirdim çocuğun uzun bir süre. Yanımda olmak zorunda değildi. Vefa göstermek zorunda değildi.

“Hocam bir şey söyleyeceğim” diyor fısır fısır.

Daldığım yerden çıkıyorum.

“Ne var ne fısıldıyorsun?” diyorum masanın üzerinden ona doğru eğilip.

“Burak, Gözde ile sevgili bir aydır. Benden duymuş olmayın.” diyor.

Kalakalıyorum. Yerimden fırlayıp odadan çıkıyorum.

Demir arkamdan;

“Ya hocam ama ya!” diyor.

Oğuzhan, Burak ve Emirhan, Alparslan Hoca’nın odasında oturmuş sohbet ediyorlar. Fırtına gibi odaya dalıyorum. Demir arkamdan geliyor.

Burak yüzüme bakıp;

“Eşhedü enla ilahe illallah!” diyor.

“İyi dedin.” diyorum dik dik yüzüne bakıp.

Yanına doğru yaklaşıp oturduğu koltuğun kolçaklarından tutunup üstüne eğiliyorum.

“Abla vallahi ben bir şey yapmadım” diyor.

“Yapamazsın zaten. Gözde benim değerlim, elimde büyüdü. O kızı bir kere ağlarken görürsem senin iflahını sikerim Burak. Evlenmeyeceksen adam gibi konuş, ayrıl iş çıkırından çıkmadan” diyorum.

“Abla daha yeni çıkmaya başladık, dur bir, bismillah. Birbirimizi yeni tanıyoruz.” diyor.

“Senin tanımalarını biliyorum ben puşt! Hayatındaki taze kaşarlara benzemez Gözde, seni gebertirim. Ayrıca da hakkımı helal etmem.” diyorum.

“Abla biliyorum, tamam. Vallahi ölüyorum kıza. Evlenmeyi düşünüyorum. Şu askerliği aradan çıkarayım evleneceğim.” diyor.

“Ne bekliyorsun acaba sen daha?” diyorum eğildiğim yerden doğrulup.

“Abla yüksek lisans yeni bitti ya!” diyor.

“Bana bak, sakın askerden dönmeden evlenme teklif etme. Kafayı yiyorsunuz siz erkekler askerde. Uğraşamam senin travmalarınla” diyorum parmağımı yüzüne sallayıp.

“Ha, evleneyim mi yani Gözde ile? Beğendin mi gelini?” diyor gülerek.

“Damadımı beğenmiyorum it. Demir, Gözde’yi çağır!” diyorum.

“Abla utanır kız, ne yapıyorsun?” diyor.

“Utansın, çağır Demir!” diyorum.

Demir odadan çıkıyor.

“Sizin haberiniz var mıydı? Oğuzhan?” diyorum.

“Yok, şimdi duyuyorum ben de” diyor.

“Emirhan sen biliyorsundur sana sormuyorum. Hocam sizin haberiniz var mıydı?” diyorum.

Alparslan Hoca dalga geçerek ; “Bakışlarından şüpheleniyordum da söylemediler bana da. Siz de birbirinize öyle bakıyordunuz Oğuzhan’la, ne günlerdi” diyor.

“Biz hâlâ öyle bakıyoruz bir kere.” deyip, dilimi çıkarıyorum.

Gülüyor Alparslan Hoca. Gözde ile Demir odaya giriyorlar.

“Hocam beni çağırmışsınız?” diyor Gözde.

“Çağırdım kuzum gel, geç otur.” diyorum.

Gözde, Burak’a bakıyor otururken...

“Evet öğrendim. Bakma öyle kurbanlık koyun gibi. Kızım ben takılmam böyle şeylere biliyorsun ama cılkı çıkma-sın şirketin içinde, tamam mı?” diyorum.

Kafasını sallıyor.

“İyi hadi Allah tamamına erdiresin.” diyorum odadan çıkarken.

“Sen mi söyledin lan?” dediğini duyuyorum Burak’ın arkamdan Demir’e.

Alparslan Hoca; “Bu bir de kaynana olacak daha, yandık Oğuzhan.” diyor.

“Kardeşini tanıyor. Başak haklı Burak, ablanın lafını dinle ablan yetmezse ben dalarım.” diyor Oğuzhan.

“Canım kocacığım.” diye bağıriyorum geriye doğru.

Odama girip oturuyorum. Bilgisayarımdan maillerime bakıyorum. Yenileyince yağmur gibi yağıyor mailler. Üzerinde çalıştığımız reklam kampanyalarının mailleşmelerine bakıyorum sırayla. Demir elinde bilgisayarı ile odama geliyor.

“Hocam maillerinize mi bakıyorsunuz?” diyor.

“Dur bölme beni, hızlı hızlı bakayım sonra başlayalım. Tuğba da gelir o sırada.” diyorum.

Göz ucuyla Oğuzhan'ın odama geldiğini görüyorum. Odaya girip yanıma geliyor. Ekrandan gözümü ayırıp Oğuzhan'a dönüyorum.

“Ben çekime gidiyorum boncuk. Sen stüdyoya gelir misin, ben mi alayım işim bitince seni?” diyor.

“Ben metroyla stüdyoya gelip arabayı alırım. Sen çekim bitince gelirsin çocuklarla eve veya ben gelir seni alırım. İlk günden çocukları uzun süre annemlerle bırakmayayım.” diyorum.

“Tamam, görüşürüz hayatım.” diyor.

Eğilip başımın tepesini öpüyor. Dönüp boynundan öpüyorum. Doğrulup odadan çıkıyor. İki adım atıp sonra geri dönüyor. Kapıdan kafasını uzatıyor.

“Demir, Başak'a yemek yedir bir ara.” diyor.

“Tamam Oğuz Abi.” diyor Demir.

“Tamam babacığım.” diyorum ben de.

Bana parmak sallayıp gidiyor. Gülüyorum arkasından. Bilgisayarıma dönüp maillerime bakmaya devam ediyorum.

Akşam beşe doğru kafamı nihayet işlerden kaldırdığımda üretmenin verdiği mutluluğun bütün bedenimde gezdiğini hissediyorum. Düşünmek, tartışmak ve yetişkin insanlarla iletişim kurmak gerçekten çok iyi geliyor bana. Çocukların yazdıkları reklam senaryolarındaki hatalar bile sinirimi bozmadı. Bütün gün çiçek saçtım ortalığa. Kafamı bilgisayarımdan kaldırıp cam duvarlardan odamın dışına bakıyorum. Mesai bitişinin hazırlığında çalışanlarım ufak ufak işlerini toparlıyorlar. Bu ajansa ilk geldiğim günden bu yana on altı sene oldu. On altı senenin her günü benim için birbirinden güzeldi. Acı tatlı çok şey yaşadık ajansı bugünkü haline getirmek için çabalarken. Gecelerce eve gitmeden çalıştığım kampanyalar, yazarken bilgisayarın başında uyu-yakaldığım sabaha karşı saatler, çalışanlarımızla paylaştığımız ödüller, benim yazdığım senaryolarla aldığım ödüller hepsinin hatırası dolaşıyor sanki etrafa baktığımda.

Masamdan kalkıp telefonumu ve çantamı alıp odamdan çıkıyorum. Alparslan Hoca'nın odasının önünden geçerken zıplayıp el sallıyorum.

“İyi akşamlar hocam.” diye sesleniyorum.

“Görüşürüz kızım.” diyor.

“Ben çıkıyorum gençler görüşürüz yarın.” diyorum ortak alandakilere.

“İyi akşamlar hocam.” diyorlar bir ağızdan.

Koridordan geçip Ayten'in odasına kafamı uzatıyorum.

“Yavru ben çıkıyorum, benlik bir şey var mı?” diyorum.

“Yok Başak Hocam, çıkın siz. Keklerin kaplarını aldınız mı?” diyor.

“Alırım yarın, eve gitmiyorum direkt.” diyorum çantamdan güneş gözlüğümü çıkarıp takarken.

“Tamam hocam görüşürüz” diyor.

Ayten'i bırakıp ajanstan çıkıyorum. Hızlı hızlı merdivenlerden inip apartmanın kapısından çıktığımda etrafıma bakıyorum. Mahallem. Ömrümün en güzel zamanlarının birçoğu bu mahallede geçti. Beşiktaş'ın havası bile benim içimi ısıtıyor. Evlendikten sonra benim evimde Burak ve Emirhan beraber yaşamaya başladılar. En azından yabancı bir kiracı olmadığı için zaman zaman evimi özlediğimde çocukları alıp gidebiliyorum. Metroya yürürken etrafımdaki kalabalık beni sarıp sarmalıyor. Normalde kalabalığı sevmem ama bugün iyi geliyor. Metronun girişindeki büfeden kendime İstanbul Kart alıp metroya giriyorum. Toplu taşıma kullanmayı severim. Hayatımın arabasız dönemi çok az olmuş olmasına rağmen, arabayı kaldırmaya üşenip çoğunlukla toplu taşıma kullanmışımdır. Ki zaten Beşiktaş'ta yaşarken çok da ihtiyacım olmuyordu. Ev, okul ve ajans bir üçgenin köşeleri gibi olduğu için yürüyerek oradan oraya kolaylıkla gidip gelebiliyordum. Toplu taşıma sevmeme

rağmen sanırım klostrofobim olduğu için metroyu sevmiyorum. Tuhaf basık bir havasının olmasının yanı sıra tedirgin oluyorum her metroya bindiğimde. Ben otobüs taraf-tarıyım. Ama artık İstanbul'da bir yerden bir yere otobüs veya araba gibi akan trafiğe katılan araçlarla gitmek resmen insanı delirtiyor. Metronun gelmesini beklerken etrafımdaki insanları seyre diyorum. Acayip keyif alırım insanları seyre-dip gözlem yapmaktan. Herkese bir hikâye uydururum ayaküstü. Karakterlerini analiz etmeye çalışırım baktığım yerden. Bütün insanların hikâyeleri temelde birbirine benzer aslında. İsimler, mekânlar ve zamanlar değişse de temelde belli örgüleri tekrarlar yaşam hepimiz için. Çoğunluğun doğ, büyü, oku, çalış, evlen, çoğal döngüsünde yaşadığını düşünürsek çok da şaşırtıcı değil.

Metroyu beklerken yanımda birinin dikildiğini hissediyorum. Bu kadar yakınımda durması sinirimi bozuyor. İki adım yana gidiyorum. Adam da iki adım yana kayıyor. Dibimden ayrılmıyor. Alışkınım insanların salça olmasına çünkü dikkat çeken bir kadını. Çok fena dalarım ama. İstanbul'da on üç sene yalnız yaşadım ve babasız büyüdüm. Hayatımın büyük bir bölümünde kendimi korumak zorundaydım. Ağzını burnunu eline veririm hiç çekinmem. Gözlüğümü gözümünden çıkarıp elbisemin yakasına takıyorum.

La havle çekip “Beyefendi biraz uzaklaşır mısınız?” diyorum.

“Uzaklaşamam, seni yalnız yakalamak için bekliyorum günlerdir.” diyor Özgür.

Dönüp yüzüne bakıyorum, sırtıyor. O kadar Özgür'e göre bir hareket ki şaşıramıyorum. Metro geliyor. Muhatap olmak istemiyorum. Cevap vermeden metroya biniyorum. Arkamdan biniyor. Tabii ki binecek. Yanıma oturmasını diye gidip iki kişinin ortasına otuyorum. Karşıma geçip bana bakıyor. Gözlüğümü yakamdan alıp tekrar gözüme takıyorum. Göz hapsinde tutuyor beni. Daha önce Özgür'ü dövmüşlüğüm var mı, var. Yine döver miyim, ağzına sığarım.

Şu hayatta posta koyamadığım, kavga etmekten, sesimi yükseltmekten kaçındığım tek insan Oğuzhan. Başka her-
kese atarlı giderli bir insanım. Karşımdaki özellikle sinirimi
bozan biriye içimden canavar çıkar.

Metro İTÜ durağına geldiğinde oturduğum yerden kal-
kıp trenden iniyorum. Özgür de peşime takılıyor. Hızlanı-
yorum hızlanıyor, yavaşlıyorum yavaşlıyor.

“Başak bir dakika konuşabilir miyiz?” diyor.

“Sana ayıracak bir salisem bile yok, siktir git Özgür!” di-
yorum.

“Hâlâ çok güzelsin hatta daha da güzelleşmişsin. Özle-
dim seni.” diyor.

“Kocamı da özledin mi? Yanına gidiyorum buyur bera-
ber gidelim.” diyorum.

“Gelmeyeceğimi mi sanıyorsun?” diyor.

“Buyur gel, cidden bu sefer engel olmam. Hatta ben de
dalarım. Buyur beraber gidelim.” diyorum.

Gülüyor. Yavşak orospu çocuğu. Metrodan çıkıp taksi
çağırmak için yolun kenarına gidiyorum. Anasını sattığı-
mın şehrinde özellikle de Maslak'ta taksi bulmak başlı ba-
şına bir macera filmi.

“Başak lütfen, gel bir yerde oturalım konuşalım. Seninle
konuşmam gereken şeyler var.” diyor.

“Tamam gel benimle, Oğuzhan yanımdayken konuşalım
ne konuşacaksak.” diyorum.

“Benimle konuşursan hissedeceklerinden mi korkuyor-
sun Başak? Kocanı aldatmaktan mı korkuyorsun?” diyor.

“Ne diyorsun be sen? Sen benim üzerimde bir hükmü-
nün kaldığını mı sanıyorsun dangalak? Bas git yemin ede-
rim kırarım kafanı!” diyorum.

“Numaranı değiştirmiştin.” diyor.

“İyi ki değiştirmişim.” diyorum.

El salladığım taksilerden biri duruyor. Yanından geçip taksiye biniyorum. Kaldırımın kenarında kalıyor. Taksiye biner diye korktum. Sinirim bozuluyor. Şakaklarımı ovalıyorum.

“Hanımefendi nereye gidiyoruz?” diyor taksici.

“Affedersiniz dalmışım. Film Sokağı’na gideceğiz” diyorum.

Taksi trafikte hareket ederken yay gibi gerilen sinirlerimi rahatlatmaya çalışıyorum diyafram nefesleri alarak. Güzel geçen bir günün içine sıçtı it. Daha güzel kısmı da yükleniyor üstelik; Oğuzhan’a olanları anlatmak. Rentaş’ın önüne gelince taksi duruyor. Taksimetreye bakıp cüzdanımdan para uzatıyorum taksiciye.

“Üstü kalsın” diyorum taksiden inerken.

Taksici teşekkür ediyor arkamdan. Gözlüğümü takıyorum ki kimse durdurmasın binanın içinde yürürken. Kimseyle hoşbeş edecek havam yok. Yıllardır film sektöründe olduğum için İstanbul’daki çoğu stüdyoda beni tanır. Oğuzhan ile evlendikten sonra buna bir de magazin getirdiği tanınırlık eklendi. Güvenliklere kafa selamı verip binaya giriyorum. Stüdyoya yürürken karşılaştığım kişilere de kafa selamı veriyorum. Hayatta en nefret ettiğim şey su ratsız insanlardır. Kimse kimsenin somurtmuş suratını çekmek zorunda değil. Normalde severim insanlarla konuşmayı ve onları güldürmeyi ama darmadağın oldu sinirlerim. Umurumda olmayan bir insanın varlığı neden bu kadar sinirimi bozuyor, bilmiyorum.

Stüdyonun kapısına geldiğimde pencereden bakıyorum, kayıta kamera. Çok ses yapmamaya çalışarak stüdyoya giriyorum. Bıcır bıcır konuşuyor yine Oğuzhan. Meltem’in yanındaki armuta atıyorum kendimi.

“Ne haber?” diyor fısır fısır.

“İyi kuşum ajanstan geliyorum.” diyorum.

“Aaa sen işe başladın mı?” diyor.

“Evet, bugün başladım” diyorum.

Oğuzhan; “Evet, yengenizin konuşacağı tuttu. Anlat kurban olduğum sesli anlat, gel buraya, burada anlat. Sussanız da çekime mi devam etsek acaba?” diyor.

“Bu başlattı öğretmenim.” diyorum Meltem’i göstererek.

Oğuzhan gülerek;

“Ayrılın bakayım, biriniz şuraya geçin.” diyor.

Meltem de;

“Ayrırmayın bizi öğretmenim” diyor.

Oğuzhan; “Ayrırmayayım da işimi elimden alın. Bu ikisinin muhabbetlerini çeksek bizden çok izlenir. Bazen evde sohbet ederken ikisine uzaktan bakıyorum yok böyle bir muhabbet şekli. Hâl hatır sormadan bir anda felsefi konuşmalara geçiyorlar. Asla yakalayamıyorsun. Lan elinizde çay var çay, ne katıyorlarsa artık içine” diyor.

Kriz geliyor gülmeye başlıyorum. Meltem de kopuyor. Gerçekten öyle. Meltemle ne zaman sohbet etmeye başlasak bir anda konu acayip saçma yerlere gidiyor. Oğuzhan’ın hayatıma kattığı en güzel insan Meltem. Gülerken ikimiz birden armutlardan aşağı yuvarlanıyoruz.

“Eyvah eyvah. Kes kaydı dağıldı bunlar” diyor Oğuzhan.

Emirhan kayıttan çıkıyor. Kurulu robotlar gibi kayıt kesilir kesilmez bir anda herkes konuşmaya başlıyor. Oğuzhan yerinden kalkıp yanıma geliyor. Elini uzatıyor bizi yerden kaldırmak için. Uzattığı elini tutup yerden kalkıyoruz Meltem ile.

Meltem; “Ay rezil olduk” diyor.

“Bir daha sizin yanınızda sohbet etmeyeceğiz.” diyorum.

Oğuzhan; “Hoş geldin boncuk, gelir gelmez ortamı dağıttın tebrikler.” diyor.

“Ya valla bu başlattı sevgilim” diyorum boynuna sarılırken.

Meltem; “Hemen sat beni” diyor.

Oğuzhan sigarasını yakarken;

“Neyse iyi oldu ara verelim biraz” diyor.

“Daha devam edecek misiniz? Bekleyeyim mi ben eve mi gideyim?” diyorum.

“Yavrum sen geç eve, ben biraz daha buradayım. Çocuklar bırakır beni.” diyor.

Cebinden arabanın anahtarını çıkarıp bana veriyor. Anahtarı alıp çantama atıyorum.

“Yemeğe bekleyelim mi seni?” diyorum.

“Sence?” diyor gülerek.

“Tamam, anladım ben. Hadi enerjiyi düşürmeden gidiyorum ben” diyorum yanağından öpüp. Oğuzhan da beni öpüyor.

“Görüşürüz millet.” diyorum ekibe seslenip.

Ekiptekiler de bana sesleniyor.

“Meltem sen de gelsene benimle.” diyorum.

“Ay yok Başak, başka zaman gelirim.” diyor.

“Tamam, görüşürüz.” diyorum.

Stüdyodan çıkıp binanın otoparkına gidiyorum. Arabanın kapılarını açıp binıyorum. Oğuzhan’ın arabasını her kullandığımda olduğu gibi yine koltuğu, direksiyonu bütün aynaları boyuma göre ayarlamaktan fenalık geçiriyorum. Kapsüle sokulmuş gibi oluyorum ne zaman Oğuzhan’dan sonra şoför koltuğuna otursam; minnak prensim, kocacığım, boyuna bosuna kurban olduğum. Arabayı çalıştırırken gülüyorum kendi kendime. Zaten ne zaman Oğuzhan’ı düşünsem aptal bir sırıtma geliyor yüzüme. Uzanıp müziğin sesini açıyorum. Yalnız araba kullanmayı seviyorum. Araba kullanırken düşüncelerimin akışı sanki yolla bütünleşiyor.

Akıp gidiyor ne kadar sinirim stresim varsa. Dikkatimi yola vermeye çalışıyorum çünkü Ayazağa'dan, Kemerburgaz'a dönerken kaybolmadığım bir Allah'ın günü yok. Şehrin en yeni yapılanan bölgeleri olduğu için yollar yeni ve düzenli ama ben sürekli kayboluyorum. Ben eskiden yer ve yön bulma yeteneğimle övünürdüm. Manyak etti beni Ayazağa, Kemerburgaz yolları. Bir gün öyle bir kayboldum ki eve dönerken, en son ağlayarak Oğuzhan'ı aradım. Navigasyon ile kayboluyorum bazen. İstanbul'da navigasyon da bir halta yaramıyor. Anne olduktan sonra bende fosfor kalmadı galiba.

Telefonumu arabanın sistemine bağlayıp annemi arıyorum. Telefon açılıyor.

"Anne ben eve dönüyorum bir şey lazım mı? Tatlı falan bir şey alayım mı?" diyorum.

"Yok kızım her şey var dolapta, masayı kuralım mı? Oğuzhan da geliyor mu?" diyor.

"Oğuzhan çekimde anne, geç gelir. Siz masayı kurun başlayın yemeye, ben inşallah kaybolmadan gelirim yediririm." diyorum gülerek.

"İyi hadi dikkat et." diyor telefonu kapatırken.

Arabanın klimasını kapatıp, pencereleri ve sunroofu açıyorum. Yaz akşamlarını seviyorum. Havada tuhaf ama bana güzel gelen bir koku oluyor yaz aylarında. Trafikte tın tın ilerlerken dışarıda dolaşan insanlara bakıyorum gözlüklerimin ardından. Arabaya bakan gençlerin bakışları beni utandırıyor. Bana kalsa herhangi bir arabayı kullanabilirim. Ama göz önünde bir yaşantınız varsa kullandığınız arabadan yiyip içtiklerinize kadar daha pahalı markaları tercih etmek zorunda kalıyorsunuz. Oysa ben çocuklarımın yokluk bilerek, ellerindekilerin kıymetini bilerek büyümelerini isterim. Şımarık çocuklar olmamaları için mümkün olduğunca her istediklerini yapmamaya çalışıyoruz ama insanın, evladı gözünün içine bakıp bir şey istediğinde "Ha-

yır” demesi çok zor. İki ebeveyn birbirimizin alanına girmeden ebeveynlik yapıyoruz. Benim koyduğum kuralları Oğuzhan, onun koyduğu kuralları da ben çiğnemiyorum ama yine de benden sekip Oğuzhan’a, Oğuzhan’dan sekip bana geliyorlar zaman zaman istekleriyle.

Trafik bir anda açılıyor. Gaza basıp Göktürk yönüne sapıyorum. Araba hızlanınca dışarıdan gelen sıcak hava dalgası sarıyor arabanın içini. Camları ve sunroofu kapatıyorum. Bu yolda o kadar çok hafriyat kamyonu var ki ortalık toz duman sürekli. Ezkaza camlar açık gitmeye kalksam arabayı oto kuaförüne bırakıp iç dış temizletmem gerekecek. Ne inşaatı bitti canına yandığımın şehrinin ne yol çalışması. Daha ne kadar insanı kaldırabilir İstanbul, bilmiyorum. Ben de İstanbullu değilim. Herkes memleketine dönsün diyemem ama herkes memleketine dönsün. Ben de seve seve dönerim Edirne’ye. İstanbul’da çocuk yetiştirmektense küçük bir şehirde büyümelerini tercih ederim. Maalesef gelir sağladığımız sektörün yuvası İstanbul. Emekliliğe artık diye düşünüyorum ama çalışmayı üretmeyi seven bir adam Oğuzhan. Biz mümkün değil bu şehirden ayrılamayız.

Siteye girip evin önüne gelince arabayı park edip iniyorum. Hava kararıyor yavaş yavaş. Evin kapısından girip ön bahçeye gidiyorum evin etrafından geçip. Çocukların bıcır bıcır konuşmaları geliyor kulağıma. Bıdık ayak seslerimi duyup geldiğim yöne bakıyor. Yattığı yerden kalkıp yanıma koşuyor.

“Anne geldi.” diye sesleniyorum çocuklara doğru.

Oyunlarını bırakıp bana doğru koşuyorlar. Kendimi yere bırakıp üçüne birden sarılıyorum. Bastı bacaklar. Hepsi tek tek öpüp kokularını çekiyorum içime. İçim ısınıyor.

“Özlediniz mi anneyi?” diyorum.

Gökhan; “Özledim bir tanem.” diyor.

Dağhan; “Özledim hayatım.” diyor.

Deniz Han; “Seni özledim.” diyor.

Güldürüyor beni verdikleri cevaplar. Çocuklar öğretilenleri değil gördüklerini yapıyorlar gerçekten. Bu cümlelerin hepsi benim Oğuzhan’a, Oğuzhan’ın da bana kurduğu cümleler. Baylıyorum.

Ahsen Annem yanımıza gelip,

“Tamam, hadi anne yorulmuştur minikler.” diyor.

“Yok anne ya. Vallahi bütün yorgunluğum uçtu gitti. Ne yaptınız bugün?” diyorum çocuklardan ayrılmadan.

“Ne yapalım kızım, çocuklarla uğraştık. Evle ilgilendik biraz. Senin ilk günün nasıl geçti?” diyor.

“Yoğundu anne, yeniden işlere odaklanmaya çalışıyorum. Vallahi ben sizin hakkınızı nasıl ödeyeceğim bilmiyorum, teşekkür ederim anne.” diyorum çocukları bırakıp yerden kalkarken.

“Siz işinize gücünüze bakın kızım, biz memnunuz halimizden.” diyor.

Babam bahçeye çıkıyor.

“Hoş geldin kızım.” diyor.

“Hoş bulduk baba, nasılsın?” diyorum yanına gidip sarılırken.

“İyiym uğraşıyoruz sıpalarla.” diyor.

“Geçen gün benimle konuşmadan gittiniz alacağım ifadenizi ikinizin de.” diyorum.

“Ben dedim annene, Başak’la konuşmadan gitmeyelim küser bize diye.” diyor.

“Ata sen demedin mi, rahatsız etmeyelim tatil dönüşü, dinlensinler, diye” diyor kayınvalidem.

Gülüyorum. Birbirleri ile çok tatlı didişiyorlar.

“Neyse yemek yediniz mi?” diyorum.

Babam; “Yedik kızım. Sen de geç içeri bir şeyler ye, yine kuş kadar kaldın sen.” diyor.

Gülümsüyorum. Boğazım düğümleniyor babam ne zaman bana böyle cana yakın davransa. Şükür ki hayat bana bir baba daha verdi. Babasız büyüyen bir kız çocuğu için bir nimet kayınpederim gibi bir babaya sahip olmak.

“Baba bir soyunup döküneyim yerim ben de bir şeyler. Siz bahçedeyseniz ben bir gidip üstümü değiştireyim.” diyorum.

Annem; “Git yavrum rahatına bak sen, işten geldin” diyor.

“Sağol anne. Bu arada annemle anneannem neredeler?” diyorum.

“Annen mutfakta, anneannen de dinleniyor kızım odasında.” diyor babam.

“İyi tamam gelirim birazdan.” diyorum yanlarından ayrılıp eve yürürken.

Mutfak kapısından eve giriyorum. Annem mutfak masasında oturmuş gözünde gözlükleri telefonuna bakıyor.

“Anne ben geldim.” diyorum yanına gidip.

“Hoş geldin kızım, yemek hazırlayayım mı?” diyor telefonundan kafasını kaldırıp.

“Yok anne, üstümü değiştireyim, bir duşa gireyim yerim bir şeyler.” diyorum.

“İyi tamam çabuk ol, özledi çocuklar seni.” diyor.

Mutfaktan çıkıp üst kata yatak odamıza çıkıyorum. Evden sabun kokuları yükseliyor, evi temizlemiş annemler. Eve yardımcı da bulamadım. Bugün görüşmeye gelen kişiler içime sinmedi. Evimize, ortamımıza alacağımız insanın ilk bakışta bile bana güven vermesi lazım. Önsezilerim kuvvetlidir. Birini ilk bakışta sevmezsem o kişi ile yıldızım öldür Allah barışmaz. Çantamı komodinin üzerine bırakıp kendimi yatağa atıyorum. Bütün sinirlerimi gerdi Özgür’le

karşılaşmak. Boyun sinirlerim kasılmış gerginlikten. Bir de bunun Oğuzhan ayağı var daha. Gözlerimi kapatıp rahatlamaya çalışıyorum. Uyku bastırıyor. Uyumanın sırası değil Başak. Yataktan sıçrayıp kıyafetlerimi çıkarıyorum. Banyoya gidip duşa giriyorum.

Duştan çıktığımda saçlarımı kurutup ev elbisemi giyip aşağıya iniyorum. Havanın sıcaklığı duştan çıkınca daha fazla hissediliyor. Anneannem salonda oturmuş televizyon izliyor. Yanına gidip sırnaşıyorum. Sarılıp saçlarımı öpüyor. Yumuşacık göğsüne yatıyorum. Kollarımla sarıyorum. Çocukların yetişmesinde anne ve babanın yanı sıra dede ve ninelerin de etkisi büyük. Bu yüzden kalabalık bir ailemiz olması beni mutlu ediyor. Benim yerime annem ve kayınavlidem yetiştirse çocuklarımızı gıkım çıkmaz. Kesin benden daha iyi yetiştirirler çünkü. Bakınız ben, bakınız Oğuzhan. Ben mesela büyürken anneannemden çok şey öğrendim. Bana yemek yapmayı anneannem öğretti. Annemden iyi pilav yaparım ben, anneannem sayesinde. On sene öncesine kadar ateş gibi bir kadındı anneannem. Şimdi yaşla beraber gelen hastalıklar direncini azalttı.

“Sarı civciv beni mi özledin sen?” diyor.

Konuşursam duymayacağı için kafamı sallıyorum.

“Oh benim kuzum.” diyor saçlarımı öpüyor.

İçim ısınıyor. Mayışıyorum kollarında. Babam öldükten sonra annem babamı kaybetmenin acısıyla uzun bir süre bizimle ilgilenemedi. O dönemlerde bana ve Burak’a hep anneannem baktı. Annemi suçlamıyorum. Büyük bir aşkla bağlı olduğun birini kaybetmenin ne demek olduğunu hayal dahi edemem. Ki hayal ettiğimde içime çöken sıkıntı bile nasıl bir şey olduğunu ucundan kıyısından tatmama sebep oluyor. Ben işten gelmeden uyumazdı anneannem, aç uyumama izin vermezdi.

Anneannemin hakkı çok fazla üzerimde, asla ödeyemem. Kafamı göğsünden kaldırıp yanaklarını öpüyorum.

“Oh be!” diyorum bağırarak.

Gülüyor. Kucağından kalkıp üstümü düzeltiyorum.

“Anneanne bir şey istiyor musun, ben bahçeye çıkıyorum.” diye bağıyorum.

“Çay getir bana!” diye bağıyor o da.

“Ben getirdim anne.” diye bağıyor annem arkamdan.

Yerimden sıçıyorum bağirtısına.

“Ay anne aklımı aldın ya!” diyorum gülerек.

“Ne yapayım kızım duymuyor anneannen.” diyor otururken.

“İyi tamam ben babamlara bakayım bir.” diyorum.

Salondan bahçeye çıkıyorum. Babam masada oturmuş bir şeyler yazıyor. Yanına gidip yazdıklarına bakıyorum. Benim yazma yeteneğim bana babamdan geçmiş; Oğuzhan’ın yazma ve çizme yeteneği de anne ve babasından. Okuyan, yazan dolu dolu bir aileyiz. Aile içinde yaptığımız sohbetler ruhumu doyuruyor. Babam kafasını kaldırıp bana bakıyor. Gülümsüyorum.

“Sen bitirmeden okutmuyorsun gelin hanım ben de sana okutmayacağım.” diyor gülerек defterini kapatır gibi yapıp.

“Merak ediyorum baba yazdıklarını.” diyorum.

“Gazetede okursun. Hadi bakayım dikkatimi dağıtma!” diyor.

“Biraz daha okuyayım ne olur?” diyorum nazlı nazlı.

“Olmaz git çocuklarınla oyna.” diyor gülerек.

“Küstüm.” diyorum gülerек yanından ayrılırken.

Kayınvalidem oturduğu yerden bana bakıp;

“Gökhan da senden öğrendi herhalde Başak, kızınca küstüm ben diyerek gidiyor bir yerlere” diyor.

“Yok anne ben küs kalamam, bu inat. Babasına çekmiş.” diyorum yanına otururken.

Çocuklar oyun alanında oyuncakları ile oynuyorlar.

“Anne ya tanıdığın biri var mı evde bize yardımcı olabilecek? Ben görüştüğüm kişilerden hiç hoşlanmadım. Senin çevren geniş vardır muhakkak işe ihtiyacı olan biri.” diyorum.

“Vardır kızım olmaz mı? Ülkede herkesin işe ihtiyacı var. Ben işinize karışmak istemediğim için teklif etmedim. Ben bulurum kızım size uygun bir yardımcı” diyor.

“Yatılı, konaklamaya ihtiyacı olan biri de olabilir. Oğuzhan ister mi bilmiyorum ama bir soracağım.” diyorum.

“Karı koca bulsak kızım. Kocası da bahçeyle ilgilenir, ihtiyacınız olduğunda da şoförlük yapar.” diyor.

“O yükün altına girebilir miyiz, bilmiyorum. Girmeyelim de yani. Oğuzhan zaten deli dana gibi koşturuyor. Üzerindeki yükü arttırmak istemiyorum. Arabayı değiştirdi biliyorsun.” diyorum.

“Hakikaten araba işi nereden çıktı Başak?” diyor.

“Fethiye’ye giderken manyağın biri önümüze kırdı arabasıyla az kalsın ölüyorduk. Aman annem duymasın, biliyorsun korkuyor zaten arabalardan” diyorum.

“Niye anlatmıyorsunuz kızım? Hiç haberimiz olmadı.” diyor.

“Annem duymasın diye telefonda anlatmadım.” diyorum.

“Oğuzhan da tank almaya karar verdi.” diyor gülerек.

“Sorma.” diyorum ben de gülerек.

“Alnındaki iz kazadan kalma mı?” diyor alnımı işaret ederek.

“Evet, kötü çarpmışım. Oğuzhan öyle söyledi de ben hatırlamıyorum. Şoka girdim o sıra” diyorum.

“Sen de korkuyorsun arabalardan.” diyor kolumu okşayarak.

“Oğuzhan varken korkmuyorum” diyorum.

“Oğuzhan yaparsın hayatım desin ralli yaparsın sen” diyor gülerek.

“Yok daha neler!” diyorum kahkaha atarak.

“Vallahi bak, nasıl oldu da benim eşek sıpası seni kendine böyle bağladı gerçekten anlamıyorum” diyor.

“Nasip anne.” diyorum.

“Öyle, sen yemek yedin mi kızım?” diyor.

“Oğuzhan gelince beraber bir şeyler atıştırırım. Acıkmadım daha.” diyorum.

“Kızım ne zaman geleceği belli olmaz onun, sen ye bir şeyler.” diyor.

“Yemem de ben kalkıp bir kahve yapayım kendime. Size çay mı getireyim kahve mi?” diyorum yerimden kalkıp.

Babam;

“Kızım bana bir Türk kahvesi yapar mısın?” diyor.

“Tamam babacığım, anne sana ne getireyim?” diyorum.

“Vallahi ben de kahveni içirim kuzum.” diyor.

“Tamam, makine ile yapmıyorum cezve ile yapıyorum.” diyorum mutfak kapısına yürürken.

Kahve makineleri Türk Kahvesini hızlı pişirdiği için yakıyor. Sevmiyorum.

“Fark etmez kızım nasıl kolayına geliyorsa.” diyor annem arkamdan.

Bahçe kapısından mutfğa giriyorum. Mutfak parlıyor. Bu kadınlar olmasa ben ne yapardım acaba bu evle ve çocuklarla? Dolaptan Türk Kahvesi fincanlarını alıyorum. Cezveyi ve kahveyi alıp Türk Kahvesi yapmaya koyuluyo-

rum. Bıdık balkon kapısından mutfğa geliyor. Ayakucuma oturup bana bakıyor.

“Sana da mı kahve yapayım annem?” diyorum.

Kafasını yana eğip yüzüme bakıyor. Bayılıyor köpeklerin bu hallerine. Havanın sıcaklığından bezmiş hayvan, dili dışarıda dolaşıyor. Tembel bir köpek olsa da her şeye rağmen evde köpek olması güven duygumu artırıyor. Bıdık yanımdayken bir şekilde daha güvende hissediyorum kendimi. Kahve kaynamaya başlayınca köpüğünü fincanlara pay ediyorum. Kahve kaynadıkça azar azar fincanlara koyup ocağı kapatıyorum. Hızlıca cezveyi yıkayıp kaldırıyorum. Kahveleri alıp bahçeye çıkıyorum. Babamın kahvesini veriyorum.

“Teşekkür ederim kızım.” diyor suyunu ve sodasını bırakırken.

“Afiyet olsun baba.” diyorum.

Annemin yanına gidip oturuyorum.

“Eline sağlık kuşum.” diyor annem.

“Afiyet olsun anne.” diyorum fincanımı alırken.

“Erkencisiniz Oğuzhan Bey!” diyor babam.

Dönüp arkama bakıyorum Oğuzhan gelmiş. Yerimden fırlayıp yanına gidiyorum.

“Hoş geldin hayatım.” diyorum uzanıp yanaklarından öperken.

“Hoş bulduk boncuk.” diyor.

Kayınvalidem oturduğu yerden;

“Hevesli taze, kahveni içseydin.” diye bağıyor.

“Önceliğim kahve değil anne.” diyorum gülerek.

Çocuklar oyunlarını bırakıp yanımıza koşturuyorlar. Çekilip çocuklara alan açıyorum. Oğuzhan eğilip üstüne atlayan miniklerimize sarılıyor. Kıkırdamaları bana nefes

oluyor. Birbirleriyle hasret gidermelerini izlerken içim dolup taşıyor. Derin bir nefes alıyorum iç çekmeyle karışık. Çocuklardan sonra iyice duygu topuna döndüm. Bakarken burnumun ucu sızlıyor.

“Aç mısın hayatım?” diyorum.

“Sen yemek yedin mi?” diyor yüzüme bakıp.

“Seni bekledim.” diyorum.

“Yeseydin ya yavrum benim ne zaman geleceğim belli mi? İyi hadi hazırla atıştırırım seninle.” diyor.

Dönüp mutfığa gidiyorum. Buzdolabını açıp annemlerin hazırladıkları yemeklere bakıyorum. Zeytinyağlı kabak yemeği var kaplardan birinde. Bunu annem bana yapmış muhakkak. Gülümsüyorum. Akdeniz ve Ege mutfığını tercih ediyorum yeme içme olaylarında. Bünyem ancak kaldırıyor. Diğer tencerelere bakıyorum. Oğuzhan için et yemeği ve pilav yapmışlar. Dolaptan çıkarıp ısıtmak için tabağa bölüyorum. Tabağı mikrodalgaya atıp balkon kapısına gidip Oğuzhan’a;

“Hayatım salata yapayım mı?” diye sesleniyorum.

“Sen yiyeceksen yap.” diye geriye sesleniyor.

Yemiyorum. Yemeğin yanında salata yemek âdetim değildir. Salatayı tek başına bir öğün olarak kabul ederim. Salata yersem yemek yemem. Yemeğin yanında da salata yemem. Denyolukta benim gibi ol. Mikrodalganın düğmesine basıp tekrar balkon kapısına gidiyorum.

“Oğuzhan iki dakika.” diye sesleniyorum.

“Geliyorum.” diyor.

Kendime zeytinyağlı kabak koyup tencereleri buzdolabına kaldırıyorum. Masaya ikimiz için servis açarken Oğuzhan mutfığa geliyor. Yanıma gelip belimden tutup kendine çekiyor. Elimdeki çatalı kaşığı masaya bırakıp dönüp boynuna sarılıyorum. Uzanıp dudağımdan öpüyor. İçim ısınıyor. Ken-

dimi öpüşüne bırakıyorum. Mikrodalgadan zil sesi geliyor. Oğuzhan geriye çekilip yüzüme bakıyor. İçime akıyor bakışı.

“Boş ver yemeği beni ye.” diyorum gülerек.

“Seni de yerim. Yemekten sonra tatlı iyi gider.” diyor.

“Olur.” diyorum cıvıdayarak.

Beni bırakıp fırına gidip tabağını alıyor. Ben de tezgâhtaki tabağımı alıp masaya dönüyorum. Oturup çatalımı alıp yemeye başlıyorum. Oğuzhan da oturup yemeye başlıyor. Çatalını etlere batırıp bana uzatıyor.

“Yemeyeceğim hayatım bu yeter bana.” diyorum tabağını gösterip.

“Aç ağzını benim sinirimi zıplatma.” diyor tatlı tatlı gülerек...

“Ya yemek istemiyorum.” diyorum uzattığı lokmayı alırken.

“Onu yemeyeceğim, bunu yemeyeceğim. Canım istemiyor, acıkmadım. Yemin ederim bebelere yemek yedirmeyi tercih ederim. Ne versek yiyorlar.” diyor gülerек.

“Allah’a şükür iştahları sana çekmiş.” diyorum.

Aklıma anlatmam gerekenler geliyor. Bir anda duruluyorum. Yüzüne bakıyorum. Keyfi çok yerinde, keyfini kaçırmak istemiyorum ama gecenin sonuna bırakırsam sinirden sabaha kadar oturur. Ev kalabalıkken söylemek daha hayırlı, aşırı yükselirse babam buradayken yükselmesini tercih ederim. Ben önüne geçemeyebilirim ama babam geçer. Derin bir nefes alıp cümlemi tartıyorum kafamda. Çatalımı bırakıp uzanıp suyumunu alıyorum. Bir yudum su içip bardağımı masaya bırakıyorum.

“Oğuzhan bugün ajanstan çıktığımda Özgür peşime takıldı.” diyorum usulca.

Çatalını ağzına götürürken eli havada kalıyor. Yüzüme bakıyor dik dik. Çatalını tabağına geri bırakıyor. Devam ediyor bakışları.

“İTÜ’ye kadar benimle geldi. Benimle gelmedi de peşimden geldi yani metroda. Konuşmak istedi, çemkirdim.” diyorum.

“Ajansta olduğunu nereden biliyordu?” diyor.

“Takip ediyordu muhtemelen. Yalnız yakalamak için bekliyorum günlerdir dedi.” diyorum.

“Ne istediğini söyledi mi?” diyor.

“Sana söylemem gereken şeyler var dedi. Ben de Oğuzhan’ın yanına gidiyorum sen de gel onun yanında konuş ne konuşacaksın dedim.” diyorum.

“Arabasız gitme bundan sonra ajansa.” diyor sakince. Yüzüne bakıyorum. Acayip sakın. Bu sakinlik hayra alamet değil.

“Oğuzhan neden bu kadar sakınsın?” diyorum usulca.

“Sinirlenecek bir şey yok Başak bunda. Sen cevabını vermişsin zaten” diyor.

Eyvah! Fırtına öncesi sessizlik hissi veriyor bana tepkisi. Çatalını alıp yemeğini yemeye devam ediyor. Görüşmediğimiz altı saatte kocama güncelleme gelmiş olabilir mi acaba?

“Oğuzhan gerçekten sakın misin? Tedirgin oluyorum.” diyorum.

“Bir kere daha sorarsan sakın kalamayacağım.” diyor.

“Tamam sustum.” diyorum.

Çatalımı alıp ben de yemeğimi yemeye devam ediyorum.

“Oğuzhan ben bugün görüştüğüm insanlardan hazzetmedim. Annene söyledim çevresi geniş diye. Kalacak yeri olmayan birini bulursa yatılı olsun mu evdeki yardımcısı?” diyorum.

“Yok yavrum yatılı olmaz, bizimkilerle bile rahat edemiyoruz her kapıdan biri çıkıyor. En azından geceleri yalnız kalalım artık.” diyor.

“Yalnız mı kalacağız geceleri?” diyorum sırtarak.

“Kalmayalım mı boncuk?” diyor bıyıklarını bükerek.

Gülüyorum. Gece demişken saate bakmak aklıma geliyor. Saat dokuza geliyor; çocukların uyku saati.

“Çocukları beraber yatıralım mı?” diyorum.

“Hadi yatıralım.” diyor tabağındaki son lokmasını yedikten sonra.

“Tamam. Sen bebeleri topla ben de şunları makineye yerleştireyim çocuk odasında buluşalım.” diyorum.

“İyi hadi” diyor kalkıp bahçeye çıkıyor.

Ben de kalkıp masayı toplayıp bulaşıkları makineye yerleştiriyorum. Çocukların biberonlarını alıp buzdolabından sütü alıyorum. Biberonlarına paylaştırıp boş kutuyu çöpe atıyorum. Biberonları mikrodalgaya atıp yirmi saniye ısıtıyorum. Bazen mikrodalga dönerken kendimi salak salak dönüşünü izlerken buluyorum. Hipnotize edici bir etkisi var. Önceki hayatımda kediydim demek ki. Sütler ısınınca biberonları alıp kapaklarını takıp çocukların odasına doğru yürüyorum. Bıdık hevesle yanıma koşturuyor. Üst kata çıkmasına izin vermiyoruz. Merdivendeki çocuk kapısını açıp Bıdık'ın geçmesine izin vermeden merdiveni tırmanıyorum. Arkamdan patilerini kapının üzerine koyup bakıyor.

“Bakma öyle yukarı çıkamazsın.” diyorum.

Havlıyor isyan tonunda. Ben de dönüp ona havlıyorum. Merdivenlerin tepesindeki kapıyı da geçip çocuk odasına giriyorum. Oğuzhan çocukları yataklarına yatırıyor. Biberonlarını veriyorum sırayla. Uzanıp sütlerini içmeye başlıyorlar. Gece lambalarını açıp odanın ışığını kapatıyorum. Gece uykularından önce çocuklarla konuşmamak gerekiyor çünkü eğer ki konuşursan anında gaza geliyorlar ve uykuları kaçıyor. Oğuzhan duvara yaslanıp çocuklara bakıyor. Çocukların bezlerini yokluyorum. Oğuzhan'a bakıp bezleri işaret ediyorum. Alt değiştirme masasından bezleri alıp yanıma geliyor. Gece uyanmamaları için altlarının

kuru olması gerekiyor. Bezlerini değiştirip pis bezleri çöpe atıyorum. Çocukların odasındaki banyoya gidip ellerimi yıkayıp Oğuzhan'ın yanına dönüyorum. Ben de yaslandığı yerde duvara yaslanıp başımı omuzuna bırakıyorum. Biberonunu bitiren emziğini alıp dönüp sırtını yatıyor. Çok komikler. Oğuzhan cep telefonunu çıkarıp kamerayı açıyor. Omuzundan doğruluyorum. Çocukların beşiklerine gidip fotoğraflarını çekiyor sırayla. Dünya'nın en güzel şeyi onları uyurken izlemek; zaten masumiyetin sözlükteki karşılığı çocuklar, uyurken meleklerle dönüşüyorlar. Oğuzhan yanıma dönüp fotoğrafları gösteriyor. Kuzularım benim.

“Bana da yollasana.” diyorum fısır fısır.

“Hadi çıkalım uyandıracağız şimdi.” diyor.

Odadan çıkmadan önce bebefonu açıyorum. Birlikte odalarından çıkıp kapıyı kapatıyoruz. Beraber aşağı iniyoruz. Merdivenlerden inince annem, anneannem, kayınvalidem ve kayınpederimi evden çıkmaya hazırlanırken buluyoruz.

“Hayırdır nereye böyle cümbür cemaat?” diyorum.

Ahsen Annem; “Kırk yılın başında kocanın eve erken geleceği tuttu, oturun biraz baş başa” diyor.

Oğuzhan; “Yani itiraz etmeyiz de biz yeni geldik zaten tatilden otursaydık anne.” diyor.

Annem; “Günler torbaya girmede ya evladım otururuz yine. Hem zaten biz tatlı yemeye gidiyoruz. Oradan da Burak'la Emirhan'a uğrayacağız. Orada kalırsınız, beklemeyin bizi. Sabah geliriz siz çıkmadan vakitlice” diyor.

“Acele etmeyin sabah. Ben on ikiye doğru MR sonuçlarını göstereceğim doktoruma ondan sonra geçeceğim ajansa. Siz de ona göre gelirsiniz” diyorum dediğim anda pişman olarak.

Üçü birden bana bakıyorlar. Oğuzhan etrafa bakıyor.

“Ne MR’ı kızım bu durup dururken?” diyor babam sessizliği bozarak.

“Migren için baba, telaşlanacak bir şey değil. Bir bakalım dedi doktor.” diyorum.

Annem; “Başka bir şey yok değil mi Başak, korkutma beni.” diyor.

Kayınvalidem;

“Oğuzhan?” diyor.

Oğuzhan da; “Yok anne bir şey. Doktor kontrol için istedi” diyor.

Babam kapıdan çıkarken;

“İyi tamam haber verin bize de” diyor.

Annem de; “Oğuzhan bu bize haber vermez sen unutma oğlum” diyor.

Oğuzhan; “Tamam anne meraklanmayın haber veririm ben size” diyor.

Evden çıkıp kapıyı kapatıyorlar. Oğuzhan bana bakıyor gülerek.

“Gülme be!” diyorum ben de gülümsemesine dayanamayıp gülerek.

“Pinokyo, kendi kendini patlattın yine. Kazayı ne zaman yumurtlayacaksın onu merak ediyorum.” diyor dönüp salona giderken.

Arkasından gidip sırtına atlıyorum. Bacaklarımdan yakalıyor. Bahçe kapısına doğru yürüyor sırtında benimle.

“Bebefonu al masadan.” diyorum.

Geriye dönüp salon masasına yürüyor.

“Al bakayım.” diyor eğilerek.

Uzanıp bebefonu alıyorum. Tekrar doğrulup bahçeye yürüyor. Koltuğun yanına gelince beni sırtından koltuğa

atıp yanıma oturuyor. Yanına yaklaşıp göğsüne sokuluyorum. Kolunun altına alıyor beni. Başımı göğsüne yaslayıp kokusuna bırakıyorum kendimi. Bütün sıkıntılar düşünceler kayboluyor göğsüne başımı yasladığımda.

“Ne yaptın benden sonra ajansta?” diyor.

“Yardımcı adayları ile görüştüm. Kampanya metinlerine baktım. Çocuklarla hasret giderdik. Kemal Amcam geldi bir ara yeni bir film çekeceklermiş senaryosunu bıraktı bir bakalım diye.” diyorum.

“Günün güzel geçmiş ışıldıyorsun.” diyor saçlarımı okşarken.

“Evet, iyi geldi yıllar sonra tüm gün mesai yapmak.” diyorum göğsünden doğrulurken.

“Gel bakayım kucağıma.” diyorum koltuğun ucuna kayıp.

Dönüp kucağıma bırakıyor başını. Eğilip dudağından öpüyorum. Doğrulup sakallarını okşuyorum. Gözlerini kapatıyor. Başımı geriye atıp koltuğun sırtına yaslıyorum.

“Uyurum ki böyle ben.” diyorum.

“Uykucu, yarın gidince doktora söyleyelim demirine de baksın bir. Sürekli uyukluyorsun. Betin benzin de attı iyice.” diyor.

“Bence ben kalkayım bir çay yapayım sana, kendime de bir kahve yapayım, açılalım. Uyur kalırsız ikimiz birden yoksa.” diyorum.

“Çay yapma, soğuk bir şeyler getir ben de bir film seçeyim oturup izleyelim.” diyor.

“Odaklanamıyorum ki ben artık filmlere. Hafızam doldu galiba benim.” diyorum gülerek.

“Oturup bütün festival filmlerini peş peşe izleyen Başak mı söylüyor bunu?” diyor.

“Ay şu an sıkıldım, bak sıkıldım. Ay ölüyorum.” diyorum koltukta kayarken gülerek.

“İyi hadi Marvel, DC takılırız.” diyor kucağımdan kalkıp. Melül melül yüzüne bakıyorum.

“Hayır, yetmiş milyonuncu kez Iron Man izlemeyeceğiz Başak.” diyor.

“Avengers.” diyorum.

“Hangisi?” diyor.

“End Game beni komaya sokuyor biliyorsun, Iron Man ölemez ayrıca. Bir veya iki.” diyorum.

“Sen biraz daha hayran hayran baksaydın ben öldürecektim zaten Iron Man’i.” diyor.

“Bir kere sana benziyor diye seviyorum ben Iron Man’i. Zeki, yakışıklı ve sempatik.” diyorum.

“Gerçekten bana benzediği için seviyormuşsun.” diyor alay ederek.

Oflaya puflaya yerimden kalkıyorum.

“Benim için dünyanın en yakışıklı erkeği sensin. İstediğin kadar itiraz et. Gerçi senden daha yakışıklısı var.” diyorum mutfağa yürürken.

“Aaa, kimmiş benden yakışıklı? Gel bakayım buraya.” diyor arkamdan gelirken.

“Ben doğurdum, oğullarım.” diyorum mutfağa girerken.

“Tarla verimli. Boşuna mı aldık biz seni?” diyor salon kapısından eve girerken.

“Ben seni almayaydım seni kim alırdı acaba ömür törpüsü.” diye sesleniyorum mutfak kapısının pervazından sarkarak.

“Almayaydın, ömrümü yedin sev beni de sev beni. Ben mi dedim gel al beni!” diyor geriye dönüp o da kapıdan sarkarak.

“Tanıştıktan kaç gün sonra evlenme teklifi ettiğini konuşmak ister misin biraz da?” diyorum gülerек.

“Sen dua et tanıştığımız gün evlenme teklif etmedim.” diyor salona dönerken.

“Asla öğrenemiyorum asla, kocamla laf yarıştıramayacağımı asla öğrenemiyorum.” diyorum buzdolabına giderken.

Mümkün değil Oğuzhan ile laf dalaşına girmem. Benim de çenem açıldığı zaman taramalı tüfek gibi sıralıyorum ne var ne yoksa ama Oğuzhan bir başka. “Allah kitap aşkına sus!” diyerek ne derse kabul edebilecek seviyeye getiriyor beni istediği zaman. Dolaptan kolayı alıp raftan aldığım bardaklara koyuyorum. Şişeyi çöpe atıp bardakları tepsiye yerleştirip salona dönüyorum. Parke zeminde Bıdık’ın patilerinin sesi takip ediyor beni. Antredeki yatağından kalkıp peşimden salona geliyor. Onun yiyeceği bir şey var mı bakacak tabii oburcuk. Tepsiyi sehpaye bırakıp oturuyorum. Bıdık gidip Oğuzhan’ın ayağının ucuna oturup çaktırmadan tepsiyi kokluyor. Oğuzhan kumandayla Netflix’de gezinirken boştaki eliyle Bıdık’ın kafasını seviyor. İkisine bakarken içimde bir kıpırtı hissediyorum. Beynim karıncalanıyor. Tanıyorum bu hissi. Zihnim kendi içinde geriye çekilip üçüncü göze dönüşüyor.

“Oğuzhan ben bilgisayarımı alıp geliyor, sanırım yazmak istiyorum şu an.” diyorum tekdüze bir sesle.

“Geldi periler.” diyor gülerек yüzümdeki boş ifadeye bakıp.

Dönüp çalışma odamıza gidiyorum. Bilgisayarımı prizden çekip salona dönüyorum. Salondaki masanın üzerine bırakıp fişi takıp oturuyorum. Oğuzhan sehpa da bıraktığım bardağı getirip yanıma bırakıyor.

“Teşekkür ederim hayatım.” diyorum gülümseyip.

“Kolay gelsin boncuk.” diyor koltuğa dönerken.

Hareketlerini izliyorum yazmak için bilgisayarı açarken. Onu izleyerek yazmak bana iyi geliyor. Sesi, duruşu

ve varlığı beni ilahi bir kanala bağlıyor. Boş bir sayfa açıp gözlerimi kapatıyorum. Parmaklarımı klavyeye yerleştirip akışa bırakıyorum kendimi. Yazmaya başlayınca gözlerimi açıp Oğuzhan'ı izlemeye devam ediyorum. Gerçekten ona mı bakıyorum bu anlarda, yoksa başka bir âleme mi gidiyor zihnim, bilmiyorum. Tamamen kopuyorum gerçeklikten. Altı yaşımdan beri aşına olduğum, harflerin dans ettiği havuza bırakıyorum kendimi.

Oğuzhan'ın arkamda durduğunu hissedince kopuyorum yazdığım yazıdan. Dağıldığımı fark edince ekranda bir yerleri işaret ediyor bana. Klavyede on parmak hatasız yazarım ama yine de arada yanlış yazabiliyorum. Gösterdiği yerlere bakıp yazım yanlışlarını düzeltiyorum.

“Nasıl sence?” diyorum.

“Kocan olarak mı konuşayım, yazar olarak mı?” diyor.

“Eyvah!” diyorum gülerek yüzüne bakıp.

“Sen biraz paslanmış mısın acaba? Baştan sona klişe, bu ne kız?” diyor.

“Deme!” diyorum.

“Bir okusana, bunu ben yazdım varsay sesli oku.” diyor.

“Bunu dedin ya hayatta okumam. Siliyorum” diyorum dosyayı kapatıp sağ tıklayıp.

“Saçmalama. Ben sana hep ne söylüyorum, silme yazdığın hiçbir şeyi. Üzerine yeni bir şey koyup geliştirirsin Başak!” diyor.

Dosyayı tekrar açıp yazdıklarına bakıyorum.

“Benim ödül aldığım filmlerim var değil mi?” diyorum yazdıklarına gülerek.

“Bir de üniversitede hocaydın yanlış bilmiyorsam.” diyor gülerek.

“Allah bir ara belamı vermiş bence.” diyorum.

“Kalk hadi yatalım.” diyor omuzlarımı sıkarken.

“Devam etsene çok iyi geldi.” diyorum elinin baskısı altında gevşerken.

Omuzlarıma masaj yaparken memnuniyetle mırıldıyorum. Ellerin üzerinde olması bana her zaman huzur veriyor. Sanki avuçlarının içinden bir sıcaklık akıyor içime. Ben de ona masaj yapmayı seviyorum. Vücudunun ellerimin altında gevşediğini hissetmek bana da huzur veriyor. Bedenin her yanını tekrar tekrar ezberlemek, dövmelelerinde ellerimi gezdirmek beni mutlu ediyor.

“Hadi gel ben de sana masaj yapayım.” diyorum boynumdaki elini tutup kalkarken.

“Mutlu son var mı?” diyor gözümün içine bakıp.

“Sen istersin de olmaz mı?” diyorum uzanıp dudağından öperken.

Belime sarılıp kendine çekiyor. Dudaklarının yumuşaklığı, sakallarından gelen belli belirsiz parfüm kokusu ve beni sıkıca saran kolları öyle tanıdık, öyle aşk dolu ki huzurla sarmalanıyor ruhum. Dudaklarımdan boynuma kayıyor öpüşü. Kendimi iyice bırakıyorum kollarına. Aceleyle getirmek istemiyorum sevişmemizi.

“Oğuzhan yatağıımıza gidelim.” diyorum, sesim boğuluyor.

“Hadi!” diyor başını boynumdan kaldırıp.

Elinden tutup merdivenlere yöneliyorum. İçimde çocuksu bir sevinç peyda oluyor.

“Yakalasana beni.” diyorum elini bırakıp koşarken.

Arkamdan fırlıyor. Çocuk kapılarını açık bırakıp koşar adım merdivenleri çıkıyorum. Kapıları geçerken yeniden kapatacak olması bana zaman kazandırıyor. Odamızın önüne gelince koridorda bekliyorum. Çok sürmeden koridorun ucunda görünüyor.

“Çocukları uyandırmadan teslim mi olsan acaba?” diyor.

Haklı, çocukları uyandırırız işimiz yaş. Oyun havamdan çıkıyorum. Arkamdaki kapıyı açıp odamıza giriyorum. Oğuzhan'ın da girmesi için kapıyı açık bırakıp kendimi yatağıma atıyorum. Odaya girip kapıyı kapatıyor. Yanıma uzanıp beni kollarının arasına çekiyor. Gözlerinin içine bakıp tişörtünün kolundan dövmesini okşuyorum. Bir çift kahve kokulu göz; ilk gördüğüm andan beri ne zaman gözlerine baksam aklıma bu geldi. Kirpiğinin ucundan, varoluşuna, her şeyiyle sevdiğim bu adamı sonsuza kadar sevmekten vazgeçmeyeceğim. Yüzümü yüzüne yaklaştırıyorum.

“Seni çok seviyorum.” diye mırıldanıyorum dudaklarının üzerinde. Kollarının arasında dönüp kalçamı penisine yaslayıp sürtünüyorum. Beni çekip sıkıca sarılıyor kalçama. Saçlarımı toparlayıp boynumu dudaklarına bırakıyorum. Boynumu öperken elbisemin altından bacaklarımı okşuyor. Elleri memelerime kayıp onları sıkıdığına kıvranıyorum. Sevişmenin tadını çıkarmak isteyen yanıma karşılık bir de bir an evvel onu tüketmek isteyen yanımda var. Fazla dayanmıyorum öpüşüne ve dokunuşlarına. Kollarının arasından çıkıp üzerimde ne var ne yoksa çıkarıyorum. Ben soyunurken gülerek beni izliyor.

“Soyunsana Oğuzhan!” diye çemkiriyorum.

Gülüyor. Omuz silkiyor.

“Ben mi soyayım?” diyorum gözünün içine bakıp. Kafa sallıyor.

“Zevkle” diyorum kedi gibi yanına sokulurken.

Çocukların odasından gelen ağlama sesi uykumu bölüyor. Gökhan'ın; "Anne" diyen sesi geliyor bebefondan. Dönüp Oğuzhan'a bakıyorum yatakta yok. Gökhan diğerlerini de uyandırmadan fırlayıp çocukların odasına gidiyorum. Gökhan yatağında oturmuş ağlarken bir yandan da kulağını ovuşturuyor. Hemen kucaklayıp emziğini verip göğsüme bastırıyorum. Başını yaslıyor göğüs kafesime. Gözlerini kapatıyor. Sağa sola hafifçe sallayıp pıspışlıyorum. Eğilip saçlarına gömüyorum burnumu. Cennet kokulu oğlum, içim huzurla doluyor kokusunu içime çektikçe. Uykuya daldığından emin olduğum zaman yavaşça yatağına bırakıp üstünü örtüyorum. Dağhan ve Deniz Han'ı da kontrol edip üstlerini örttükten sonra odalarından çıkıp yatak odamıza dönüyorum. Başucumda duran telefonumu alıp Oğuzhan'ı arıyorum. Telefonu açmıyor. Odadan çıkıp salona iniyorum. Orada da yok.

Su içmek için mutfığa giderken Oğuzhan'ın karanlıkta bahçede hareket eden silüetini görüyorum. Masanın başında bir şeyle uğraşıyor. Kapının kenarına kadar gidip ne yaptığına bakıyorum seslenmeden. Resim yapıyor. Canı sıkılan Oğuzhan kokusu alıyorum buram buram. Rahatsız etmeden ikimize içecek bir şeyler hazırlamak için mutfığa gidiyorum. Isıtıcıyı çalıştırıyorum çay demlemek için. Mutfak kapısına gidip masada oturan halini izlemeye devam ediyorum. Önündeki resme odaklanmış çizim yapmaya devam ediyor. Oğuzhan yazarken veya çizerken ellerini izlemeye bayılıyorum. Kâğıdın üzerinde hareket eden elleri beni çok fena kilitliyor. Kedi gibi izlemeye başlıyorum o yazıp çizerken. Isıtıcı suyun kaynadığını söylüyor. Aklım çıkıyor yine. Allah cezayı vermesin ısıtıcı gibi. Akıllı ısıtıcıymış da çay hazır olunca konuşuyormuş da. Lan bu nasıl akıl? "Suyunuz hazır." Allah Allah ya ne olacaktı acaba? Sanki düğmesi atınca anlamıyoruz. Bunu aldığımızdan beri ahtım var, bir gün sinirlenip duvara fırlatacağım. Rezan'ın aklına uy-

dum da aldım bu ısıtıcıyı, almaz olaydım. Isıtıcıya gidip çay demliyorum. Ben çay sevmesem de Oğuzhan'a eşlik etmek bana keyif verdiği için onunla içiyorum. Bardakları tepsiye yerleştirip çocukların bebefonunu almak için odamıza çıkıyorum. Üzerime bir sabahlık geçirip bebefonu alıp tekrar aşağı iniyorum. Balkonun camına tıkladıp kapıyı açıyorum. Oğuzhan dönüp bana bakıyor.

"Müsait misin, gelebilir miyim sevgilim?" diyorum usulca.

"Gel" diyor önündeki kâğıdı ters çevirip.

Tamam, mesafeliyiz bu gece. Ne yaptığını sormak yok. Yanına gidip omuzlarına bırakıyorum ellerimi. Hafifçe sıkıyorum. Omuzları taş gibi olmuş gerginlikten. Omuzunu, boynunu, kollarını sıkıyorum yavaş yavaş. Kulağına doğru eğilip "Çay yaptım bize getireyim mi?" diyorum. Gülümsüyor. Kafasını sallıyor.

"Bir şey yer misin? Tost falan yapayım mı çayın yanına?" diyorum boynuna sarılıp.

"Olur." diyor mırıl mırıl.

Boynundan ayrılıp mutfağa gidiyorum. Bakıyorum ben içeri girerken önündeki resim malzemelerini topluyor. Buzdolabından tost malzemelerini alıp tost yapmaya giriyorum. İçimde öyle bir barometre var ki Oğuzhan'ın havasına göre değişip duruyor sürekli. Ne oldu ya gece gece benim aşkıma? Böyle sıkıntılı olduğu zamanlarda keyfi yerine gelsin diye etrafında tavşan gibi zıplamak, şirinlikler yapmak geliyor içimden. Mutsuz olmasına dayanamıyorum. Tost makinesini kapatıp tostlarımızı tabağa koyup çay doldurup bahçeye çıkıyorum. Oğuzhan sigara içiyor. Tepsiden tabağını ve çayını önüne bırakıyorum. Yanındaki sandalyeye geçiyorum. Sigarasını söndürüyor.

"Teşekkür ederim boncuk." diyor ben otururken.

"Afiyet olsun hayatım." diyorum otururken.

Çayından bir yudum alıp tostunu yiyor. Ben de tostumu alıp ısıtırıyorum. Sessizce eşlik ediyorum gecesine.

“Hadi sor, sor. Korkma!” diyor gülerek.

Gülüyorum ben de. İnsanlar genelde bir sıkıntı olduğunda cevap vermenizi değil dinlemenizi isterler. Gerçek destek sadece dinlemeye odaklandığınızda ortaya çıkar. Konuşmak yalnızca anlatılanlara ket vurmaya sebep olur.

“Yanına gelmeden önce biraz izledim seni içeriden. Çok sıkılmış görünüyordun.” diyorum.

“Pis röntgenci!” diyor gülerek. Sonra gülüşü soluyor.

Endişem tırmanıyor. Sorunlara değil çözümlere odaklanan biri Oğuzhan. Bir şeye kafayı takıp uzun süre üzerinde duruyorsa gerçekten ortada bir sıkıntı vardır. Boyumuzu aşan sularda yüzmüyoruzdur inşallah.

“Oğuzhan?” diyorum gözlerine bakıp.

Telefonunu alıp kilidini açıyor.

“Beni mi aradın sen, fark etmedim.” diyor.

“Uyanıp seni göremeyince merak ettim.” diyorum.

Telefonundan maillerine girip bir mail açıyor. Telefonunu bana uzatıyor. Telefonu alıp açtığı maile bakıyorum. Mali müşavirden gelmiş. İhbarnameye bakınca betim benim atıyor.

“Oğuzhan bu ne?” diyorum.

“Vergi cezası.” diyor dümdüz.

“Vergi cezası olduğunu biliyorum da bu ne?” diyorum şok içinde.

“Susmamanın, bildiğini anlatmanın bedeli.” diyor sigarasını yakarken.

“İtiraz ettiniz mi buna, avukatlar dava açtı mı?” diyorum.

Yan yan yüzüme bakıyor. Salak mısın kurban olduğum bakışı var yüzünde.

“Ya ne yapayım, panikledim hayatım. Bu nasıl bir rakam ya? Türk Lirasından silinen altı sıfırı bize yazmışlar.” diyorum.

Daralınca yerimde duramıyorum. Telefonu bırakıp kalıp bardaklarımızı tepsiye koyup mutfığa gidiyorum çaylarımızı tazelemeye. Anam beynim durdu benim yine. Robot gibi bardaklara çay koyup yeniden bahçeye dönüyorum.

“En kötü ihtimal ne?” diyorum bardağını verirken. Tekrar geçip yanına oturuyorum.

“Pozitif boncuğum benim ne kadar güzel iyi yanlarından bakıyor hayata.” diyor dalga geçerek.

“Beni biliyorsun.” diyorum gülerek.

Negatifleri görüp çözüme götürerek rahatlarım ben. Verilere bakmadan pozitif düşünemiyorum. Kafam öyle çalışmıyor. Felaket tellallığım yoktur ama her zaman en kötüsünü düşünmek bana tedbirli olmayı beraberinde getiriyor. Her zaman en kötüsünü düşünür adımlarımı ona göre atarım.

“Davayı kaybedersek bu evi satmamız gerekebilir.” diyor.

“He iyi o zaman ya.” diyorum boş bulunup.

“Kız kafayı mı yedin, evi satmamız gerekir diyorum.” diyor.

Ayağa kalkıp arkasına geçip boynuna sarılıyorum.

“Eee ne yapalım hayatım, anamızın karnından villaya doğmadık ya. Çıkarız bir apartman dairesine hem şehre de yakın oluruz. Olmadı bizim sıpaları dehleyip benim eve geçeriz Beşiktaş’a. Ölüm yok ki ucunda. Nedir yani, en olmadı kaynanamın tepesine çökerim.” diyorum gülerek.

“Annem seni seviyor da o kadar değil boncuk. Üç günde boğar seni yemin ederim.” diyor gülerek.

“Boğar vallahi!” diyorum. Boynuna gömülüp boyundan öpüyorum.

“Çocuklar bu bahçede koşup oynayarak büyüsünler istiyorum.” diyor.

“Henüz ortada kaybedilen bir dava yok. Sen bizim yanımızda olduğunda bize her yer cennet bahçesi gibi.” diyorum.

Boynundaki kollarımı çözüp elimden tutup beni kucağına çekiyor. Kucağına yerleşip tekrar boynuna sarılıyorum.

“Her ne olursa olsun yanındayım sevgilim. Seni çok seviyorum. Hem, bu ne ilk ne de son olacak. Her şeye rağmen inandığın doğruların arkasında bir adam olduğun için seninle gurur duyuyorum. Bu hayatta çocuklarımıza bırakacağımız paradan daha önemli bir şey varsa, o da adın. Biliyorum ki şerefli bir babanın evlatları oldukları için her zaman başı dik yürüyecek evlatlarımız. Ve bundan daha önemli hiçbir şey yok. İyi ki varsın. Allah seni başımızdan eksik etmesin gerisi önemli değil.”

“Sen de iyi ki varsın kehribar boncuğum.” diyor saçlarının tepesini öperken.

“Bir dakika, geliyorum şimdi.” diyorum kucağından kalkıp.

Çalışma odamıza giderken kafamda bin tane şey kuruyorum. Daha önce Oğuzhan’ın adına yüzlerce dava açıldı, ceza kesildi ama böyle bir rakamı daha önce hiç görmedik. Çok iyi bir hukuk ekibi var. Ve suç teşkil eden söylemi veya eylemi de yok ortada ama suç bulmak isterse sistem yoktan var eder. Düzen böyle. Gördük, görüyoruz. Bilgisayarımın başına geçip maillerimden mali evraklarımı bulup yazdırıyorum. Kendimi bildim bileli çalışıyorum. Filmlerden ve reklamlardan kazandığım parayı hep yatırım için kullandım. Evlenmeden önce yurtdışında her yaz eğitim veriyordum. Bana bir şey olursa annemi ve Burak’ı yokluktan korumak için elimden gelen her şeyi yaptım. Çocuklarımız doğana kadar bir gün dahi boş oturduğumu hatırlamıyorum. Şimdiki gençlerin kendilerini paralasalar da kazanamayacakları kadar iyi para kazanıyordum zamanında. Hiç

savurgan biri olmadım. Saçma sapan şeylere para harcamadım. Önceliğim hep ailemi dik tutmaktı. Ve Oğuzhan da benim ailem. Gördüğüm ilk andan beri.

Yazıcıdan çıkan kâğıtları alıp verandaya Oğuzhan'ın yanına dönüp oturuyorum.

“Oğuzhan benim bütün malvarlığımın dökümü burada. Biliyorsun benim olan senindir.” diyorum.

Gülümseyerek yüzüme bakıyor.

“Yavrum biz daha ölmedik.” diyor.

“Deme öyle şeyler be, öldün mü diyorum. Senden bağımsız servetimi bilmiyorsun.” diyorum.

“Ne serveti?” diyor.

Kâğıtları uzatıyorum. Elimden alıp kâğıtlara bakıyor. Yüz ifadesinin değiştiğini görüyorum yandan.

“Başak bu ne?” diyor şaşkınlıkla yüzüme bakıp.

“Bana hiç sormadın ki ne kazanıyorum, nerelere yatırdım?” diyorum gülümseyerek.

“Sen de bana sormuyorsun ki! Ben seni benim paramı harcamaya kaç senede alıştırdım lan! Ben kendimi zengin sanıyordum resmen içgüveysi gitmişim. Evde oturacağım artık sen bana bak. Al şunu benim asabımı bozma kirli çıkı.” diyor gülerek dosyayı bana uzatıp.

Para takıntımı aşana kadar hakikaten anasını ağlattım Oğuzhan'ın. Hâlâ mümkün mertebe para istemem Oğuzhan'dan. Eskiden iki saat tartışıyordum hesabı Oğuzhan ödediğinde. Artık bir bakıyor ağzımı açamıyorum.

“Oğuzhan bu vergi cezası senin şahsi servetini ve evlendikten sonra edindiğimiz ortak malları kapsar. Benim parama dokunamazlar. Evlenmeden önce kazanıldı orada yazan her şey. Batarsak birlikte çıkarız canını sıkma. Yanındayım derken sadece maneviyattan bahsetmiyordum.” diyorum.

Yüzüme bakıyor gülümseyerek.

“İş oralara varmayacak merak etme. Ayrıca teşekkür ederim. Beni çok mutlu ettin. Ama kâğıtlarda yazarlar yüzünden değil. Senin gibi güçlü bir kadın hayatımda olduğu için. Ne olursa olsun kendini ve çocuklarımızı koruyacağını bilmek içimi rahatlatıyor.” diyor.

“Seni ilk gördüğüm an hayatımda duvarlarımın yıkıldığını hissettiğim tek andı. Yıllarca güçlü durmak için ördüğüm duvarların hepsi moloz yığınlarına dönüştü bana dokunduğunda. Hiç kimse, hiçbir şey bunu yapamadı bana hayatım boyunca. Zayıf noktam sensin ve senden başka kimse beni yıkamaz bu dünyada. Sen yanımda olduğunda kurduğumuz kaleleri de kimsenin aşmasına izin vermem. Seni çok seviyorum.” diyorum.

Uzanıp kolunun altına alıyor beni. Başımı göğsüne yaslayıp sarılıyorum.

“Bir daha bir şey aldığım zaman bana ne gerek var dersin çok fena pisleşirim.” diyor gülerek.

Kahkaha atıyorum.

“Seni de işinden gücünden ettim” diyorum trafikte beklerken Rezan’a.

“Ay saçmalama Başak. Senden önemli bir işim yok” diyor.

Gülümsüyorum. Trafikte beklemekten içime fenalık geliyor. Alt tarafı Göktürk’ten Maslak’a çıkacağız. Ne kadar zor olabilir? Hayır, ne kadar zor olabilir? İçimden var gücümle kornaya basmak geliyor. Zor tutuyorum kendimi. Zaten hastanede neler duyacağımı bilememek beni fazlasıyla geriyor.

“Of, bu neyin trafiği bu saatte ya!” diyorum.

“Alışmadın mı artık? Sürekli bu trafikteyiz. Zaten ne akla hizmet Göktürk’e taşındık cümbür cemaat onu da bilmiyorum” diyor.

“Bok vardı çünkü” diyorum gülerek.

“Sizin Maslaktaki ev durmuyor mu? Neden taşındı ki Oğuzhan oradan?” diyor.

İçim çekiliyor sorusunu duyunca. Oğuzhan’ın anne ve babası dışında neler yaşadığımızı bilen tek kişi Meltem. O da terapistim olduğu için biliyor. Belki Oğuzhan, Kağan’a anlatmıştır bir ihtimal. Kimseye açıklama yapacak durumda değildim o dönem. Sonra da yıllar geçti. Bunu Rezan ile hiç konuşmamış olmam bir anda rahatsız ediyor beni.

“Rezan, sana bir şey anlatacağım” diyorum.

“Ne oldu? Betin benzin attı bir anda” diyor.

“Bunca zaman söylemediğim için kızacaksın bana biliyorum ama neden anlatamadığımı da anlayacaksın” diyorum.

“Başak korkutma beni ne oldu?” diyor, uzanıp direksiyondaki elimi tutuyor.

Kafamı çevirip gözünün içine bakıyorum.

“Düşük yaptığım günü hatırlıyor musun?” diyorum.

“Başak, Oğuzhan yüzünden dersin gider onu lime lime ederim. Sen nasıl böyle bir şeyi kabul edersin? Sana uzanan elini söker monte ederim ona. Allah kitap yarattı demem!” diyor.

“Oğuzhan’ın bana el kaldırdığını mı sanıyorsun?” diyorum gülerek.

“Bilmiyorum, ben korkuyorum Oğuzhan’ın sinirinden.” diyor.

“O yüzden habire adamın damarına basıp duruyorsun.” diyorum gülerek.

“Baldızlık müessesesi bunu gerektirir.” diyor gülerek.

Oğuzhan’ın inanılmaz bir sabrı var. Tez canlı bir adamdır ama sabır göstermek söz konusuysa kimse onun eline su dökemez. Allah bana vermediği sabrı da Oğuzhan’a ver-

miş. Sabır bir yana ciddi ciddi bağırمامıştır bile bana. Kaldı ki bana veya bir kadına el kaldırmak. Mümkün değil. Bazı konularda çok ciddi sınırları vardır. Kadına, çocuğa veya masum bir canlıya zarar verilmesine asla tahammül göstermez. Kimsenin hakkının yenilmesine de keza. Dışarıdan bakıldığında, sinirlendiğinde sınırlarını bilmeyen bir insan gibi gözüküyor. Öyle gösteriyor esasında. Oysa o ka- buğun ardında inanılmaz bir şefkat ve merhamet var. Göz- lerine baktığımda içime akan o sıcak kahvenin kaynağının kalbinde olduğunu biliyorum.

Rezan; “Anlatsana kızım, daldın gittin yine.” Diyor.

Düşüncelerimden kopup ana dönüyorum. Gözlerim do- luyor o günü hatırlayınca.

“Nişandan sonra annemleri Edirne’ye götürmüştüm ha- tırlıyor musun? Edirne’ye gittiğimiz gün evde fenalaştım. Kalktım hastaneye gittim. Hamile olduğumu öğrendim. Beni biliyorsun böyle bir şeyi hayatta içimde tutamam. Atla- dım arabaya döndüm İstanbul’a. Yolda aradım Oğuzhan’ı, sarhoş olduğunu uyuyacağını söyledi. Sabah konuşuruz dedik kapattık. Siteye geldim. Oğuzhan söz günü bana evi- nin anahtarlarını vermişti. Anahtarlarla girdim eve. Salon boş. Genelde ben yokken salonda uyur kalır. Dedim oda- da herhalde. Hoplaya zıplaya sevinç çığlıklarıyla çıktım üst kata. Oğuzhan eski sevgilisiyle yataktaydı.” diyorum.

Rezan; “Başak ne diyorsun sen?” diyor.

“Gerisini de biliyorsun” diyorum.

Rezan; “Uykundan uyanıp banyoya giderken düşük yap- tığını söylediniz bize Başak, bunu bilmeye hakkım vardı” diyor.

“Biliyorum, özür dilerim. Ama hiç kimsenin o büyük aş- kın bir balondan ibaret olduğunu düşünmesine tahammül edemezdim.” diyorum.

“Başak, ölüyordun. Ölüyordun. Nasıl korktuğumu biliyor musun? Ne yaşadım biliyor musun sen hastane köşelerinde delirirken?” diyor.

“İnan bana ne hissettiğini anlayabiliyorum. Aynısını sen yapsaydın ben de kırılırdım bana anlatmadığın için. Diyecek bir şeyim yok. Neden şimdi anlattım yine hiçbir fikrim yok. Ama bazen dayanamıyorum Rezan. Aynı şeyleri yaşamaktan korkuyorum. Kar küremizin patlayıp hayatımızın paramparça olmasından korkuyorum. Az sonra duyacaklarımızdan korkuyorum. Yeniden akıl hastanesine dönmekten korkuyorum. Kendimi deliliğin sınırında tedirginlikle yürüyormuş gibi hissediyorum bazen. Soluyorum Rezan ben, her geçen gün kendimden daha fazla uzaklaşıyorum sanki.” diyorum.

Gözlerimden yaşlar akıyor. Rezan çantasından sigarasını çıkarıp yakıyor. Arabanın camlarını açıyor. Yaktığı sigarayı bana uzatıyor. Elinden alıp derin bir nefes çekiyorum sigaradan. Rezan’a geri veriyorum sigarayı.

“Tamam, daha ortada bir şey yok. Şimdi gideceğiz güzel haberler alacağız. Sonra güzel bir yemek yiyeceğiz. Her şeyi yoluna koyacağız. Ben yanımdayım. Sahi Oğuzhan niye gelmedi hastaneye, gelirdi o.” diyor.

“Ben istemedim. Senden ricam az önce anlattıklarım yüzünden Oğuzhan’a tavır alma Rezan. Laf sokma, ima, kina-ye, hiçbirini istemiyorum.” diyorum.

“Onların hepsi aynı şey değil mi zaten?” diyor.

“Değil matematik beyinli, değil.” diyorum gülerek.

Arabayı hastanenin otoparkına park ederken telefonum çalıyor. Uzanıp ekrana dokunuyorum. Oğuzhan’ın;

“Ne yaptınız hayatım?” diyen sesi dolduruyor arabayı.

Rezan cık cıklayarak camdan dışarı bakıyor. Hah başlıyoruz, hadi bakalım.

“Hayatım yeni park ediyorum arabayı, trafikteyiz kaç saatır. Olmayan sabrımın sonuna geldim, sonra konuşalım mı?” diyorum.

“Ara beni doktordan çıkınca, unutma!” diyor.

“Denerim.” diyorum gülerek.

“Rezan, unutmayın beni aramayı” diyor.

“Tamam, haber veririm Oğuzhan!” diyor Rezan buz gibi bir tonla.

Telefonu kapatıyorum. Dönüp Rezan’a bakıyorum.

“Ne var lan?” diyor bana.

“İki dakika önce söyledim ya kocama tavır yapma diye, iki dakika.” diyorum arabadan inerken.

Rezan da arabadan iniyor.

“Bir şey söylemeyeceğim eskisi kadar samimi davranacağım anlamına gelmiyor.” diyor.

“Tamam, Rezan. Germe beni kurban olayım, yeterince gerildim.” diyorum.

Hastaneye girip danışmadaki asistanlara kontrole geldiğimi söylüyorum. Rezan bekleme odasına gidip oturuyor. Asistanı doktoruma gidip randevuya geldiğimi söylüyor. Doktorun odasına geçiyorum.

“Hoş geldiniz Başak Hanım.” diyor Mustafa Bey.

Uzanıp elini sıkıyorum.

“Hoş bulduk Mustafa Bey.” diyorum otururken.

Doktor bilgisayarından dosyalarımı açıyor. Geriliyorum iyice.

“Kan sonuçlarınız her zamanki gibi kötü Başak Hanım. Bu kansızlık olayını bir şekilde çözmeniz gerek. Bu şekilde kendinizi sağlıklı hissetmeniz mümkün değil. Sürekli yor-

gun hissediyorsunuz muhtemelen. Bu tamamen kansızlığı-
nız ile ilgili. Diğer değerleriniz yerinde çünkü. Acilen serum
demir başlayacağız size” diyor.

“Kısır döngüye döndü benim kansızlığım, başlayalım
Mustafa Bey.” diyorum.

“Sizden MR isteme sebebim beyin iltihabından şüphelenmemdi. Durum bundan biraz daha zor; sizde frontal lob epilepsisi var. Gece uykularınızı takip etmemiz gerek. Bu epilepsi türünde nöbetler genellikle gece uykusunda gelir. Fark etmeden nöbet geçiriyorsunuz. Tüm gece uyku EEG’si isteyeceğim sizden. Ama öncesinde size birkaç şey soracağım, uykularınız nasıl?” diyor.

“Her zaman olduğu gibi zor uyuyorum, kolay uyanıyorum. Çocuklardan sonra uykuya dalma sürem kıaldı ve uyku sıklığım arttı ama uzun uykular değil. Bölük pörçük dinlendirmeyen uykular.” diyorum.

“Unutkanlık, gereksiz bir kötümserlik, kendi kendine konuşma, kitlenip kalma, vurup kırma, fazla bir sinir var mı üzerinizde?” diyor.

“Sinirlenmiyorum ama durup dururken ağlamaya başlıyorum. Kendi kendine konuşma, kötümserlik hep vardı bende yeni semptomlar olduğunu söyleyemem. Ama unutkanlık konusunda şikâyetçiyim. Benim hafızam normal şartlarda çok kuvvetlidir. Gördüğümü, okuduğumu, dinlediğimi unutmam. Dünya’nın bütün gereksiz bilgileri zihnimde mevcuttur. Ama son zamanlarda hafızamda bir tuhaflık var. Bazen çok iyi bildiğim bir şeyi ne kadar çok düşünsem de hatırlayamıyorum. Sanki hafıza doldu uyarısı veriyor gibiyim” diyorum.

“Cinsel isteğinizde artış var mı? Sürekli mastürbasyon yapma isteğiniz, pelvik kaslarınızda kasılma var mı?” diyor.

“Son birkaç aydır normalden yüksek libidom. Oğuzhan bir iki kere bu durumdan rahatsızlığını dile getirdi ama bu-

nun bir hastalık semptomu olacağını hiç düşünmedik. Orgazm normalden uzun sürüyor. Kasılmalarım durmuyor. Seksten sonra saatlerce kasılıyorum. Geçen gün kendimi soğuk suya attım kasılmaların geçmesi için. Ağlayacak hale geliyorum kasılmalar yüzünden. Tuhaf bir zihinsel durum, inanılmaz karışık hale geliyor zihnim. Çok korkutmaya başladı beni. Bazen uyandığımda aynı kasılmalarla uyanıyorum. Seks yapmamamıza rağmen kasılıyorum.” diyorum.

“Oğuzhan Bey’in haberi var mı bu durumdan?” diyor.

“Hayır, geçici bir şey olduğunu düşündüğüm için anlatmadım.” diyorum.

“Bu anlarda dikkatinizi çeken başka bir şey oluyor mu?” diyor.

“Boşalırken kafamı yastıklara vurmaya başladım. Kafamı patlatmak istiyorum o anlarda. Hiçbir şey yapamazsam alnımı Oğuzhan’ın alnına bastırmak istiyorum. Tam burada bir şey oluyor.” diyorum elimi alnıma bastırıp.

“Frontal epileptik nöbet geçiriyorsunuz Başak Hanım. Farkında olmadan nöbetlerin gerçekleştiği noktaya müdahale etmek istiyorsunuz. İstemsizce başınıza vurma, bastırma, saçlarınızı çekme vb. hareketler yapabilirsiniz.” diyor.

“Ne yapacağız peki? İşkenceye dönüşmeye başladı bu haller. Büyük bir sis hissediyorum zihnimde. Bu çok rahatsız edici bir şey.” diyorum.

“Beynimizin frontal lobu neredeyse bütün sosyal ve mantıksal işlemlerimizin yürütüldüğü yerdir. Motor becerilerimiz, duygularımızın kontrolü, farkındalığımız, davranışlarımız frontal lob tarafından koordine edilir. Bu hastalık sebebiyle birçok değişim yaşayabilirsiniz. Yaşadıklarınıza ek olarak karakteriniz değişebilir, daha öfkeli veya daha içine kapanık bir insan haline gelebilirsiniz. Beynin belki de insan hayatı için en önemli yeri frontal lob. Ve sizin frontal lobu doğrudan etkileyen bir hastalığınız var. Ama merak

etmeyin çözümsüz bir hastalık değil. İlaçlarla nöbetlerin önüne geçeceğiz. Dirençli bir vaka değilse ilaç tedavisi ile hallederiz. Velez ki ilaçlar fayda etmedi cerrahi yöntemi o zaman düşüneceğiz” diyor.

“Peki, bu hastalık neden başlar?” diyorum.

“Migren, kafa travmaları, genetik, bir sürü sebep olabilir. Ama nöbetlerinizi tetikleyenini geçirdiğiniz kaza olduğunu düşünüyorum. Sizden ricam Oğuzhan Bey’i arayalım, buraya gelsin. Bu gece sizi uyku EEG’sine alacağım. Hem de kendisiyle nöbetlere denk gelme ihtimalinde nasıl müdahale edeceğini konuşmalıyım. Bir süre uyurken sizi izlemesi gerek.” diyor.

Doktorun odasından çıkıp Rezan’ın yanına gidiyorum. Beni görünce kalkıp yanıma geliyor.

“Ne oldu Başak?” diyor.

“Epilepsi.” diyorum.

“Ne epilepsisi lan, ne alaka?” diyor.

“Rezan dur kafamı toplayamıyorum! Oğuzhan’ı aramam lazım. Doktor gelmesini istedi. Şükür tümör falan değil ama nedense daha fazla tedirgin etti beni bu.” diyorum.

“Ben bir konuşayım Mustafa Bey ile sen Oğuzhan’ı ara.” diyor yanımdan giderken.

Koltuğa oturup telefonumu çıkarıyorum çantamdan. Panikletmeden nasıl çağıracağım Oğuzhan’ı bilmiyorum. Telefon çalarken hâlâ ne diyeceğimi düşünüyorum salak salak.

“Boncuk ne yaptın?” diyerek açıyor telefonu.

“Ne yapayım bir tanem, endişelenecek bir şey yokmuş. Ama ben çok gerildim gelip beni alır mısın, bir yerlere gidelim işin yoksa? Rezan benim arabayı aldı gitti, acil bir hastası gelmiş muayenehaneye.” diyorum.

“Atla taksiye gel, mekândayım ben.” diyor.

“Hayatım, bir yere gidelim havamız değişsin diyorum. Ben de biliyorum bir tanem taksiye binmeyi.” diyorum.

“Hava çok güzel, manzaraya karşı oturuyorum yavrum terasta, gel işte buraya.” diyor.

Tek sıkımlık sabrımın sonuna geliyorum.

“Oğuzhan, Mustafa Bey seni çağırdı, hastaneye gelmen lazım.” diyorum sakın bir tonla.

Cevaben sessizlik geliyor telefonun diğer ucundan.

“Paniklemini gerektiren bir şey yok, kafanda kurma gelene kadar. Kurma dedim diye bin katı kuracaksın. Ne demeye dedim ki ben bunu şimdi? Bir şeyim yok, epilepsi dedi doktor ama uykularımı izlemen gerekiyormuş, onu konuşacak seninle. Gel hadi!” diyorum.

“Tamam, geliyorum.” diyor. Telefonu kapatıyor.

Çok iyi gitti gerçekten konuşma. Oğuzhan’a yalan söylemeyi beceremiyorum. Hâlbuki ben iyi yalan söylerim. Öyle bir söylerim ki kralı gelse anlayamaz ama Oğuzhan’a söyleyemiyorum. Bir köprüde karşılaşan iki inatçı keçi oluyoruz birbirimizi ikna etmemiz gerektiğinde. Dosdoğru konuşmamız gerekiyor birbirimizle yoksa işin içinden çıkamıyoruz. Diğer yarım gibi benim. Bazen o konuşurken aynaya bakıyormuş gibi hissediyorum kendimi. Çok tuhaf. Sadece ben değil herkes benzetiyor bizi birbirimize. Hızımı alamayıp tirat atmaya başlayınca “Başladı yine dişi Oğuzhan” diyor Rezan. Normalde hızlı ve seri konuşmam. Ben genelde dinleyen tarafımdır. Ama bazen bam telime basılıyor ve uzun tiratlar atıyorum. “Kocası bitti bu başladı” diyor arkadaşlarımız.

Oturduğum yerden kalkıp hastanenin kafeteryasına gidiyorum. Mesaj atıyorum Rezan’a. Kahve içip bir şeyler yemem lazım kafamı toplayamıyorum. İçimde internete girip manyak gibi hastalıkla ilgili araştırma yapma isteği var. Ama bir gömülürsem beni kimse çıkaramaz o kuyudan.

Biraz ertelemek istiyorum. Sağlık konusunda felaket tellalı gibi internet ortamı, epilepsi diye başlayıp anam ölüyorum diye çıkacağım hiç gerek yok.

“Sütlü filtre kahve ve sade poğaça alabilir miyim?” diyorum kasadaki personele.

Çantamdan kartımı çıkarıp ödemesini yapıyorum aldıklarımın. İstediklerimi tepsiye koyup bana uzatıyor diğer garson. Alıp masalardan birine geçiyorum. Çantamı bırakıp oturuyorum. Uzanıp kahveden bir yudum alıyorum. Anlık bir rahatlama geliyor üzerime.

Rezan gelip karşıma oturuyor;

“Ne yaptın?” diyor.

“Aradım geliyor Oğuzhan, sen ne yaptın?” diyorum.

“Konuştum Mustafa Bey ile bizi ne bekliyor bilelim dedim.” diyor.

“Şimdi bana bir şey anlatma, duymak istemiyorum şu an!” diyorum.

“Tamam, ben de kendime bir kahve alayım.” diyor.

Boş boş bakıyorum arkasından. Bu boş bakışlar da çoğaldı. Kilitlenip kalıyorum zaman zaman. Kısa devre yapıyor sanki beynim.

Rezan dönüp oturuyor.

“Rezan ben değiştim mi son zamanlarda?” diyorum.

Yüzüme bakıyor. Neyi, nasıl söyleyeceğini tartıyor kafasında, görüyorum. Üç yaşımdan beri arkadaşım Rezan. Kırpiğinin titremesinden anlarım ne düşündüğünü. Endişeli ve beni daha fazla yormak istemiyor. Yüz ifadesinde bu var. Ama Rezan da ben de kalbi ağzında kadınlarız. Kırılacağımızı da bilsek dümdüz söyleriz söyleyeceklerimizi. Kadın erkek ayırt etmeden pata küte konuşuruz. Bu çoğu insana garip gelse de Doğrucu Davut olmak hayatta bizi her zaman sağlam tutmuştur. Biri bizi ya sever ya nefret eder, grilerimiz yoktur.

“Çok değiştin Başak!” diyor.

“Anlat.” diyorum.

“Soluyorum dedin ya hani arabada gelirken. Sen söyleyince aydınlandım. Sen de fark etmişsin işte ışığını kaybediyorsun. Psikolojik olduğunu düşünüyordum. Fizyolojik bir problem olacağı hiç aklıma gelmedi. Mal mal bakıyorsun bazen suratıma. Zaten sessiz bir kadınsın ama kapanıp kalıyorsun bazen kendi dünyana. Uzun gülme krizlerine girerdik, gülmekten ağlardık biz seninle konuşurken. Seni içten kahrkaha atarken görmeyeli o kadar çok oldu ki en sonuncuyu hatırlamıyorum bile. Oğuzhan yanımdayken ara sıra bir anlığına görüyorum tanıdığım Başak’ı ama çok kısa sürüyor. Sen ateş gibiydin, küle döndün.” diyor.

“Ay sus be içimi kararttın gudubet!” diyorum.

“Sen sordun ben ne yapayım?” diyor gülerek.

“Vur dediğimde her zaman öldürmesen olmuyor çünkü!” diyorum ben de gülerek.

“Dost acı söyler bacım.” diyor.

Telefonum çalıyor. Oğuzhan’ın aramasını yanıtlıyorum.

“Neredesin Başak?” diyor telefonu açınca.

“Kafeteryadayız hayatım.” diyorum.

“Tamam, geliyoruz.” diyor.

Geliyoruz derken? Kafeteryanın girişine doğru bakıyorum. Kağan, Meltem ve Oğuzhan’ı görüyorum. Çok şükür tahammül edebileceğim insanlarla gelmiş. Yanıma gelip sarılıp kafamın tepesini öpüyor. Gözlerimi kapatıp verdiği hisse bırakıyorum kendimi. Gerginliğim dağılıyor biraz.

“İyi misin yavrum?” diyor.

Kafamı sallıyorum. Sandalyeyi çekip yanıma oturuyor. Koluna girip omzuna yatıyorum. Meltem ve Kağan’a göz kırpıyorum. Gülümsüyorlar. Ben de gülümsüyorum.

Meltem; “Epilepsinin türü ile ilgili bir şey söyledi mi doktor?” diyor.

Rezan; “Frontal lob epilepsisi. Sen fark etmedin mi seanslar sırasında?” diyor.

Meltem; “Ağlayıp duruyor, kitlenip kalıyor ama bunlar aynı zamanda anksiyeteye bağlı gelişebilir. Beni alarına geçirecek psikiyatrik semptomlar görmedim” diyor.

Oğuzhan bir bana bir de Meltem’e bakarak;

“Ağlayıp duruyor derken? Ben niye bilmiyorum bunu?” diyor.

Meltem; “Abi özür dilerim ama terapist, danışan gizliliği diye bir şey var. Başak istemeden ben söyleyemem sana bir şey” diyor.

Oğuzhan; “Başak?” diyor.

“Hayatım, sanatçığım ben. Melankoli benim yaratıcılığımın kaynağında olan şey. Ağlayıp durmak benim için yeni bir şey değil ki. Yazıp çizip boşaltamıyorum diye arttı dedik biz. Bir şekilde sağaltmamız lazım diyorduk Meltem ile...” diyorum.

“Neyse konuşacağız bunu sonra. Gel gidelim doktorun yanına ben iyice delirmeden.” diyor.

Ayağa kalkıyor. Ben de kalkıp koluna giriyorum. Nöroloji servisine doğru yürüyoruz konuşmadan.

“Bıktım bu hastaneden!” diyor Oğuzhan bir anda.

“Efendim?” diyorum.

Anlamıyorum ne demek istediğini.

“Bıktım bu hastaneden. Başımıza ne bok geldiyse hep bu hastanede geldi. Ürküyorum artık kapısından bile geçsem. İlişkimizin başında reklam çekiminde fenalaşıp hastaneye kaldırılmıştın. Sana bir şey söylemişim hastaneye yalnız geldiğinde, hatırlıyor musun?” diyor.

Neden bahsettiğini hatırlamaya çalışıyorum. Son dakikalarda yaşadıklarımızla geçmişle kıyaslıyorum. Söyledikleri aklıma geliyor.

“Başak, olanı biteni ilk önce öğrenmesi gereken benken, neden her defasında en son ben öğreniyorum? Bu kadar başına buyruk hareket etme” diyorum Oğuzhan’ın o anda kullandığı ses tonunu kullanarak.

Elimden tutup koridordaki koltuklardan birine çekiyor beni. Oturuyoruz. Gözümün içine bakıyor.

“Hayati konularda beni habersiz bırakıyorsun Başak, ben yapsam başımın etini yersin, farkında mısın?” diyor.

“Senin bilmen gerektiğini değil senin üzüleceğini düşünüyorum. Ve bu davranışı değiştiremiyorum” diyorum. Omuz silkiyorum.

“Değiştiremiyorum diye bir şey yok. Değiştirmiyorum olacak o. Değiştireceksin Başak. Bu böyle olmaz. Ömrümün sen benim yavrum. Üzülsem bile önce ben öğreneceğim bundan sonra sağlığını ilgili bir şey olduğunda. Eğer bir kez daha beni bu konularda kenara atarsan bundan sonra bir sıkıntım olduğunda sana hiçbir şey anlatmam. Aynı evde yaşayan iki yabancı oluruz. Eşim olmazsın Başak. Evli olduğum kadın olursun. Seni son kez uyarıyorum.” diyor.

İçime oturuyor sözleri. Bilerek söylediğini biliyorum. Kaybetme korkuma bile isteye dokunuyor. Manipülasyon yeteneğini kullanıyor. Ve işe de yarayacağını biliyor. “Hayır, Oğuzhan benden vazgeçmez” diyen inancımın sesine rağmen dehşete düşürüyor sözleri beni. Beynim donuyor. Cevap veremiyorum.

“Hadi gel.” diyor oturduğu yerden kalkıp.

Hareket edemiyorum. Olduğum yere çakılmış gibiyim.

“Başak hadi!” diyor Oğuzhan.

“Hareket edemiyorum.” diyorum.

Bütün bedenim felç oluyor. Sadece gözlerimi oynatabiliyorum. Oğuzhan önümde diz çöküyor.

“Hareket edemiyorum.” diyorum ama bu kez sesim çıkmıyor. Konuşamıyorum.

Oğuzhan’ın yüzündeki ifade değişiyor.

“Hemşire, nörolojiden Mustafa Bey’i çağırın!” diyor geriye doğru bağırıp.

Zaman uzuyor, sanki zaman ve mekân kavramımı yitiyorum. Bütün bedenimde kol gezen bir acı eşlik ediyor felce. Beynim hareket etmem için komutlar gönderiyor ama bedenim cevap vermiyor komutlara. Bu çok acı verici. Oğuzhan’ın bana bakan gözlerine dikiyorum gözlerimi. Sakin olmam lazım.

“Oğuzhan Bey, çekilin ben bakayım!” diyen sesini duyuyorum doktorumun.

“Bir anda kilitlendi kaldı, hareket edemiyor. Konuşamıyor.” diyor Oğuzhan önümden kalkarken.

“Todd felci, panik yapmayın. Buna alışmanız lazım. Yalnızca bir iki dakika sürecektir, korkmayın” diyor Mustafa Bey.

“Ne demek korkmayın!” diye çılgık atıyorum. Sesim koridorda yankılanıyor. Bedenim çözülüyor.

“Bakın gördünüz mü bu kadar. Korkmayın. İlaçlarınıza başlayacağız ve mümkün mertebe bunun önüne geçeceğiz Başak Hanım. Sakin olun, hadi gelin odama geçelim.” diyor elimden tutup.

Doktorumun elini tutup kalkıyorum.

“Sizi strese sokacak bir şey mi oldu?” diyor Mustafa Bey, Oğuzhan ve bana bakıp.

Oğuzhan ile göz göze geliyoruz.

“Hayır, bir anda oldu. Sebebini bilmiyorum.” diyorum.

Oysa ikimiz de bal gibi biliyoruz. Dünya'daki hiçbir şey Oğuzhan'ı kaybetme korkumla yarışamaz. Yanına gidip koluna giriyorum Oğuzhan'ın. Kolundaki elimi tutuyor. Mustafa Bey'in odasına yürüyüp içeri giriyoruz. Koltuklara oturup anlatacaklarına veriyorum dikkatimi.

"Nörobilim ile aranız iyi midir Oğuzhan Bey?" diyor doktorum.

Evet, Başak da meraklıdır nörobilime. Biz okumayı araştırmayı seven bir çiftiz." diyor Oğuzhan.

"O zaman size sıfırdan beyin fizyolojisini anlatmayacağım. Başak Hanım'ın epilepsisi frontal lobda gerçekleşiyor. Frontal lob beynimizin bizi insan yapan bölgesidir. Duygular, düşünceler, motor beceriler, konuşma, hareket etme vs. bütün yeteneklerimizi frontal lob sayesinde kullanırız. İlaçlar ve gerekirse cerrahi müdahale ile hastalığı kontrol altında tutacağız ama nöbetlere hazırlıklı olmanız gerek. Başak Hanım'ın ne sıklıkta nöbet geçirdiğini bilmiyoruz. Bugün Başak Hanım'ı tüm gece uyku EEG'sine alacağım. Nöbetler uyanıkken olabileceği gibi uykudayken de yaşanır. Nöbetlerin frontal lobun sağında mı solunda mı gerçekleştiğini görmemiz lazım. Nerede gerçekleştiğine bağlı olarak yaşadığınız durumlar değişiklik gösterecektir. Başak Hanım'ın aniden karakteri değişebilir. Çok önemli şeyleri unutabilir. Ağlayarak veya çılgık atarak uyanma, sürekli kendi kendine konuşma, şiddet içeren davranışlar, öfke krizleri, küfretme, konuşamama, ani başlayan el kol hareketleri, pedal çevirme hareketi, başın bir yana doğru kasılıp kalması ve geçici felç, kriz anında ortaya çıkabilecek durumların bazıları. Kalıcı değildir, iki üç dakika sürüp bitecektir. Ama nöbetlerden sonra Başak Hanım çok güçsüz olacaktır, şu anki gibi. Nasıl hissediyorsunuz Başak Hanım?" diyor.

"Kamyon çarpınca böyle mi oluyor bilmiyorum ama kamyon çarpmış gibi!" diyorum.

“Sizi de Başak Hanım’ı da uzun zamandır tanıyorum. Yıllardır gelip gidiyorsunuz muayeneye. Başak Hanım hastalarımın arasındaki en zeki kadın. Zehir gibisiniz Başak Hanım. Sizin kadar zeki bir hastam daha yok, abartmıyorum. Muhtemelen kendinizle ilgili en çok güvendiğiniz şey de zekânızdır.” diyor.

“Teşekkür ederim Mustafa Bey, haklısınız.” diyorum.

“İşte bu yüzden yaşadıklarınız size zor gelecektir. Hâlâ üniversitede ders veriyor musunuz Başak Hanım?” diyor.

“Hayır, çocuklardan sonra üniversiteden ayrıldım.” diyorum.

“İsabetli olmuş. Artık ders anlatamama ihtimaliniz var.” diyor.

Bakakalıyorum doktorun suratına. Oğuzhan’ın bana baktığını hissediyorum. Mesleğim sorulduğunda “Yazarım” derim ama öğretmenlik benim şah damarım.

“Mustafa Bey siz ne dediğinizin farkında mısınız?” diyorum.

“Anlattıklarınızın bir anda kesildiğini göreceksiniz, bir anda susup kitlenip kaldığınız anlar olacak. Tıpkı az önceki gibi. Özellikle ders vermemenizi veya sunum yapmanızı tavsiye etmek zorundayım. Kısa süreli hafızanızda bozukluklar ve unutkanlıklar yaşayacaksınız. Bunları öğrencilerinizin veya sizi dinleyen insanların karşısında yaşamanız sizi strese sokacaktır. Sahneye çıkmanın yaratacağı stres nöbetleri tetikleyebilir ve sahnede kilitlenip kalabilirsiniz. Stres bu nöbetleri tetikler, sakın bir hayat yaşamamanız lazım artık. Şükür ki çocuklarınız var. Bundan sonra tekrar çocuk sahibi olmanız da mümkün değil. Beyniniz hamilelik stresini kaldıramaz.” diyor.

“Direkt cerrahi yöntemi tercih etsek nasıl olur?” diyorum.

“Vakaların yüzde otuzunda ilaç tedavisi işe yaramaz. O durumda operasyonu düşünebiliriz. Şimdi önümüzdeki

sürece bakmamız lazım. Ona göre şekillendireceğiz tedavinizi.” diyor.

“Tedavisi var mı ömür boyunca uğraşacak mıyım bununla?” diyorum.

“En az iki senelik ilaç tedavisi öngörüyorum. Tamamen tedavi olan vakalar olduğu gibi ağırlaşan vakalar da var. Kendinize iyi bakmanız ve tedaviyi takip etmeniz önemli.” diyor.

“Ölümcül bir yanı var mı bu hastalığın?” diyorum.

“Epilepside ani beklenmedik ölüm oranı yüzde on yedidir. Görece yüksek bir rakam gibi gelebilir ama değil. Her gün ölebilme ihtimalimiz yüzde elli. Öyle düşünün. Oğuzhan Bey, siz gelmeden önce Başak Hanım bir takım cinsel davranış bozuklukları yaşadığından söz etti bana, sizin dikkatinizi çeken bir şey var mı?” diyor.

Oğuzhan bana bakıyor, yüzünde “Ne cinsel davranış bozukluğu?” sorusu var.

“Libidomun aşırı yükseldiğinden ve yaşadığım kasılmalardan bahsettim.” diyorum.

Oğuzhan; “Evet, kafasını kaportaya çarptığı günden beri çığırından çıktı. Teni aşırı hassas, en hafif dokunuşum bile çok büyük tepkiler vermesine sebep oluyor. Ben dönemsel bir şey olduğunu düşünmüştüm.” diyor.

“Epilepsi krizi geçiriyor Başak Hanım. Aslında istediği seks yapmak değil. Beyin, acısını dindirmeye çalışıyor Oğuzhan Bey. Frontal loba bağlı fizyolojik ve psikolojik rahatsızlıkların tümünde cinsel davranış bozuklukları artar. Kalabalığın içinde farkında olmadan mastürbasyon hareketi yaptığını görebilirsiniz. Uykuda sevişme ve mastürbasyon hareketleri gözlemleyebilirsiniz. Bu yüzden ilaçların etkili olup olmadığını görmemiz için bir süre uyurken Başak Hanım’ı gözlemlemeniz lazım. İlaçlar etkisini göstermeye başladıkça tüm semptomlarınız çözülecek ve libidonuzun normale döndüğünü göreceksiniz Başak Hanım. Ama bu

dönemde Başak Hanım'ın beden hareketlerine engel olmayın, sakatlanmasına sebep olabilirsiniz Oğuzhan Bey. Eğer seks sırasında nöbet geçirdiğini düşünürseniz mümkün olduğunca kolay atlatmasını sağlayın o anları. Kısa sürecektir. İpucunuz gözlerinde ve dudaklarında olacak Oğuzhan Bey. Seri göz kırpma, dudak seğirmesi, gözlerin odağını kaybetmesi ve o anda orada olmadığını düşünürseniz Başak Hanım kriz geçiriyor olabilir. Kendine gelsin diye uğraşmayın, sarsmayın ve asla kafa darbesi almasına izin vermeyin. Bu arada Başak Hanım artık fazla ışık ve ses bulunan ortamlara girmeyin. Mümkün olduğunca az kalın ekran başında. Başında sağlık uyarısı olan filmleri izlemeyin. Bazı özel efektler ve üç boyutlu filmler nöbetlerinizi tetikleyecektir.” diyor.

“Bir sinemacıya söyleyebileceğiniz en zor şeyi söylediniz.” diyorum buruk gülümseyerek.

“Kafasına darbe aldığı için mi başladı bu hastalık?” diyor Oğuzhan sakallarını düzeltip.

“Hayır, epilepsi bu yaşta ortaya çıkmaz. En geç on iki veya on üç yaşında teşhis koyulmuş olur. Zaten hastaydı Başak Hanım, sadece nöbet geçirmiyordu. Bence yaşadığı psikolojik rahatsızlık da esasında epilepsiye dayalı gelişmişti, elektroşok tedavisi ve aldığı darbe de tetikledi nöbetleri.” diyor.

“Aylarca hastanede yattı, milyon tane beyin taraması geçirdi nasıl fark etmediler?” diyor Oğuzhan.

“Nöbet geçirmediği sürece teşhis edilebilir bir hastalık değil. Nöbetlerin varlığı keşfedildiğinde hastalık teşhis alır. Hiç nöbet yaşamadan otuz yaşınıza gelmişsiniz ki bu harika.” diyor.

“On üç yaşımdayken büyük bir trafik kazası geçirdik babamla.” diyorum.

“Kafanıza darbe almış mıydınız?” diyor.

“Muhtemelen, hatırlamıyorum.” diyorum.

“Büyük ihtimalle o gün hasar aldınız beyninize. Hasarlı bir beyin ile doktora yapabilmiş olmanız bir mucize. Şimdi reçetenizi hazırlıyorum. Günde 600 mg. karbamazepin başlayacağız. Sabah, öğle ve akşam 200 mg. olarak alacaksınız haplarınızı, lütfen aksatmayın. İlaç için de rapor çıkartacağım sürekli yazdırmak zorunda kalmayın.” diyor.

Kafamı sallıyorum. Camdan dışarıya bakıyorum. Oğuzhan ve Mustafa Bey’in konuştuklarından soyutlanıyor zihnim. Kendi düşüncelerime gömülüyorum yine. Hayatım boyunca söylediğim tek bir cümle oldu benim “Allah bana sağlık sıhhat versin gerisini ben hallederim.” Çok para, çok lüks, çok bilmem ne duası etmedim hiç. Sağlık istedim Allah’tan. Gücsüz olmaya tahammülüm yok, yardım istemeyi, birilerine muhtaç olmayı hayatta kabul edemem. Belki de “Dur, yavaşla.” diyor Yaradan bu yolla bana. Ama yine de an gelip birine muhtaç olacağım ihtimalinden hep korkarım.

Mustafa Bey’in uzattığı kâğıdı görünce ayılıyorum. Reçete kodunu yazdığı kâğıdı alıyorum elinden.

“EEG’niz akşam dokuz buçukta, uyku laboratuvarında. Gece burada kalacaksınız haliyle. Yarın sabah sonuçlarınıza tekrar bakarız.” diyor.

Mustafa Bey’in odasından çıkınca “Oğuzhan bizimkileri yollasana hastaneden ben kimseyle muhatap olmak istemiyorum.” diyorum.

“Bak şöyle yapalım, arabanın anahtarı Rezan’da mı?” diyor telefonunu cebinden çıkarıp. Kafamı sallıyorum. Kağan’ı arıyor.

“Kağan, biz Başak ile biraz gezeceğiz. Başak’ın arabasının anahtarı Rezan’da. Arabayı alıp eve dönün siz. Rezan’ı da eve bırakırsınız.” diyor.

“Yengem nasıl?” dediğini duyuyorum Kağan’ın.

“İyi, merak etmenize gerek yok. Hadi gidin siz, biz zaten bu gece hastanedeyiz. EEG çekilecek.” diyor.

“Bir şey lazım mı, evden getirelim” diyor Meltem.

Kafamı sallıyorum iki yana. Gerek yok kimsenin yorulmasına üstümdekilerle yatar kalkarım. Asıl evdekileri nasıl ayarlayacağız? Annem panikten kalpten gider. Düşünceler yoğunlaştıkça altından kalkamayacakmışım gibi hissediyorum. Gidip oturuyorum koridordaki koltuklardan birine. Oğuzhan telefonu kapatıp yanıma geliyor. İçimdeki sıkıntı artıyor.

“Oğuzhan evdekilere ne söyleyeceğiz?” diyorum.

Ağlamaya başlıyorum bir anda. Yanımdaki koltuğa oturup beni göğsüne çekiyor. Sarılıp boynuna gömüyorum başımı.

“Tamam, ağla. Rahatlarsın biraz. Ama bugünden sonra ağlamana izin vermem haberin olsun. Ne dedi Mustafa Bey, sinir stres yapmak yok artık.” diyor saçlarımı okşayarak.

“Sinir stres maaile göbek adımız bizim, nereye sinir stres yok.” diyorum gözyaşlarımın arasında gülerek.

“Hadi gel bir yere gidelim bir şeyler yiyelim. Kan değerlerin de kötü. Bundan sonra dikkat edelim yemene içmene olur mu? Ben evdekileri ayarlarım birazdan.” diyor.

“Hiç keyfim yok Oğuzhan. Çocuklarıma sarılıp uyumak istiyorum sadece. Duyduklarımı nereye nasıl konumlandıracağımı bilmiyorum. Sürekli mayın tarlasında dolaşır gibi yaşayamam ki ben.” diyorum.

“Sürekli diye bir şey yok Başak. Ne dedi Mustafa Bey, ilaçlarını düzgün kullanacaksın, birkaç sene içinde her şey normale dönecek. Olmadı ameliyat olursun olur biter. Büyütülecek bir şey olduğunu düşünmüyorum.” diyor.

“Büyütülecek bir şey var Oğuzhan. Kendime sakladım son zamanlarda yaşadıklarımı. Haklısın bilmen gerekirdi, şu an bunu tartışmayalım ama burası çok yanlış çalışıyor

son zamanlarda.” diyorum alnıma dokunup.

“Sen bana dün gece ne söyledin? Sen yanımda olduğunda kurduğumuz kaleleri kimsenin aşmasına izin vermem. Sen-ce ben izin verir miyim boncuk? Sözümüzü hatırla.” diyor.

Gülüyorum. Çok eski bir anının sıcaklığı sarıyor içimi.

“Düşerse birlikte kalkarız.” diyorum.

“Yanarsak beraber yanarız.” diyor.

Kafamda EEG elektrotları ile uyumaya zorluyorum kendimi. Yatağım dışında bir yerde, hele ki yanımda Oğuzhan yokken nasıl uyuyacağım bilmiyorum. Düşüncelerimi susturamıyorum. Hareketsiz kalıp uykuya dalmaya zorluyorum kendimi, dalamıyorum.

“Oğuzhan!” diye sesleniyorum sonunda dayanamayıp.

Odanın kapısı açılıyor. Oğuzhan ışıkları yakıp yanıma geliyor.

“Ne oldu hayatım?” diyor.

“Ben uyuyamıyorum burada. Doktora sorar mısın; ya ilaç versinler bana ya da sen yanıma uzan” diyorum.

Gülüyor.

“Bebeğim, beraber uyuyabilecek olsaydık beni odanın dışına atarlar mıydı, kurban olduğum?” diyor.

“Bizim hanım biraz manyak, bensiz uyuyamıyor de bir şey söyle, sen ikna edersin. Gerçekten uyuyamıyorum. Test falan yapamazlar otururum ha burada sabaha kadar” diyorum.

“Tamam, ben sorayım ama sen de uyumaya çalış tamam mı? Kapat bakayım gözlerini.” diyor.

Gözlerimi kapatıyorum. Yanağımda dudaklarının sıcaklığını hissediyorum sonra. Gülümsüyorum gözlerimi aç-

madan. Bazen kendimi çocuk gibi hissediyorum Oğuzhan yanımdayken. Umut dolu, neşeli, hayal ettiği her şeyi başa-
rabileceğine inanan küçük bir kız çocuğu. Oysa çok hızlı
büyüdüm ben. Babamın büyümüşte küçülmüş kızıydım
hep. Belki de hayata hızla hazırlanmam gerektiğini hisse-
diyordum içten içe. Oğuzhan ve çocuklarımızla beraber ol-
duğumda kendimi hiç yaşayamadığım çocukluğumun tam
ortasında buluyorum. Sanki o anlarda ben kayboluyorum
yerime ruhumun çocuk hali gelip oynuyor çocuklarımla.
Kendimi onlarla aynı yaşta buluyorum. Koşturup oynar-
ken, havuzda yüzerken, onlara ninni söylerken, yaramazlık
yapıp kızacak mıyım diye gözümün içine baktıklarında ço-
cuklaşıyorum onlarla.

Odanın kapısı tekrar açılıyor. Gözlerimi aralayıp yanıma
gelen Oğuzhan'a bakıyorum.

“Yanına uzanamazmışım boncuk, elektrotların yerinden
oynamaması gerekiyormuş ama odada oturacağım tamam
mı?” diyor.

Kafamı sallıyorum. Işıkları kapatıp geçip refakatçi koltu-
ğuna oturuyor. Dönüp yüzüne bakıyorum.

“Oğuzhan.” diye fısıldıyorum.

“Efendim” diyor o da fısıldayarak.

Kıkırdıyorum.

“Şarkı söyler misin bana?” diyorum.

“İstek parçan var mı?” diyor.

“Bilmem, içinden ne geliyorsa onu söyle. Sesini duyayım
yeter.” diyorum.

Bilmediğim bir şarkıyı söyleme başlıyor. Daha önce hiç
duymadım söylediği şarkıyı. Sözleri ruhumu okşuyor şarkı-
nın. Sesinin verdiği huzura bırakıyorum kendimi.

“Oğuzhan kimin şarkısı bu?” diyorum uykuya dalarken.

“Senin şarkın boncuk, sana yazdım.” diyor.

Ertesi gece yatağımızda oturmuş Oğuzhan'a bakıyorum. Elindeki GoPro'nun* kadrajını ayarlıyor.

"Şart mı gerçekten bunu kurmamız?" diyorum.

"Ben uyur kalırım görelim yavrum uykuda ne yaptığını." diyor.

"Kayıtları oturur izlersin, beni siksen izlemem o görüntüleri. Tövbe estağfurullah, Paranormal Aktivite filmi gibi, hayatta izlemem." diyorum.

"Ya niye aklıma sokuyorsun öyle şeyler? Ben de izleyemeyeceğim senin yüzünden şimdi." diyor.

"Otur sabaha kadar başucumda bana ne." diyorum gülererek.

"Düşünsene gerçekten bir şeyler görüyormuşuz görüntülerde." diyor.

Yataktan yastığı alıp Oğuzhan'a atıyorum.

"Ya korktuğumu biliyorsun söylemesene şöyle şeyler." diyorum.

Gülüyor.

"Sen başlattın boncuk, bana ne." diyor benim tonlamamı taklit ederek.

Sevgiliyken Oğuzhan ile çok fazla film izlerdik. Hâlâ beraber film izlemeyi seviyoruz ama artık meşguliyetlerimiz yüzünden eskisi kadar oturamıyoruz televizyonun başında. Korku ve gerilim filmleriyle aram iyi değildir. İzlediğimde de dua okuya okuya gezerim evde. Çocuklardan önce evde baş başayken eğer korku filmi izlersek evin içinde her yere Oğuzhan ile gidiyordum. Sürekli dua okuyup durduğum için "Anneannem kılıklı" derdi Oğuzhan. Çocuklardan sonra geceleri çocukların odasına yirmi kere gitmeye başladığım için hiç izleyemiyorum. Karanlıkta hareket etmek acayip ürpertiyor beni. Karanlık fobimi üzerimden atmış olma rağmen eğer korku filmi izlersem karanlıkta yürüyemi-

yorum. Hele ki gece karanlıkta aynaya denk gelirsem aklım çıkar. Sevmem evin her yerinde ayna olmasını. Gardırobumuzun kapaklarında ayna var, sevişirken aynadan bizi izlemek hoşumuza gidiyor ama uyuyacaksam aynayı görmeyeceğim şekilde kapatıyorum dolabı. Aklıma geliyor gözüm aynaya gidiyor yine. Bu fobi de bana Sinan Çetin'in "Okul" filminden kaldı. Hâlâ ödüm patlar Kabataş Lisesi'nin önünden geçerken. Bir milyon rivayet var o okulla ilgili. Sultan Abdülaziz'in şaibeli ölümü de bunlardan biri.

"Daldın gittin yine. Ne düşünüyorsun?" diyor Oğuzhan.

"Sultan Abdülaziz." diyorum gülerek.

"Sormayacağım. Hayır, sormayacağım." diyor söylene söylene banyoya giderken.

"Sen kesin biliyorsundur doğrusunu gel buraya, öldü mü intihar mı etti Sultan Abdülaziz?" diyorum yataktan kalkıp peşine takılıp.

"İn aşağı çalışma odasında konuyla ilgili kitaplar var oku." diyor.

"Tarih okumayı sevmiyorum, senin anlatmanı seviyorum. Sen anlat." diyorum kollarımı bağlayıp kapıya yaslanıp.

"Yok, öyle armut piş ağzıma düş. Ne zamandır kitap okumuyorsun sen?" diyor.

"Hatırlamıyorum." diyorum aynadan bana bakan yüzüne bakıp.

"Sonra ben niye yazamıyorum? Sizce neden paslandınız hanımefendi?" diyor.

"Ben kitap okumaya gidiyorum, kızdım kendime şu an." diyorum.

Kapıdan ayrılıp odamızdan çıkıyorum. Merdivenlerden inerken en son ne okuduğumu düşünüyorum. Çocuklara masal okumak dışında kitap okumak için oturduğumu hatırlamıyorum yakın zamanda. Dikkatim o kadar dağınık ki

başladığım bir kitabı bitirdiğim olmadı son yıllarda. Her kitabı yarısına kadar ittire kaktıra okuyup fırlatıyorum kenara. Hayatım boyunca çok fazla okuduğum için herhalde yer kalmadı diyorum bazen. Ne zaman kitapçıya girsem depresyona giriyorum “Bunların hepsini okuyacak kadar uzun ömrüm yok ve sürekli yenisi yazılıyor” diye. Güzel bir kitaplığımız var evde. Benim ve Oğuzhan’ın evlenmeden önce sahip olduğumuz kitaplar ve sürekli bize hediye gönderilen kitaplar sayesinde bana huzur veren bir kütüphane kurdum evin içine. Ne zaman bunalsam oturup kitapların ciltlerini izlerim çalışma odasında. Evlenirken kitap taşımaktan fıtık etmiştim Burak ve Emirhan’ı. İkimizde de olan kitapları eleyip okullara bağışlarken de Tuğba ve Demir cinnet geçirdi. Kitaplarımdan çok zor vazgeçerim. Ama başka çocukların eğitimine katkısı olacağını düşününce vazgeçtim raflarda kitap bekletmekten. Okuduktan sonra eğer adıma imzalanmış değilse yolluyoruz kitapları okullara. Bir gün kendi çocuğum olursa onlara miras kalsın diye sakladım kitaplarımı yıllarca. Sonra kütüphane denilen şeyin kişiye özel olduğunu fark ettim. Benim sevdiğim kitapları okuyup benim baktığım yerden bakmak zorunda değiller dünyaya. Kitap okumaya alıştıırırım ama bırakırım kendi okuma zevklerine sahip olsunlar.

Yarım bıraktığım kitaplardan birini alıp koltuğa oturuyorum. Bir iki sayfa okuduktan sonra uyku bastırıyor. Ben kitap okurken uyuyakalmam. Ama kelimelerin karıştığını ve odaklanamadığımı fark ediyorum bir anda yazılara bakarken. Kafam gidiyor. Uykuya dalıyorum.

Rüyamda kendimi bir apartmanda yana yakıla Oğuzhan’ı ararken görüyorum. Apartmanın her katında farklı bir mekan var. Gotik mekânlar. Abuk subuk dekorlar. Emirhan’ı görüyorum katlardan birinde. Oğuzhan’ın nerede olduğunu soruyorum.

“Her zaman oturduğu yerde.” diyor bana.

“Her zaman oturduğu yer neresi? Ben bilmiyorum ki nerede olduğumuzu...” diyorum.

“Üst kata çık merdivenleri dön göreceksin yenge.” diyor.

Üst kata çıkan merdivenler beni alakasız bir yere çıkarıyor. Daracık merdivenler, üst kata çıkmak için yapılan merdivenler aşağıya doğru kıvrılıyor. “Hogwarts’ın merdivenleri gibi bu ne be?” diyorum rüyanın içinde yürürken. Her adımımı temkinli atmak zorunda kalıyorum. Düştüm düşeceğim basamaklardan. Katlardan birinde bir kapıdan geçiyorum, kapı bir tiyatro salonuna açılıyor. Oğuzhan ile çarpışıyoruz.

“Neredeydin seni arıyorum saatlerdir?” diyorum.

Kayboluyor.

“Ya ama yeni bulmuştum.” diyorum tekrar apartmanda aramaya çıkarken.

“Niye bulamıyorum, nerede ki bu?” diyorum zihnimin içinde.

Bir yerde bütün arkadaşlarımızın oturduğu bir yemek masasına denk geliyorum.

“Eee hadi yemeğe oturuyoruz Başak.” diyor Meltem.

“Kayboldum Meltem binada. Bu ne biçim bina ya?” diyorum.

“Karışık değil mi? Gerçekten öyle. Ama öğrenince alışıyorsun” diyor.

“Oğuzhan nerede Meltem?” diyorum.

“Oğuzhan’ı bulamayacaksın.” diyor bir ses.

Sırıyorum uykumdan. O ne biçim rüyaydı be? Oğuzhan’ın yokluğunu bütün zihnimde hissettim. Sanki içimdeki bütün varlığı yok olmuş gibiydi. Sanki hiç var olmamış gibi. Ürpertiyor beni rüya. Kucağımdaki kitabı bırakıp Oğuzhan’ı bulmak için odadan çıkıyorum. Üst kata yatak odamıza çıkıp Oğuzhan’ın ne yaptığına bakıyorum.

Televizyon izlerken uyumuş. Yorganı tepesine çekmiş. Bu sıcakta kendini neden yatağa gömdü acaba? Yanına gidip kumandayı alıp televizyonu kapatıyorum. Eğilip yanağın-
dan öpüyorum. Vücut ısısı çarpıyor beni bir anda. Çok sıcak. Fazla sıcak. Elimi alnına koyuyorum. Ateşi çıkmış. Üstündeki yorganı atıyorum üstünden.

“Oğuzhan” diyorum omuzundan sarsarak.

“Hı?” diyor sayıklayarak.

“Oğuzhan uyan bir tanem” diyorum.

Gözlerini aralıyor.

“Hayatım çok ateşin var senin!” diyorum.

“Biliyorum üşüyorum.” diyor.

“Gel tişörtünü çıkarayım, sonra da ilaç getireyim sana. Hadi yardım et tişörtünü çıkarayım.” diyorum.

Doğruluyor yatakta. Tişörtünü çıkarmasına yardım ediyorum. Vücudunda da ateş var. Tekrar uzanmasına yardım ediyorum. Yanından ayrılıp çocukların odasına gidiyorum ateş ölçeri almak için. Çocuklar derin uykudalar. Üstlerindeki örtüleri düzelterip komodinin çekmecesinden ateş ölçeri alıp çıkıyorum. Odaya döndüğümde Oğuzhan’a yaklaşıp ateşini ölçüyorum. Ateş ölçer kırmızı ışıklar çıkarıp alarm veriyor. Kırk derece ateşi. Bu normal bir üşütme değil hissi geliyor bana. Ani gelişen ateş üşütme değil enfeksiyon olur. İki saat önce hiçbir şeyi yoktu.

“Oğuzhan.” diyorum yeniden omuzundan sarsıp.

“Efendim?” diyor gözünü açıp.

“Hayatım ateşin çok yüksek, bu bana üşütme gibi gelmedi. Hadi seni hastaneye götürüyüm. Bilip bilmeden ilaç vermek istemiyorum.” diyorum.

“Sen bana bir çorba yap içeyim, bir de ilaç ver sabaha kadar dinlenirim geçer. Geçmezse gideriz halim yok şu an.” diyor.

“Tamam, yat sen. Geliyorum birazdan.” diyorum.

Gereksiz inatlaşıp yormak istemiyorum. Mutfağa iniyorum. Bıdık kalkıp peşimden mutfağa geliyor.

“Oğlum baba hasta olmuş gel çorba yapalım.” diyorum.

Şapşal, yüzüme bakıyor. Buzluktan çocukların yemeklerine koyduğumuz et sularından çıkarıp tencereye koyuyorum erimesi için. Bıdık et suyunun kokusu yayıldıkça kıpır-danıyor. Havayı kokluyor sürekli. Buzdolabından çorbanın terbiyesi için malzemeleri çıkarırken Ahsen annem mutfağa giriyor.

“Başak gece gece ne yapıyorsun yavrum?” diyor.

“Oğuzhan’a çorba yapıyorum. Çıkıp bir baksana çok ateşi var anne.” diyorum.

“Bir şeyi yoktu yatmadan önce. Ben yapayım mı Başak çorbayı?” diyor.

“Annesinin çorbasını içsin gel yap madem.” diyorum gü-lerek.

Ocağın başına geçip tencerenin içine bakıyor.

“Et suyu bu, değil mi Başak?” diyor.

“Evet, anne. İlaç çıkarayım ben Oğuzhan’a” diyorum.

“Tamam yavrum.” diyor.

Buzdolabından ateş düşürücü alıp üst kata çıkıyorum. Odaya girince tekrar ateşini ölçüyorum. Biraz daha yüksel-miş ateşi. Başucundaki karaftan bardağa su koyup omzunu dürtüyorum.

“Oğuzhan, hadi iç şunu bir de duşa gir istersen.” diyo-rum.

Gözünü açıp doğruluyor. Uzattığım hapı alıp içiyor.

“Çorba yaptın mı?” diyor.

“Annem yapıyor.” diyorum.

Yatağa yaslanıp oturuyor. Yanına oturuyorum.

“Üşüyor musun?” diyorum.

“Evet, tişörtümü versene giyeyim.” diyor.

Çıkardığı tişörtlü uzanıp veriyorum. Giyiyor. Telefonuna bildirim gelince gözüm saate takılıyor. Neredeyse sabah ezanı okunacak. Ben bu kadar uzun süre uyuduğumu fark etmemiştim.

“Oğuzhan, ben az önce bir rüya gördüm, beni çok tedirgin etti. Hastaneye gidelim mi? Ne olur?” diyorum.

Yüzüme bakıyor. Gülümsüyor.

“Hadi gidelim, Emirhan’ı ara gelsin götürsün.” diyor.

“Araba kullanamayacak kadar kötü müsün? Ben götürürüm, uğraşamam kimseyle.” diyorum.

“Yavrum korkuyorsun sen karanlıkta araba kullanmaktan ara gelsin.” diyor.

“İşin ucunda sen varsan gözüm kapalı kullanırım yine de korkmam, kalk hadi!” diyorum.

Yataktan kalkıp kalkmasına yardım ediyorum. Başucundan cüzdanını ve telefonunu alıyor. Dolaba gidip çantamı alıyor.

“Ver bana atayım çantaya.” diyorum elindekilere uzanıp. Eşyalarını çantama koyuyorum.

“Yürürebilecek misin?” diyorum.

“Abartma yavrum. Ateşim var, ölmüyorum.” diyor.

Yüzüne bakıyorum. Acı eşiği yüksek ve dayanıklı insanlarız ikimiz de. Benim de Oğuzhan’ın da “İmdat” dememiz için ciddi anlamda komalık olmamız lazım. Ben hastayken yardım istiyorsam büyük ihtimalle hastanelik olmuşumdur. Oğuzhan da benim gibi. Bunu bilmeme rağmen söz konusu o olduğunda en ufak bir sancı çekmesine bile tahammül edemiyorum. Bir an önce iyileşsin diye yapabileceğim her şeyi yapmak istiyorum.

Antreye indiğimizde Ahsen Annem mutfaktan çıkıp yanımıza geliyor.

“Nereye gidiyorsunuz?” diyor.

“Biz bir hastaneye gidip gelelim anne.” diyorum.

“Eee çorba yaptım, iyi misin oğlum?” diyor.

“İyiym anne, Başak tutturdu hastaneye gidelim diye.” diyor.

“Anne biz bir gidelim, içimiz rahat etsin.” diyorum.

Ayakkabılıktan ayakkabılarımı alıp giyiyorum. Oğuzhan da gelip ayakkabılarını giyiyor. Evden çıkıp arabaya biniyoruz. Emniyet kemerimi takıp arabayı çalıştırıyorum. Oğuzhan uyukluyor. Uzanıp alnına dokunuyorum arabayı hareket ettirmeden önce. İlaç etkisini göstermeye başlamış, Ateşi düşüyor.

Gaza basınca yola odaklanmaya çalışıyorum. Uzağı göremiyorum, uzun yıllar gözlük kullandım. Üniversiteden beri lens kullanıyorum. Gözlerim bozuk olduğu için geceleri araba kullanırken çok zor görüyorum. Işıklar gözümü alıyor. Gece körlüğü olduğunu sanıyordum. Çok fazla ekran karşısında oturduğum içinmiş. Yapacak bir şey yok işim bilgisayar karşısında. Oğuzhan da ben de oturmaya sevmeyen, kurtlu insanlar olmamıza rağmen yaptığımız işler uzun saatler boyunca ekran karşısında mesai yapmamızı gerektiriyor. Setlerde çalışırken çok yordum gözlerimi. Kurguda geçirilen uzun saatler canına okudu görme yeteneğimin. Lazer yaptırırım diye niyetleniyorum doktorlar vazgeçiriyor.

“Biz niye gözlük kullanıyoruz sence?” diyorlar.

Hastaneye gelince arabayı park edip Oğuzhan’ı uyarıyorum. Arabadan inip acilden hastaneye giriyoruz. Oğuzhan’ın oturmasına yardım edip danışmaya gidiyorum işlemleri yaptırmak için. Etrafımızdaki insanların bize baktığını hissediyorum. Oğuzhan’ı tanıyan insanların bakışlarından fenalık geliyor bana, böyle durumlarda çok tedirgin

oluyorum. Ünlü bir insanın rahatça ölmesine bile izin yok. Tövbe estağfurullah. Çantamdaki cüzdanından kimliğini alıp kayıt açtırıyorum. Oğuzhan'ın yanına dönüyorum. Herkes ona baktığı için tepkisiz oturuyor.

“İyi misin hayatım?” diyorum.

Kafasını sallıyor. Acil servis hekimi odasından çıkıp bizi çağırıyor. Kalkıp odasına giriyoruz. Oğuzhan geçip sedyeye oturuyor. Kollarımı bağlayıp kenarda dikiliyorum.

Doktor; “Şikâyetiniz neydi?” diyor.

Oğuzhan; “Ateş, halsizlik biraz da mide bulantısı var.” diyor.

Doktor ateşine, ciğerlerine ve boğazına bakıyor.

“Boğazınızda ve ciğerinizde bir şey yok. Ateşiniz hâlâ yüksek. Mide bulantısı varsa kan tahlili isteyeceğim sizden Oğuzhan Bey” diyor doktor.

Masasına gidip hemşireyi çağırıyor. Hemşire geliyor elinde damar seti ile. Oğuzhan'ın koluna turnikeyi bağlıyor. Bakamıyorum daha fazla o tarafa. Beni canlı canlı doğrasalar izlerim ama Oğuzhan'ın tenine iğne değmesine bile tahammül edemiyorum.

“Çek lan elini kocamdan!” diye çemkiyesim geliyor. Oğuzhan'ın bana bakıp güldüğünü hissediyorum. Göz ucuyla bakıp ben de ona gülümsüyorum.

“Hav!” diyorum kısık sesle. Gülüyor.

“Dişi kurdum benim.” diye dalga geçer böyle zamanlarda benimle.

Eşinin boynuna sığınıp onu düşmanlarından koruyan dişi kurt. Vallahi billahi ısırırım, hiç çekinmem.

“Sizi müşahede odasına alalım Oğuzhan Bey, beklerken de serum takılsın.” diyor doktor.

“Tahliller ne zaman çıkar?” diyorum.

“Yarım saate kadar çıkar” diyor doktor.

Odadan çıkıp hemşirenin gösterdiği odaya geçiyoruz.

Oğuzhan yatağa uzanırken;

“Başak telefonumu verir misin?” diyor.

Hemşire gelip serum takıyor. Çantamdan telefonunu çıkarıp Oğuzhan’a veriyorum. Geçip odadaki sandalyeye oturuyorum. Ben de çantamdan telefonumu alıp kayınlideme mesaj atıyorum. Oğuzhan’ın durumunu yazıp, çocukları soruyorum. Asayiş berkemal. Oturduğum yerden kalkıp yatağa gidip yanına oturuyorum.

“İyi misin?” diyorum.

“Halsizlik var ama daha iyiyim.” diyor.

“Bırak telefonu biraz daha uyumaya çalış. Hiç dikkat etmiyorsun kendine.” diyorum.

“Sen dikkat et bana, niye aldık biz seni?” diyor gülerek telefonundan gözlerini ayırıp.

“Gözümün önünde dursan ederim de dışarıda ne yiyip içtiğin belli değil. Düzenli uyumuyorsun. Biraz durup kendinle ilgilenmen gerek.” diyorum.

“Aynanın karşısına geçip kendine söyle bunları tamam mı boncukçum.” diyor.

Haklı. Gülüyorum. Uzanıp dudağından öpüyorum. Geri çekilip gözünün içine bakıyorum. Boştaki eliyle uzanıp saçlarımı okşuyor.

“Hadi uyu biraz.” diyorum.

Yataktan kalkıp sandalyeye dönüyorum. Yavaş yavaş kendini bırakıyor. Gözlerinin kapandığını görüyorum oturduğum yerden.

Klasik evlilik yeminleri bana ziyadesiyle aptalca gelir. Verilen sözler genellikle çıkarlar çatışınca kadar geçerlidir. Hastalıkta, sağlıkta, ölüm bizi ayırınca dek...

Hayır, ölüm bir ayrılık değildir. Babamın ölümünün üstünden onca yıl geçti. Annemin babamın adı geçtiğinde parlayan gözleri bunun kanıtı. Ayrılıklar kul istemediği sürece hiçbir yerden gelmez. “Allah bozmasın” lafına da kızarım bu yüzden. Mevlana’nın, “Kula bela gelmez, hak yazmadıkça. Hak bela yazmaz kul azmadıkça.” sözünü severim. Başımıza ne geliyorsa sorumlusu biziz. Hiç suçlu aramaya, kurban rolü oynamaya gerek yok.

Oğuzhan’ı seçen bendim. Beni seçen oydu. İlk bakışta, ilk merhabada, ilk öpüşte, ilk sevişmemizde bizi birbirimize bağlayan bizdik. İlahi güç değildi. Hem ilahi güç dediğimiz nedir? Her birimiz Yaradan’ın bir parçasıyız. Hepimiz ona dönünceye dek yürüyoruz tekâmül yolunda.

“Ene’l Hak” dediğinde kızdılar Hallac-ı Mansur’a. Ama haklıydı. Hayatımıza kimi alıyorsak bir sebebi var. “Tevafuk” kelimesine de inanırım. Her kim geliyorsa hayat yolunda karşına, sana öğreteceği bir şey vardır.

Oğuzhan bana sevmeyi, ait olmayı, kendinden başka birine güvenebilmeyi öğretti. Renklerim yoktu o hayatıma gelmeden önce. Siyah beyaz görürdüm dünyayı kendi çerçevemden. Türöl renkler kattı hayatıma. Tuvale sürdüğüm boyalarım artık çok renkli. Yine de en sevdiğim renk onun gözlerinin kahvesi.

Bana aşkı tarif et deseler binlerce tanım yapabilirim. İşim bu. Destan yazarım, yazdım, yazıyorum. Ama uzatmadan tek bir kelimeye indirgersem eğer “İnanç” derim. Aşk büyük bir inanmaktır.

Kendine inanmak.

Sevdiğine inanmak.

Birlikteyken kimsenin karşınızda duramayacağına inanmak.

Ve Allah’a inanmak.

Böyle bir duygunun yalnızca Yaradan tarafından bahşedilebilecek bir lütuf olduğuna inanmak...

İnanmak.

Telefonumun çalmasıyla uyanıyorum uykumdan. Oğuzhan yanımda değil. Uzanıp komodinin üzerinden telefonumu alıyorum. Oğuzhan arıyor. Şaşıyorum. Nerede ki?

Aramasını yanıtlayıp;

“Efendim hayatım?” diyorum.

“Bahçeye gelsene.” diyor.

“Tamam, geliyorum.” diyorum.

Telefonu kapatıp yataktan kalkıyorum. Saat iki buçuk olmuş. Telefonumu komodine bırakıp kapının arkasında duran sabahlığımı giyip odadan çıkıyorum. Çocukların odasının önünden geçerken kafamı uzatıp kontrol ediyorum ne yaptıklarını. Uyuyor meleklerim. Merdivenlerden inip salona gidiyorum. Oğuzhan balkonda ayakta duruyor. Yaklaştıkça daha net görebiliyorum. Balkonun ışıkları açık zannetmişim başta ama ışığın kaynağının balkonda yanan mumlar olduğunu fark ediyorum. Hayırdır inşallah. Balkon masasının üzerine mumlar yakmış. Açık kapıdan geçiyorum. Bana dönüyor. Dönünce arkasında duran şövalayı görüyorum. Bana bakan gözlerinde yine o tuhaf ifade var. Bu bakışın anlamını hâlâ çözemedim. Aylardır ara sıra bana böyle baktığını yakalıyorum. Ben yaklaşıırken şövaledeki örtüyü çekiyor. Şövaledeki resim açığa çıkıyor. Benim resmim. Daha önce çok fotoğrafımı çekmiştir. “Sergi açacağım senin fotoğraflarından” der bazen. Ama daha önce hiç resmimi çizmemişti. Şövalenin önüne gidip tuvaldeki resme bakıyorum. Ay ışığında resmetmiş. İlahi görüyorum. Tanrıça gibi. Bana o tuhaf bakışı ilk attığı ana gidiyor aklım.

Ay ışığında sevişiyorduk.

Arkamdan sarılıyor.

“Çok güzel,” diyorum yüzüne doğru bakıp.

“Evlilik yıldönümümüz kutlu olsun boncuk.” diyor.

Kıkırdıyorum bana sarılan kollarına sarılıp.

“Ya ama önce ben kutlayacaktım.” diyorum yalandan mızızlanarak.

Dönüp kollarımı boynuna sarıp dudağından öpüyorum. Belime sarılıyor.

“Ne zamandan beri çiziyorsun bu resmi, nerede çizdin hiç fark etmedim?” diyorum resmime bakıp.

“Hep aklımdaydı ama fırsat bulamıyordum. Sanırım geç kalmaktan korkuyorum. Yaşayacağımız güzel şeyleri ertelemek istemiyorum artık.” diyor.

“Bekle, geliyorum şimdi” diyorum boynundan ayrılırken.

Koşturup çalışma odamıza gidiyorum. Oğuzhan’a aldığım hediye çıkartıyorum sakladığım yerden. Bir hediye aldığımda hemen vermek isterim. Oğuzhan da benim gibi. Ama bu sefer beni alt etti. Tekrar koşturup balkona çıkıyorum. Elimdeki kutuyu uzatıyorum.

“Ben kazandım.” diyor kutuyu alırken.

“Tamam, sen kazandın. Aç hadi!” diyorum gülerek.

Paketi açıp içindeki kutuyu çıkartıyor. Yerimde zıplıyorum o hediyesini açarken. Kutuyu açıp içindeki saate bakıyor.

Aldığım Rolex’i kutusundan çıkarırken gülerek; “Daha klasik bir hediye yok muydu boncuk?” diyor.

“Bilmem var mı benzeri?” diyorum uzanıp saati elinden alırken.

Saatin arkasını çevirip tekrar uzatıyorum. Elimden alıp saatin arkasına bakıyor. Çocuklarla birlikte olduğumuz bir fotoğrafı işlettim lazerle saate.

“Yok, eşi benzeri yok.” diyor gözümün içine bakıp.

Bileğindeki saati çıkarıp aldığım saati takıyor bileğine.

“Eee buradan nereye gidiyoruz deli yangın?” diyor elimden tutup kollarına çekerken.

Kollarımı boynuna sarıp;

“Bir çocuk daha yaparız belki” diyorum.

“Saatte yer kalmadı ama.” diyor gülerek.

“Evde de kalmadı zaten. Ama bu çalışmalarını tekrarlamayacağımız anlamına gelmez.” diyorum.

“Ne münasebet.” diyor.

“Ne münasebet.” diyorum kucağına atlarken.

